

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS *Pretty Little* QUEEN

KIDS OF THE DISTRICT SERIES

NICCI HARRIS

onun güzel küçük kraliçesi

Çeviri Kitaplar

Telegram

NICCI HARRIS

nicci harris tarafından da

The Kids of The District

Bizimle

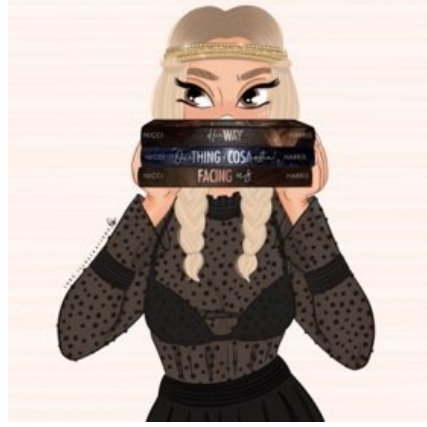
Yüzleşmek

Bizim İşimiz

Cosa Nostra

Her Way

Onun Güzel Küçük Yüğü

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

**Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)**

**Facebook'u sevmiyor
musunuz? [Haber](#)
[bültenime katılın](#)**

Copyright © 2022 by Nicci Harris

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ISBN e-kitap: [978-1-922492-15-9](https://www.isbn.org/9781922492159)

ISBN basılı: 978-1-922492-16-6

Writing Evolution tarafından düzenlenmiştir. @writingevolution.

www.writingevolution.co.uk

Mostert-Seed Editing tarafından düzenlendi

www.mostertseedediting.com İç

grafikler Nicci Harris tarafından

Kapak tasarımı Ashes & Vellichor

tarafından

Nicci'nin kindle tutan illüstrasyonu @katiereadingcorner

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

T.W

Bu senin için

Şarkı Listesi

Karanlık

1. Kil .
2. Fawn
3. Fawn
4. Kil .
5. Kil .
6. Kil .
7. Fawn
8. Kil .
9. Kil .
10. Fawn
11. Kil .
12. Fawn
13. Fawn
14. Fawn
15. Fawn
16. Fawn
17. Fawn
18. Kil .
19. Fawn
20. Kil .
21. Fawn
22. Fawn
23. Kil .
24. Kil .
25. Fawn
26. Fawn
27. Fawn
28. Fawn
29. Kil .
30. Fawn
31. Fawn
32. Kil .

33. [Fawn](#)

34. [Fawn](#)

35. [Kil](#)

[Onların Kırk Efsanesi](#)

[Mükemmel Küçük](#)

[Varisleri İnceleme](#)

[zamanı. . .](#)

[Nicci kim?](#)

[Bizim Şeyimiz - Birinci ve İkinci Kitap](#)

onun güzel küçük kraliçesi

t.w

Bu hikayeyi spoiler olmadan deneyimlemenizi tercih ederim; ancak, birçok insanın ciddi tetikleyicileri olduğuna saygı duyuyorum, bu yüzden hepsini web sitemde listeledim.

Detaylı Tetikleyiciler ve Spoiler
İçin Buraya Tıklayın

Bu senin için.

İkisi de olan kız.

Dik başlı, cesur, dirençli ve dünya ona ne yaparsa yapsın hayatta kalacak bir kız...

Ama saçlarıyla oynarken ve bir daha asla hayatta kalmak zorunda kalmayacağına yemin ederken Sir'ün ayaklarının dibine kıvrılmayı tercih eder, çünkü onun yerine yaşamasına yardım etmek için oradadır.

şarkı listesi

Bölge Çocukları
Onun Güzel Küçük Yükü/Kraliçe

1. Beni eve götür - Jess Glynne
2. Nereden geldiğimi biliyor olmalısınız - BANKALAR
3. Çılgın Dünya - Michale Andrew
4. Deer in headlights - Sia
5. Beni kiliseye götür - Hozier
6. Cennet - Julia Michaels
7. Olduğun Gibi Gel - Hayali Gelecek
8. İnsan - Christina Perri
9. Şeytanlar - Boyce Bulvarı
10. Sessizliğin Sesi - Simon & Garfunkel
11. İşte intikam geliyor - Metallica
12. İyi hissetmek - Muse
13. Kontrol - Halsey
14. Cennetin kapısını çalmak -Raign
15. Sevgili Toplum -Madison Birası
16. Mutluluk bir kelebeğdir -Lana Del Rey
17. Karanlıktaki Fısıltılar -Skillet

Dinlemek için Spotify'a gidin.
[Onun Güzel Küçük Yüğü/Kraliçe](#)

karanlık

sadece ışığın yokluğudur.

BİRİNCİ BÖLÜM

KİL

On sekiz yaşında.

DUSTIN KAPI ARALIĞINDAN IZLIYOR. Her ne kadar Şöhreti kusursuz ve hemşireler ve şehirdeki diğer tüm herifler ona hayran, yine de fark edilip edilmediğimizi görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

Ellerim titriyor ama onları kontrol etmek için parmaklarımı sıkıca yumuyorum. Bir makinenin bip sesi beni hastane yatağındaki küçük sarışın kıza geri götürüyor.

Oyuncak bebek gibi görünüyor.

Yüzü porselen gibi. İnce deri örtüsünün altında, yetersiz beslenen vücudu zar zor ayakta duruyor, damarlarının mavisi her beyaz yanakta yumuşak kalem çizgileri gibi.

"Bitir şu işi." Dustin'in boğuk sesi odayı kesiyor ve hemen tepki veriyorum, onunkini almak için masumiyetimi ve gençliğimi bastırıyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum, on sekiz yaşındaki bedenim, varlığının dikişlerini zar zor tutmaya çalışan küçük insanı gölgeliyor. Ve

Sürekli bip sesi hala hayatta *olduğunu* gösterirken, beyaz, cansız yüz hatları kalp atışının mekanik yankısıyla çelişiyor. Ölmüş olabilir. Neredeyse ölü gibi görünüyor. Huzurlu. Bu düşüncelerle teselli buluyorum, içimdeki soğuk, kalpsiz parçanın bunu bitirmem gerektiğini kabul ediyorum.

Bitir işini.

Ailem için.

Jimmy için.

Çok şey biliyor, ama bana söylediği tek şey bu.

Ve beni başlatmak, Aile'ye olan mutlak sadakatimi test etmek için, onun için çaresiz bir çocuğu öldürmemden daha iyi bir yol olabilir miydi? Saf aklının asla anlayamayacağı şeylere karışmış bir çocuk. Ama yine de çok şey gördü, çok şey biliyor, işin özü bu.

Anlıyor muyum?

Evet, anladım.

Bana ne bildiğini söylemelerine gerek yok. Bunun bir önemi yok. Önemli olan benim onlara olan sadakatim ve Jimmy'nin potansiyel masumiyetine rağmen ona olan inancım.

Kız hareket etmiyor. Saat tık tak ediyor. Makine bana kızın kalp atışlarının olduğunu hatırlatıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Yastığı kaldırıp uyuyan kızın yüzüne yerleştiriyorum, önce hafifçe bastırıyorum, onunkini durdurmaya çalışırken kalbimin hızlandığını hissediyorum.

Daha sert bastırıyorum, zihnim kendimi tutmak için dalgınca geri çekiliyor- Yanıt veriyor.

Tanrım. Damarlarımdan buz geçerken kollarım neredeyse bükülüyordu çünkü

o uyanık, o uyanık.

Yaşıyor.

Alive, Clay.

Yastığı yumrukluyorum, parmaklarım asitle dolup taşıyor, sıcak öfke ve suçluluk duygusu her bir parmağımdan aşağı iniyor. Bektan bir el olduğu için öfke

Bu da onun benim ağırlığının altında kalmasına neden oldu. Daha sert bastırıyorum ve omuzları yatağın üzerinden kalkmaya başlıyor.

İnliyor.

O yaşıyor.

Kolları havaya kalkıp sallanıyor, havayı yarıyor, beni savuşturmak için çılginca çabalıyor ama o kadar küçük ve zayıflar ki, beyaz bir yastığın altındaki yüzü olmayan bir kızın etrafında sallanırlar. Yüz ifadesini ya da gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu göremesem de yüzünü hatırlıyorum.

Elimin öldürücü ağırlığını kaldırmadan önce geriye, sonra yana doğru eğiliyor, çaresizlikle çırpınırken sallanan uzuvlardan kıl payı kurtuluyorum.

O yaşıyor.

Elini aniden başının arkasında, yastığın altında tutuyor ve bir an için, kendisine kaçacak yer açmak için alttaki yastığı çekmeye çalıştığını düşünüyorum, ama eli parlak ve katı bir şeyi kavrayarak geri geliyor.

Nesneyle bana vuruyor.

Beynim kafamın içinde kükreyerek, "Ya o ya onlar" diye bağırıyor. Ağırlığını anlayamadığımdan beri kelimeler içime işliyor. "*Sen hepsinden üstünsün.*"

*"Kendini koruyorsun." "Bu
senin mirasın." "Senin
doğuştan hakkın."*

Kalbim, içimde yaşamamasını dilediğim her saçma duyguyla çarparken ilahiler devam ediyor. Ruhumun son parçalarından beslenmemesini. Masumiyetinden.

Bu benim mirasımın başlangıcı. Soğuk. Kontrollü. Duygusuz. Beni ve onlarınkini -*Cosa Nostra'ninkini*- sonsuza dek kilitli tutacak katalizör.

"Acele edin!"

Ter yüzümden aşağı kayıyor.

Hayır. Terlemedim.

Lanet olası gözyaşları.

Köprücük kemiğimin üzerinde keskin bir şey sürüklenirken, görüşümü kaybediyorum, oda hızla bulanıklaşıyor. Beni yakaladı. Sızan kan omzumu ıslatıyor ve bana ne kadar az zamanımız olduğunu hatırlatıyor. Kan çarşaflara damlayacak. Kanıt bırakacağım-

Yüzüne doğru hamle yapıyorum, artık o kadar yakınım ki şampuanının ve çarşafların kokusunu alabiliyorum. O kadar yakınım ki ölmek üzere olan iniltilerini duyabiliyorum. O kadar yakınım ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

O yaşıyor.

Tüm ağırlığımı
veriyorum. Kalbim
kırılıyor.

Onunki yavaşlıyor.

Vücudunun gücü azalıyor. Dikkatsiz kolları, genç hayatının kalıntılarıyla birlikte sallanıp duruyor. Gözlerim bir orospu gibi ağlamayı kesmeyi reddederken boğazımda bir inilti duyuyorum. Tıpkı ellerimin onun nefes almasına izin vermeyi reddetmesi gibi. Her şey yüzeye çıkıyor. Öfke. Sadakat. Acı. Suçluluk.

O zaman
hareketsiz.

Ve çok
yaklaştım.

Artık sızlanmak yok.

O hayatta değil.

Panik içimde dalgalanıyor ama bunun için zamanım yok. Ayağa fırlayarak Dustin'i hastane odasından takip ediyorum, yanaklarımı siliyorum ve nabzının yeni yankısı monitörde düz bir çizgi çizerken kendimi rahat bir tavır takınmaya zorluyorum. Koridorda ve köşede bizi takip eden bir ses tonu.

Bu ses onun ölüm şarkısı.

Ve benim de.

HISSETME.

Kirlenmiş gömleğimi çıkardıktan sonra, ailemin evinin banyosunda çıplak göğüsle duruyorum ve taş klozeti sıkıca kavriyorum.

Kare şeklindeki seramik lavaboya bakıyor, köprücük kemiğimdeki kalın, sivri yaradan damlayan kan damlalarını sayıyorum.

Bir.

Bir kız öldü.

İki.

Dokuz yaşından büyük olamazdı.

Üç.

O da karşılık verdi.

Dört. Beş. Bu beni acıya boğuyor. Yaşamak istiyordu. Ama aynı zamanda... bir tür gurur. Başka kimse ona bu duyguyu vermeyecek. Onun savaştığını görecektir başka kimse yoktu.

Altı.

Hissetme.

"Clay?" diye mırıldanıyor küçük kardeşim Max arkamdan, ses tonunda varlığıma dair bir şaşkınlık belirtisi var.

Buraya pek sık gelmem.

Yüzümü çeviriyorum, onu kapının pervazında buluyorum, bir kez daha rugby ya da bokstan ya da sadece genç aptal haydut hayatını yaşamaktan kaynaklanan çürüklerle kaplı. *Bilmediğim bir hayat.*

Gri gözleri köprücük kemiğimdeki yaradan seramiğe fişkırarak kana, duygularımı ondan gizlerken acı dolu bakışlarıma dalıyor ama bakışlarındaki batan endişe onları benden koparıp alıyor. Bedenim zihnimle boğuşuyor, her zaman benden kaçan bir tür rahatlık arıyor.

Empati ve öfke dolu bir dünya yüz ifadesini karartıyor. Bu bilgelik iması göğsümde bir şeyleri kırıyor ve ona tutunmak istememe neden oluyor.

Bunun ne olduğunu biliyor mu?

Umurunda mı?

Hayır. O olmaz. Max olmaz.

Duygular zirveye ulaştığında, boğazım onları kısıtlamak için sıkılıyor, bu yüzden "Siktir git" diye bağıyorum, beni yenmeden önce gitmesini istiyorum.

Max'in kaşları çatıldı ama o gitti ve ben rahatlama ve yalnızlıkla sert bir nefes verdim.

Tekrar seramik kâseye bakıyorum, kanım leğeni lekeledikçe kızın anısını silmek için mücadele ediyorum.

"Çok yakışıklısın. Tıpkı babama benziyorsun." Annemin sesi beni irkiliyor ve başımı kaldırıp aynadaki yansımasında arkamda durduğunu görüyorum. "Kardeşinin seni rahatsız ettiğini sanıyordum. Onunla kendi başına başa çıkabileceğini bilmeliydim."

Lanet olsun.

Bana doğru ilerliyor, beni değerlendirirken dudakları kusursuz yüzünde düz bir çizgi oluşturuyor.

Beni görüyor, pişmanlığımı görüyor. Gözlerimin içinde gezinirken, bir yuva bulurken onu saklayamıyorum.

Hissetme!

Birbirine benzeyen mavi gözlerimiz buluşuyor, benimkiler anında yaşlarla doluyor.

Belki bana izin verir.

Belki anlar-

"Yapma!" diyor ama çabucak toparlanıyor, hassasiyetlerimi küçümsüyor ve sıkıca gülümsüyor. "Kasaplar ağlamaz, Clay. Bizim ağlayacak bir şeyimiz yok. Hiçbir şey gözyaşlarımıza değmez."

Bir bez kapıyor ve dişlerim ağrıyana kadar çenemi sıkıyorum. Bu hoş bir his. Kız için duyduğum ortak üzüntüyle patlama ihtiyacını bastırıyor. Ve acınası bir şekilde, içimdeki on sekiz yaşındaki çocuk için, o kızı hayata döndürmek ve onu

Kendi geçmişi, kendi bilgisi, bu dünyanın en kirli, en soğuk köşelerine sürüklenmekten.

Bir çeşit kahraman gibi.

Ama ben o

değilim.

Ben kötü

adamım.

Annem köprücük kemiğimdeki yarayı temizlerken donup kalıyorum. Çok ana görünüyor, kafamı karıştırıyor.

Ama ifadesi kelimelerle anlatılsa yine de titiz olurdu. Zarif. Pürüzsüz. "Bugün yaptığın şey sadece başlangıçtı," diyor ve ben onu dinliyorum. Her zaman dinlerim. "Sen herkes gibi değilsin. Sen daha iyisin. Bir gün ihanetleri ayıklamak senin işin olacak. Yarım kalmış işleri tamamlamak. Zor kararları vermek."

Keşke annemi daha iyi tanısaydım.

Ben bakmıyorum. Yaram üzerinde çalışmasını izlerken, eline olan odağımı kaybediyorum. Süngerin içine kan sızıyor. Parmaklarından aşağı süzülen pembe su, mükemmel beyaz tenini lekeliyor.

şakaklarım parlıyor. zerindeki izler hoşuma gitmiyor. Onu koruyarak ince bileğini tutuyorum ve kıpkırmızı akıntıların etinde çizgiler oluşturduğunu görüyorum.

Elim onu kelepelerken hareketsiz duruyor. "Yardı mı mı istemiyorsun o zaman?" diye soruyor nazikçe. "Aferin oğlum. Bu çok iyi Clay. Çok glsn."

Kalbim anlamadığım nedenlerden dolayı yanıyor. *Bu gtr, Clay. Ben glym.* O benim güçlü olmamı isterken ben onun üzerinde kan görmek istemedim; onu buraya her ne getirdiyse bilemiyorum.

Bu konuda yalnızım.

İşte g böyle bir şeydir. Bir

lider her zaman yalnızdır.

Benden ne yapmamı istediğini anlayamadan mavi gözlerine ve narin yüz hatlarına bakıyorum. Hiç hatırlamadığım kadar yakınımda duruyor,

ve vücudum rahatsızlıkla seğiriyor. Geri çekilmek istiyorum. Onu uzaklaştırmak. Kollarımı ona sarmak istiyorum-

Denesem bana izin verir miydi?

İhtiyacım olsa bana sarılır

miydi? Onun hakkında ne

biliyorum?

Sadece hala genç olduğunu. Güçlü. Zarif. Bu kadarı doğru. Otuzlu yaşlarında, beni genç yaşta doğurmuş ve yirmili yaşlarında olan ablamın yerine rahatlıkla geçebilir. Çok da çarpıcı.

Hayran olduğunuz ama asla kucaklamaya cesaret edemediğiniz beyaz ve gri mermer bir heykel gibi *çarpıcı*.

Ben bakmaya devam ediyorum ve o gülümsüyor, kırmızı dudakları yüzünde hafif bir kıvrım oluşturuyor. Bileğini kavrayışından kurtarıyor ve "Seninle gurur duyuyorum" diyor.

Sonra odadan çıkıyor.

Elimi havada bırakıyor, hala ona yakın olmak istiyorum. Parmaklarındaki kanı temizlemek için. Benden kanı temizlemesini... Bir anlığına, sadece bir anlığına -gözlerimi kanımla kaplı seramik makyaj masasına diktim- sanırım birine karşı savunmasız olmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Bir ARKADAŞIM bana iyi şeylerin üçer üçer geldiğini söylemişti.

O: Bir numara.

O..

Clay Butcher - yatağımızın karşısındaki masasında oturan adam, büzülmüş dudakları ve kısıtılmış iki kara kaşıyla buzul gibi bir önem ve güç ifadesi sergiliyor. Mavi gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına odaklanmış. Sandalyesi tahttan demir bir kılıç ve kalkan kadar uzakta.

Büyük boy pencereden giren sabah güneşi odaya yumuşak bir parlaklık veriyor, çıplak gövdesindeki kasların kıvrımlarını ışık ve gölgelerle vurguluyordu.

Hâlâ burada olmasına sevindim.

Bu adam nefes kesici. Her zaman auralara inanmışımdır; annem canlıların etrafındaki renkleri görebildiğine yemin ederdi.

Clay Butcher'ın etrafında hangi rengi görürdü merak ediyorum.

Kesin olan bir şey var ki, tonu ne olursa olsun, kör bir insanın bile takdir edebileceği kalın, somut bir üstünlük olarak var. Bu yüzden, o yokken -işte ya da depoda- onun yokluğu tüm dünyamı boşluğa çeviriyor.

Tüm dünyam... Şey, bu o... Bu ev. Hizmetçiler. Jasmine. Yastık yığınları. Havuz kenarındaki yeni koltuk ve eski

Şimdi bahçede bir süs olarak duran dövme demirden bir tane. Olması gerektiği gibi.

Bütün hayatım... *bu*.

Oradan ayrılmama ya da genişletmeme izin yok. Babamı bulup *öldürene* kadar olmaz. Bundan eminim. Kanımı paylaştığım, tanımadığım adamı bekleyen şey ölüm.

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırıyorum ve bacaklarımı çarşafın üzerinde sürüyerek daha da yerleşiyorum. Bakışlarımı Clay Butcher'ın mükemmellik seviyesinden ayıramıyor, sadece çalışmasını izliyorum. Uyandığımı fark etmemiş olsa da, fark etmek zorunda değil.

O biliyor.

O her zaman bilir.

"Buraya gel," diyor ekrana ve dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Omuzlarımı kıvrıyorum ve ayağa kalktığımda yatağının ipeği çıplak bedenimden aşağı kayıyor.

Bu odada hep çıplak oluyorum. Beni böyle seviyor.

Çıplak ayaklarım yerde ona doğru ilerliyor ve tam bir kol mesafesine geldiğimde dizüstü bilgisayarını kapatıyor, yana kaydırıyor ve hafifçe arkasına yaslanarak önündeki masada yer açıyor.

Çok şey ifade eden bir eylem.

Sessiz emrine usulca gülümseyerek, ayaklarımı sallayarak, dizlerimi birbirine bastırarak, saçlarım her iki göğsümden aşağıya uzun düz şeritler halinde sarkarak cilalı tahtanın önünde tünüyorum. Hem sinirlerimi hem de heyecanımı ayak parmaklarımın ucuna kadar zorlayan bilmiş bir parıltıyla bana bakıyor.

Onları oynatıyorum. Bakışları ayak parmaklarımı izlemek için aşağı iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıp yüzüme yerleşiyor.

"İyi uyudun küçük geyik," diyor boğuk bir mırıltıyla, nabzımı ateşleyen parıltıya yardımcı olarak. "Yatağa geldiğimde hareket bile etmedin. Bu çok iyi. Rüya mı gördün?"

"Maggie'nin tavuklu turtasını yakmaktan." Sevgili aşçımızın yangın söndürücüyü kullanmak zorunda kaldığı zamanı hatırlayarak kıkırdıyorum. Sonra kızarak ellerimi çıplak kalçalarımın üzerine koyuyorum ve dizlerimin istemeden birbirine yapışmasını gizlemek için "Ve sizden, efendim" diyorum.

Büyük berjer koltuğuna daha da yaslanarak, "Beni hayal etmenin neye benzediğini göster bana," diyor.

Kalbim iki kez çarpıyor, ama dışımdan, kalçalarımı yukarı kaldırıp dizlerimin ayrılmasına izin verirken sadece alt dudağımı endişelendiriyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama niyeti gözlerinin içinde parlıyor. Birkaç saniye sonra bakışlarını bacaklarımın arasına indiriyor.

Hemen kızardım.

Başparmağını alt dudağında gezdiriyor, gözleri amıma ve masaya bastırdığım kığımın alt tarafına dikilmiş. Bakışlarındaki sıcaklık, onun için yeni uzattığım küçük sarı tüylerimi diken diken ediyor.

Dudaklarının kenarından bir sırtıma geçiyor ve sıcak bakışlarını benim endişeli bakışlarımla buluşturmak için kaldırıyor. "*Göster bana* dedim, küçük geyik."

Boğazımın yuvarlanışını izliyor, her şeyi not ediyor. Beni her zaman gerdi, her zaman içimde kelekler uçuşmasına neden oldu, ama şimdi ilişkimizin bu kısmı hem mutlak bir yakınlık hem de geçmem gereken bir sınav.

Kendime dokunabiliyor ve var

olabiliyor muyum? Kendi tenimde

rahat mıyım?

Başıma geldiğini gördüğüm -bildiğim- şeyi geride bıraktım mı?

Hayır. Bu kolay bir cevap.

Hayır.

Bunu o da biliyor ama ben onu memnun etmeye çalışıyorum, elimi kaldırıp bacaklarımın arasında ona duyduğum arzuyla zaten kayganlaşmış olan dudaklarıma dokunuyorum. Parmağım derin uyarılmamın sonucu olan ince kayganlıkta kayarken ıslaklık bir utanç noktası oluyor.

Ağzımı açıyorum, kafamdaki homurtu yankısını duymazdan geliyorum
- üvey kardeşlerimin sırayla zevk aldıkları günün kan donduran sesleri

ve beni güvende tutmak için yalan söyleyen, beni sarsılmaz bir odaklanmayla koruyan adam için etimi özümnden ayırıyorum.

Kendimden bile.

Dokunuşu sesleri, rahatsızlığı bastırabilen adam, benimki de dahil olmak üzere diğer herkesinki hala bir ateş gibi kavrulurken.

İç tomurcuğa dokunuyorum ve hisler içimde zonkladığında kığım masadan fırlıyor. Hem hayali bir acı hem de gerçek bir zevk tepkisi. Boğazımdan inliyorum, bedenimin benim rızam olmadan tepki vermesinden nefret ediyorum ama sesi maskeliyorum. Bunu içgüdüsel bir inlemeyle karıştırıyorum çünkü ikiye bölünmüş durumdayım; kapanmak, onu memnun etmek, oynamak ve ona vücudumda ne kadar rahat olduğumu göstermek istiyorum ama aynı zamanda ondan başka kimsenin tenime dokunmamasını istiyorum...

Kendim bile.

Benim güvenilmez ellerim değil. İçime girdiğinde Jake'in omuzlarını kavrayan ellerim. Bu onu zevk aldığıma ikna etmişti... *Etmiş miydim? Onu ikna ettim mi? O gece ellerimle rıza gösterdiğime gerçekten inandı mı?*

Onunla olmasa bile, amımla. Buna rıza gösterdim.

Öyle değil mi?

Kendime dokunduğumda, içimdeki kaslar nabız attığında onaylıyor. Ve bundan nefret ediyorum.

Bu düşünceler aklımdan geçerken parmağım yarığımın üzerinde titriyor. Jake'in hissettiklerini hissetmek istemiyorum. *"Birkaç dakika önce aınla bana öyle sıkı sarılıyordun ki gitmemi istemiyordun."*

Ben değildim.

Gitmesini istedim.

"Çok güzel," diyor Clay, sesini boğuk bir tını sarmış. "Hâlâ kendine güvenmiyorsun, tatlı kız. Bana sahte davranma."

Kendime dokunmayı bırakıyorum ve küçük bir iç çekişle sönüyorum. "Güven mi?" Yumuşakça soruyorum. "Sadece bana dokunmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Artık vücuduna güvenmiyorsun. Kukuna. Parmaklarına. *Evet*. Bana hâlâ güveniyorsun ama bana ait olanı göstermeni istiyorum. Önümde kendini aç ve bana genç ve güzel amının neye benzediğini göster ama hazır değilsin. " Sandalyeyi bana bir santim daha yaklaştırıyor, kalçalarımın iki yanındaki ahşabı kavramak için uzanıyor. Beni kurabiyelerden, ekmekten, eriyen çikolatadan ve onun sayesinde her gün tadını çıkardığım ağız sulandıran tüm lükslerden daha çok sevdiğim koku sarıyor: kolonyasının, tatlı purolarının ve sıcak erkek etinin kokusu. "Vücudunla oynamamı ister misin, tatlı kız?"

Başımı salladım. "Evet, lütfen, efendim."

"Ne kadar hoş bir davranış... Ama önce benim için bir şey yapmalısın."

Sırıttıyorum, sikini ağzıma almayı, benimle çiğ olan o olana kadar emmeyi düşünüyorum. "Sizin için her şeyi yaparım, efendim."

Bunun doğru olduğunu bildiği için dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşiyor. Bu sözleri içtenlikle söylüyorum. Bu adam için her şeyi yaparım. Yalan söylediği için onu affettim. Babamı saklandığı yerden çıkarmak için beni yem olarak kullandığı için. Gerçeği benden sakladığı için.

Çünkü o benim dikenlerim.

Tüm bu dünyada bana inanan, beni önemseyen, beni sorumlu tutan, beni *isteyen* tek kişi.

Gülümsemesi düzleşiyor. "Dün aynaların üzerini örtmüşsün tatlı kız," diyor ve ben utancımı gizlemek için gözlerimi aşağıya dikeyorum. "Odanı çıkmadan önce soyunma odasındaki çarşafı indirmeyi unutmuşsun. Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Sikeyim. Uşağım *Jeeves*. Kişisel uşağım, uşağım, sıçanım. Beni izlemesi, güvende tutması gerektiğini biliyorum ama tüm sırlarımı paylaşmak zorunda değil.

Mırıldanıyorum, "HJ tam bir dobber."

"*Bolton bir dobber* olmak için para alıyor." Parmağı çeneme gidiyor ve ben onun kristal berraklığındaki mavi bakışlarına sabitlenene kadar parmağını kaldırıyor. "Ve biliyorsun ki

Bu." Birden ayağa kalkıyor, önümde bir kas duvarı dikiliyor ve o kadar yakın, o kadar mükemmel ki, uzanıp parmak uçlarımı dalgalanan düzlemde gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum. Göz temasını korumak için boynumu eğiyorum. "Gel," diye emrediyor ve tutmam için elini uzatıyor.

"Bütün amacım buydu, efendim, ama hâlâ bekliyorum," diyorum, sahte bir güçle süslenmiş alaycı tempomla.

Dudakları bir köşede kıpırdıyor, ama hiçbir şey söylemiyor, meydan okuyan ayaklarımı soyunma odasına doğru yönlendirmek için dönüyor.

Ne istiyormuş?

Aynada kendime bakmam için mi?

Bunu yapabilirim.

Aynaların üzerini kapattım çünkü çok fazlalar, çok fazlalar ve bu evde sıkışıp kaldım ve her odada beni takip eden gölgeler gibiler ve sürekli omzumun üzerinden bakıyorum ve-

Beni aynanın önündeki sedirin üzerine oturtuyor, bana yansıyan olaydaki kıza bakarken tüm bu saçmalıklar dilimin ucunda duruyor.

Kaşlarım çatıldı.

Bir tren enkazı gibi, siyah pamuklu pantolonundan başka bir şey giymeden üzerimde yükselen nefes kesici adamın yansımasına gülümsemeye zorluyorum çünkü onunla hemen konuşmak için kendime güvenemiyorum.

Yere çöküyor -şehrin en ölümcül adamı benim için diz çöküyor- başıyla bir anlığına aynayı kapatıyor. Gözleri ısınıyor. "Şimdi ellerinin üzerinde geriye yaslan, güzel beyaz kalçalarını aç ve sana tapmamı izle."

Bacaklarımı omuzlarına atıyor ve başını eğiyor. Ayna ortaya çıkıyor, yansımadaki kız çoktan uyarılmanın kızıl parıltısına boyanmış, tam da ağzı etimi emerken.

Anında, yansımamın ve dudaklarının yeme hareketinin saldırısına uğrayarak etrafımda miyavlıyorum.

Dokunuşu rahatlatıyor.

Ve ben bir bütünümlü. *Onun*.

Dili, sürekli penetrasyona muhtaç bir çaresizlikle yapışan duvarlardan içeri giriyor. Ona odaklanabilmek için gözlerimi sıkıca kapatmak istiyorum. Kendimi görmekten kaçınmak. Başını tutmak istiyorum ama iki elimle destek almazsam dik duramıyorum.

Arka tarafım sallanıyor ve kalkıyor, bu yüzden beni kontrol etmek için ellerini her iki yanağın altına kaydırıyor, diliyle kıvrımlarımın arasında acımasızca sikişirken, beni ağzına alırken, dudakları ritimle çarpma hissi veriyor. İçime ve dışıma dalıyor. Sonra sadece beni tekrar mızraklamak için geri çekilirken esnek yumuşak dudaklara masaj yapıyor.

Tırnaklarım sediri kazıyor.

Emrettiği gibi yapıyorum, Clay Butcher dizlerinin üzerinde kalçalarımın arasındayken aynada kendimi izliyorum.

Yavaşladığında, dilini düzleştirip yukarı aşağı yaladığında, sonra tekrar titreyen etin üzerinde gezinmek için daldırdığında gözlerim ağırlaşıyor.

Çok titiz.

Yaptığı her şey gibi. Kukumun bir parçası ilgi istediği anda o orada oluyor, sanki ona somut duyusal bilgi dalgalarıyla bağılıymışım gibi nabız atan kasları okuyor. Sanki *onun* bir uzantısıymışım gibi.

Çok ıslağım; bu yüzden hâlâ utançtan titriyorum - ona verdiğim yanıt dudaklarından ve çenesinden bulaşacak ve damlayacak.

Amımın içine doğru hırlıyor, vahşi zevki bir an için içimde titreşiyor, sanki gerçekten ısırmaya ve etimi koparmaya hazırmış gibi. O kirli ve şehvet düşkün. Bu muhteşem adam dünyaya gösterdiği her şeyle tamamen çelişiyor.

Ağzım kocaman açılıyor, beni onun ağzına ağlatan hassasiyet şiddetli bir sıcaklığa dönüşürken inilti soyunma odasında yükseliyor. Sırtım avuçlarının arasında sıkışınca dolgun memelerimi kavırıyor ve öpücüğünü daha da derinleştirmek için onları açıyor.

Bir daha yaparım.

Dilini açıklığımdan klitorisime doğru götürüyor, burada sinir demetini dişlerinin arasında emiyor, sıkıştırıyor ve fiskeliyor, içimdeki havai fişekleri ateşliyor.

İnledim.

Bacaklarım titriyor.

Bedenim sarsılıyor. Ama kıcımdaki tutuşu inatçı, beni ona bağlıyor.

"Oh. Efendim." Gözlerim baş döndürücü bir zevkle yuvarlanıyor. "Yapamam. Bu, bu çok-" Bir zevk sopasıyla vurulduğumda içimin derinliklerinden uzun bir inilti yükseliyor ve rüya gibi bir an için görüşümü karartıyor.

Orgazmım devam ederken
gerildim. Kollarım ağırlığının
altında titriyor.

Şartlandığım gibi onun adını haykırıyorum, boşalmaya başlarken yansımamı izliyorum, kalçalarım utanmazca yüzüne sürtünerek basıncı artırıyor, dilinin her mükemmel turunu yoğunlaştırıyor.

Uyarılmanın ağırlığı altında kapanana kadar gözlerimi kırıştırıyorum. Çenesinin etrafındaki sert kıllar sıyrılıyor, klitorisimi emmekten vazgeçmeyi reddederken muhtaç derimi rahatlatıyor.

"Oh Tanrım!" Haykırıyorum, kollarım bükülüyor. Sırtım sedirle buluşurken ellerim tepesini yumrukluyor, parmaklarım kontrol için umutsuzca siyah saçlarını düğümlüyor.

Duygunun son dalgaları içimde yüzerken sırtımı kamburlaştırıyorum ve o da orgazmımın akışına uymak için hızını keskin bir şekilde değiştiriyor.

Yavaşlayarak, sanki morartıcı bir öpüşme seansından sonra beni daha iyi öpüyormuş gibi bacaklarımın arasından öpüyor. Saçma bir düşünce ama anında dudaklarımı da amımı öptüğü gibi öpmesini diliyorum. Bu aramızda hala nadir görülen bir şey, basit bir öpücük.

Parmaklarımı onun koyu renk saçlarında hayranlıkla gezdiriyorum, üzerimizdeki ışık beni çıldırtan seyrek grileri vurguluyor. Vücudumu düzleştirerek

Sedirde, onun saygılı ağzının iffetli hareketine zevkle mırıldanıyorum.

Taparcasına yukarı doğru hareket ederken, dudaklarını kalçalarımın arasında, karnımın düzlemi boyunca ve ben ona doğru eğilirken kaburgalarımın arasında gezdirirken bedenim ısınıyor.

Dili göğüslerimin arasındaki teri tatmak için dışarı kayıyor ve sonra onunla buluşmak için çaresizce daha da yükseliyorum.

Dudaklarımız birleşiyor.

Beni öpüyor.

Onun sahiplenici iniltileri benim derin ve sonsuz duygularla sarmalanmış, bitkin ve doygun inlemelerime karışırken öpüşürken dünyam yıldızlara dönüşüyor.

Bu adam için.

Bu güçlü adam için *her şeyi* hissediyorum. Başka kimse yok. Ne bir arkadaş, ne de kardeşler. *Hiçbir şey yok.* Sadece o var.

Benim bir numaralı iyi şeyim.

Bacaklarımı onunkilerin arkasına dolayarak, terden kayganlaşmış çıplak bedenim onun üzerinde kayıyor. Eli boğazımın sütununu kavramak için yukarı doğru hareket ediyor, başparmağı dudaklarımızı yönlendirmek ve kontrol etmek için çenemi kaldırıyor.

Öpüşmemizi derinleştirmek için çenesini kavradığımda, bacaklarımın arasında küstahça sertleşen, moraran ve alay eden uyarılmışlığını hissediyorum.

Ereksiyonu kıvrımlarımın arasındaki hassas ette gümbürdeyene kadar kıvranıyorum. Ona sürtünmeye başlıyorum, daha fazlası için muhtaç ve çaresizim. Onu memnun etmek için. Beni tatmin etmesi için. Ona sürtünüyorum. Kalçalarım ile ileri geri.

Ağzı benimkinde daha da sertleşiyor. Acıtsa bile onu öpmeye devam ediyorum, dişleri alevlense ve yumruğu sıkılışıp benden hava tıslasa bile.

Çenesini

kilitliyor.

Durduruyor.

Hareketini durdurarak, "Daha fazlasını mı istiyorsun?" dediğinde öpüşmemiz tek taraflı hale geliyor. Bu çok hoş."

Vücudunda hareket ettiğimde beni izlemekten ve hissetmekten hoşlandığını öğrendim. Hoşuna gitmeseydi beni bir kenara atabilirdi ama atmıyor. Ona bir kedi gibi sürtünmemden hoşlanıyor. Belki de çaresizliğimden hoşlanıyor. Kalçalarımı sedirden kaldırarak, daha fazla zevk için şımarık bir şekilde şaftı boyunca kayıyorum.

"Aferin kızım," diye homurdanıyor, çarpık tınısı uyarılmışlığını ve kısıtlanmışlığını ortaya çıkarıyor. "Çok çabalıyorsun, küçük geyik. Benim için kendi başına orgazm olabilir misin?"

Kalçalarımı utanmadan yuvarlıyorum, hissin peşinden koşuyorum.

Tanrım, her tarafım gergin, bir *şeyler* için çaresizim. Bir şeyler eksik. Ateşim yükseliyor.

Ağzıyla bana saldırdıktan sonra. Ve şimdi de bu. Yapabileceğimi kanıtlamam gerek ama yapamıyorum. Benim için bitirmesine ihtiyacım var. "*Lütfen*-" Sözcükleri sıkı bir iniltinin içinden çıkardım. "Lütfen, bana yardım et."

Ben onu beceriksizce öpmeye devam ederken Clay'in dudakları ağzıma karşı bir sırtışı dönüşüyor. Alaycı his kulaklarımı yakıyor. Amım beklentiyle pantolonunun her tarafına sızıyor.

"*Tanrım*," diye homurdanıyorum, benden kaçarken doruğa ulaşıyorum, tekrar inmezsem yanacakmışım gibi hissediyorum.

Oraya ulaşmak için vücudunu kullanarak-

"Aynaları bir daha kapatma, küçük geyik," diye emrediyor, bir elini indirip bir parmağını içime kolayca sokuyor ve hemen ikinci bir katılım oluyor. "Oh, çok ıslaksın. Çok sıkı. Benim tatlı, tatlı kızım."

Gözlerimi kapatıp etrafında kenetleniyorum, ama içeri girdiğinde hızla geri çekiliyor. Derin penetrasyonu kovalamak için eğildim. "İşte bu kadar. Çok iyi yapıyorsun." Tekrar içeri itiyor. "Bir parmak daha ister misin?"

"*Evet...*" Güçlkle konuşabiliyorum, nefesim ağzını zorluyor.

"Çok açgözlüsün."

"Beni böyle hissettiriyorsun."

"Biliyorum" derken sesinde bir eğlence vardı. "Peki ya siz, efendim?"

"Senin zevkin benim için." Üçüncü bir parmak daha ekliyor ve içimde dayanılmaz bir şekilde sıkışıyor, bu yüzden üçünü de iyi yağlanmış bir makinenin yeteneğiyle hareket ettirmeye başladığında, yıldızlarla örtülüyorum. "Seni germem gerek. Küçücüksün. Küçük bir deliğin ve küçük bir çerçeven var. Seni her becerdiğimde acı çekiyorsun ve vücudunun benimkini kabul etmeye hazır olmasını istiyorum. Beni hissettiğin, duyduğun, gördüğün an ağlamayı istiyorum. Beni almaya hazır olmanı istiyorum. Sikime uyacak şekilde şekilleneceksin, dölleri donuna dolacak şekilde dolaşacaksın."

Orgazmım boğuk bir çığlıkla içime işliyor. "Oh." O beni ovalarken ve benden doruk noktamı sıkarken parmaklarının etrafında nabız atıyorum. "Efendim, çok iyi."

Aleti aramızda morartıcı bir ihtiyaçla kıpırıyor, ama o kontrolün efendisi, bariz uyarılmışlığını görmezden geliyor. Yavaşça içime girip çıkan parmaklarının nazik masaj hareketiyle, istediğini bildiğim gibi içime sokmak yerine beni ikinci orgazmımdan aşağı indiriyor. Haftalardır beni bu şekilde almamıştı. Kaydı gördüğümünden ve vücudumun üvey kardeşlerim tarafından bir oyuncak gibi kullanıldığını izlediğimden beri.

Bu düşünce karşısında gözlerimi sıkıyorum. Ona odaklan. Yüzüme öpücükler kondururken şöyle diyor: "Hayatında çok fazla zevk almadın, tatlı kız. Seni şımartacağıma söz verdim. Tatlı amını ilgi için şımartacağım."

Başımı sedirin üzerine koyup inliyorum.

Öpücükleri beni, içinde bulunduğum zevk dalgasından nazikçe indiriyor. Kaslarım açılıp saygılı şefkat karşısında gevşerken duygusallıkla kaynaşıyorlar.

Ona tekrar baktığımda, başımı eğip artık kapalı olduğunu, kara kaşlarının kıstığını, dudaklarının tenimin üzerinde şefkatli bir akıntıya dönüştüğünü görüyorum.

Sonra onlar gitti ve o kollarında benimle ayakta duruyordu. Onun ağırlıksız bir uzantısı. Beni yatağa götürdü ve yatağa yatırdı.

bir elimi başımın iki yanına koyarak yatağa uzanıyorum. Ve bu rutini biliyorum.

"Bugün ne yapacaksın?" diye soruyor ve ben bütün gün olmayacağını ve onu bekleyeceğimi bildiğim için sönüyorum. "Bu kadar üzgün görünme, tatlı kız."

Bakışlarımızı ayırıp odanın bir köşesine dalgın dalgın bakıyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Ne istersen."

"Evden çıkmama izin vermiyorsun."

Çenemi nazikçe kavırıyor, gözlerim rahatlayıp onunkilerle buluşana kadar yüzümü hareket ettiriyor - koyu kirpiklerle çevrili kristal berraklığında mavi küreler. Nefes kesici. Emredici. "Bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum," diyorum, hayal kırıklığı ses tonumu sarmış bir halde. "Biliyorum. *Güvenli değil*. Sanırım daha fazla kıyafet getirtirim ya da belki yine o domuz göbeğini pişiririm ya da başka bir film izlerim ya da Jas'la takılırım-"

Kaşları dalgalanıyor. "Bu seni memnun etmiyor mu?"

"Minnettar olmalıyım," diye mırıldanıyorum dürüstçe, her ne kadar alçakgönüllülük zihnimde yankılanıyor gibi görünse de. Bir şeyler istemek istiyorum. Onları talep etmek istiyorum. Yine de bir ses var, aynı modası geçmiş ses, küçük ve nefesli bir tını, bana kabullenmemi, kendimi küçültmemi, uyum sağlamamı hatırlatıyor.

Çelikleşiyor. Sonra yatağı iterek soyunma odasına doğru ilerliyor, onun varlığıyla ışıklar büyüyor. "Seninle ilgileniyorum, küçük geyik." Giyinirken odadakilere seslenir. "Ne istiyorsun? Sesini kullan. Söyle bana."

Doğrulup onu izliyorum. "Bilmiyorum."

Telefonu canlanıyor, havayı bir bıçak gibi keserek konuşmamızı kesiyor. O telefona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne istersen yapacağım. Ne istediğini bir düşün." Takım elbisesinin ceketini ve sürekli çalan telefonu eline alıyor.

Sonra yatağa yaklaşıyor, ellerinin üzerine eğiliyor, omuzları yuvarlanıyor, dudakları dudaklarımı alabilsin diye çenesi eğiliyor. Niyeti hızlıydı,

Sert, nefes kesici bir öpücük, ama bunu biliyorum, bu yüzden bir anlık vedadan daha fazlasını talep etmek için güçlü çenesini kavırıyorum. Dudaklarının hareketini derinleştirerek, boğazından bir inilti geçene kadar tüm arzumu onlara yönlendiriyorum.

Öpüşmemizi kesiyor, dudakları yakınımnda geziniyor, onlara karşı konuşurken benimkilerin hareketsiz kalmasını emrediyor. "Bir liste istiyorum. Üzerinde düşün. Bana ne istediğini söyleyeceksin tatlı kızım, ben de sana vereceğime söz veriyorum."

Kapıdan çıkıp gitti ve benim kafam karıştı. Ne istediğimi bilmiyorum. Bir şey sakladığımı mı düşünüyor? Bu bir şey mi? Niyetlerimin maskaralığı gibi mi?

Kim olduğumu bilmiyorum.

Ne istediğimi nasıl bilebilirim ki?

Yüzme havuzunun suyu ben bacaklarımı salladıkça dalgalanıyor ve güneşin altında parıldayan ve hareket eden maddeyi dikkatle izliyorum.

Ben ne istiyorum?

Yemek yapmayı öğreniyorum, bu da annelik tarafımı okşuyor ve bu tatil köyü benzeri yaldızlı kafeste sonsuza kadar kilitli kalmayacağımı biliyorum, sadece babamı bulana kadar... Ve *onu öldürene* kadar. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ağır ayak sesleri patikadan aşağı dökülürken boğazımı temizliyorum.

"*Lanet* olsun," diye pantolonunu indirdi Kuyrukçu Jeeves, ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi.

Uşağım, uşağım,

sıçanım... Senden memnun

değilim.

Bir tür panikle nefes alıyor, hava almak için titreştiği noktaya kadar kendini zorluyor.

Üç muhafız şimdi onun arkasından koşmayı bırakmış, havuzun kenarında sakın sakın oturduğumu görünce rahatlayarak iç geçiriyorlar.

Darmadağınık adamlara göz kırpıyorum. "Ne?"

Yamak Jeeves, "Tanrı aşkına, buraya nasıl indin?" demeden önce nefesini tutuyor.

Bunun aptalca olduğunu ve Clay'in onaylamayacağını biliyorum ama "Balkonumdaki yangın merdiveninden aşağı indim" diye cevap verirken yalan söylemiyorum.

"Bizi öldürtecek," diye tıslıyor uşaklardan biri, dönerek uzaklaşıyor, küfürler havada uçuşuyor.

Uşak Jeeves yavaşça başını sallar. "*Neden?* Neden bu kadar tehlikeli bir şey yaptın ve-"

Omuz silkiyorum, huysuzca araya giriyorum. "Eğlenceli görünüyor muydu? Merdiven tamamen güvenli. Lanet olası bir kanalizasyon borusuna tırmanmadım. Kaçmıyordum. Merdiven balkonun hemen yan tarafında. Sadece korkulukların üzerinden tırmanmak zorunda kaldım."

Kalan uşak arkasından homurdanıyor, sertleşmiş alnını siliyor. "Patrona söyleme, Fawn, yoksa..." Sesi koşmaya devam ediyor, ancak kelimeler rahatsız edici bir nefesle mırıldanıyor.

Uşağı Jeeves kaşlarını çatarak ona bakar ve bir bakışıyla onu azarlar.

"Bayan Harlow." Bana dönüyor ve sahte bir gülümseme sunuyor. "Patrona havuz başında yalnız olduğunuzu söylemezseniz iyi olur."

Fawn. Onu düzeltmiyorum ve bana gerçek adımla hitap etmesini istiyorum. Sık sık hata yapıyor ama artık bana Bayan Harlow demesi gerektiğini biliyorum. Aslında Bayan Harlow'un kim olduğunu bile bilmiyorum. Benim adım gibi görünmüyor; kendimi hiçbir zaman bir Harlow gibi hissetmedim. Kimliğimi bir Nerrock olarak bulmayı umuyordum. Ve muhtemelen hiçbir zaman bir Kasap olamayacağım... İç çekiyorum. "Kovulur muydun?"

Başını yavaşça sallayarak neşesiz bir şekilde gülüyor. "*Keşke* cevabım evet olsaydı."

"Seni öldürür müydü?" Diğer muhafızlar, HJ'yi ve onun bu soruya inkar edilemez bir cevap veren sabit bakışlarını bırakarak, açıkça sinirlenmiş bir şekilde evin içine geri dönerken fısıldıyorum. "Anlıyorum." Diğer adamların geri çekilen sırtlarına doğru başımı sallıyorum. "Benden pek

hoşlanmıyorlar."

İç geçiriyor, sesinden acıma akıyor. "Yemeklerinizle onlarla konuştuğunuzdan daha çok konuşuyorsunuz."

"Clay bana onlarla konuşmamamı söyledi."

"Onlarla konuşacağım. Merak etmeyin."

Kahramanım benim. "Bana Aurora'ya davrandıkları gibi davranmıyorlar. Bana bir koğuş gibi davranıyorlar. Sanki bebek bakıyorlarmış gibi... Artık sen de öyle yapıyorsun. Eskiden şakalaşırdık."

Pişman görünüyor. "Fawn. Saygı duyuyorum."

Ve bu onun ya da onların hatası değil. Ben bir mafya babasının on sekiz yaşındaki karşılıksız kızı ve düşmanının sevgilisiyim. Yetersizlikler içinde ve on sekiz yıldır yetim bir kimlikle yaşıyorum. Bir andan diğerine ne yapacağımı ya da toplumun bu yarısının nasıl yaşadığını bilmiyorum.

Ayrıcalık biraz sıkıcı...

Anlıyorum, bana nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Tıpkı benim nasıl davranacağımı bilmediğim gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

açık kahverengi

İşte Aurora'nın mutluluk anlayışı: Dipsiz bir hesapla kıyafet alışverişi.

Boş bir oda pop-up bir butiğe dönüştürülmüş. Bir öncekinden ne kadar farklı olduğunu merak ederek raftan bir kalem etek daha çekiyorum.

Vücudumun aşağısına, Clay'i gülümseten Bambi desenli gömleğime ve bacaklarımın çoğunu açıkta bırakan beyaz dökümlü eteğime bakıyorum ve onları elimdeki parçadan çok daha fazla beğeniyorum.

"Çok güzel bir seçim," diyor arkamdan bir ses.

Sertçe gülümsüyorum ve kalem eteği *hayır* olmasına rağmen 'belki rafına' asıyorum.

Hepsi aynı. Siyah. Kırmızı. Leylak rengi. Tozlu... *her şey*. Tozlu pembe, mavi, yeşil. Neden tozlu görünmek isteriz? Neden yıpranmış ve yırtık pırtık yeni... *yeni*? Tüm bu kavramlar benim yoksullukla inşa edilmiş beynimi karıştırıyor.

Ama sonra... "Uyum sağlamaktansa göze çarpmak daha iyidir" diye mırıldanıyorum kendi kendime, annemin tüm hayat felsefesi zihnimde yuvarlanırken, etrafımdaki basit ama çarpıcı giysiler göze çarpmaktan çok uyum sağlayacağımı garanti ediyor.

Hoşuma gidebilecek bir şeyler arıyormuş gibi yapan orta yaşlı kadın, dilinin ucunda daha fazla kelime varmış gibi sürekli bana bakıyor.

Taba rengi bir kemerle elbise olarak şık durabilecek beyaz, dökümlü, sevimli bir gömlek çıkarıyorum. Eğer bir beden büyük alırsam... hoşuma gidebilir. "Bunu çok beğendim... ama elbise olarak." diyerek ona sunuyorum.

Kadın başını sallıyor ve ben de onun bu tavrına şaşırarak kaşlarımı çatıyorum. Bana saygı duysunlar diye öyle görünmek istiyorum, o yüzden buna razı oluyorum. "Bu bir Valentino," diyor. "Elbise olarak giyilmemesi gerekiyor."

Doğru.

Bakmaya devam ediyorum. Her dönemden trendler ve stiller olduğu için op-shopping'i her zaman sevmişimdir. Karıştırıp eşleştirmekten ve giysinin daha önce nasıl bir hayat yaşadığını merak etmekten hoşlanıyorum... Annemle yaptığımı hatırladığım birkaç şeyden biri bu.

Farklı olduğumuzu söylediler. Gerçekten bir şey olduğumdan emin değilim... belki onun bir uzantısıydım. Hatırladığım kadarıyla, *o farklıydı*. Fikirleri: vahşi. Teorileri: Muhtemelen hiçbir zaman dürüstçe inanmadığı komplolar. Sadece bir şeyler söylemek istiyordu. Saçma olsa bile. En azından ilginç biriydi. *Büyüleyiciydi*.

Hatta *unutulmaz*.

O da kendi görünüşü ve benimki hakkında aynı şekilde düşünüyordu. Diğer kızlar kot pantolon ve tişört giyerken, ben dökümlü elbiseler, kot ceketler ve kovboy çizmeleri giyiyordum. Cesaretini, saçmalıklarını saklıyordu.

"Ay gibi ol, Fawn. Karanlığı aydınlat."

Sonra da beynine bir kurşun sıktı.

"Bayan Kasap'ı dokuz yaşından beri giydiriyorum," diyor kadın ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Arkadaki giysi rafına yaklaşırken kırmızı şalını tutuyor. "Ve tarzı kusursuzdur." Yüzünde sahte bir nezaket ifadesiyle bana doğru dönüyor. Bana bir proje gibi bakıyor. Perakende gülümsemesini geri kazanmadan önce yüzünde sessiz bir burukluk beliriyor.

"Neden yeni bir şey denemiyoruz? Ne dersiniz? Biliyorsunuz, Bay ve Bayan Kasap'ın sahip olduğu belli bir imaj var ve-" Bana bir kez daha baktı. "Çok güzelsiniz genç bayan, ama belki tarzınızı biraz değıştirebiliriz." "Fawn,"-

Aurora'nın sesi odanın içinde yankılanıyor, ancak ben raflar geniş alanda bölmeler oluşturuyor-"kendine has bir tarzı var."

Yanımda beliriyor, uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmış, çenesi düzden daha yukarı eğilmiş, dudaklarına hoş bir gülümseme yerleşmiş. Elini omzuma koyuyor; ağır dokunuşunda desteğı hissediliyor. Göğsüm kıskançlıkla geriliyor, mutlulukla da, çünkü ondan hoşlanıyorum. Bu *berbat* bir durum. "Bay Kasap onun tarzından oldukça hoşlanıyor. Onu değıştirmeyin."

Bu beni gülümsetiyor.

"Ah, tabii ki," diyor kadın gergin bir kahkaha atarak, bu etkileyici kadının huzurunda deli gibi geri çekiliyor. "Bu sadece bir öneriydi."

"Ve en iyisi Fawn'a Bayan Harlow diye hitap etmek." Bana soru sorarcasına bakıyor ve ben de onun bakışları altında aniden doğruluyorum. "Fawn, bir şey seçmene gerek yok. Burada istediğın bir şey yoksa, Prada'nın beyaz poplin elbisesi ve pileli tül eteğı var, seveceğini düşünüyorum. Sana başkalarını da getirebiliriz." Ben uysalca başımı sallarken o beni inceliyor. "Bir şey istemiyorsun, değil mi?"

Onu gücendirmekten nasıl kaçınacağımı düşünürken alt dudağımla ilgileniyorum. Ona daha çok benzemek istiyorum... "Bu bana *göre* değil." Kıvraniyorum, memnun etme ihtiyacım içimde isteksizlik sarmalları oluşturuyor. "Ama artık burada yaşadığımı ve kıyafetlere ihtiyacım olduğunu anlıyorum, bu yüzden..." Sözümü yarıda kesiyorum çünkü usulca gülüyor, gözlerinin her bir kenarı kırışıyor.

"Yemek yapmayı sıkıcı buluyorum," diye itiraf ediyor ve elini omzumdan kaydırarak sarı saçlarımı tepemden aşağıya doğru düzleştiriyor. Dokunuşu iç çekmeme neden oluyor. "Sen de kıyafet alışverişini öyle buluyorsun. Benim gibi olmak zorunda değilsin, Fawn. Yapabilirsin

Sonunda istediğin kişi olabilirsin. Clay'in sana sesini kullanmanı söylediğini biliyorum. Burada ne istiyorsan söyle."

Çıkmak için dönerken omzumu nazik bir baskıyla ovuyor ve odadan çıkana kadar bakışlarımla onu takip ediyorum. Zahmetsiz bir zarafetle taşıdığı koruyucu hakimiyet kayboluyor ve beni küçük bir somurtmayla baş başa bırakıyor.

Fark ettim ki onun yokluğundan çok yanında olmasından hoşlanıyorum. Onun yakınımda olması Clay'e giden doğrudan bir yol. *Ona yakın olmak, ona yakın olmak gibi.*

Omuzlarımı dikleştirerek bayana dönüyorum. "Aslında pas geçeceğim..." Etrafıma bakındım. "*Her şey için. Teşekkür ederim.*"

"BAY BUTCHER?" Gözlerimi kısarak kaslı, takım elbiseli bir sırta bakarak soruyorum. Clay'in babası çift kanatlı ön kapıya doğru ilerliyor.

En azından ben Luca Butcher olduğunu düşünüyorum.

Adam çok korkutucu görünüyor.

Tıpkı onu hatırladığım gibi.

Saat 17:00'ye yaklaşıyor ve Clay hala evde değil, bu yüzden babasının neden koridorlarda dolaştığından emin değilim. Onun gibi bir adamın eve gelip gitmesi beni ilgilendirmez, ya da-

Beni onaylamak için dönüyor; Clay'inkilere benzemeyen mavi gözler üzerime yerleşiyor. Düşmüş bir meleğin sahip olabileceği güç ve kayıtsızlığın eşleşen ürpertici küreleri. Güzel ama yürek parçalayıcı.

Kasları Clay'inkilerden daha büyük, siyah takım elbisesinin içinde bile korkunç bir formu var ve bu takım elbiseli adamın doğası gereği centilmen olduğuna karar veren kişiden geriye pek bir şey kalmayacak.

Onu son gördüğümde karnımdaki bebeğe duyduğu haklı ilgiyle ultrasonumu izliyordu. Şimdi anladığım kadarıyla anlayamadığım bir ilgi. O babamın düşmanı. Tıpkı Clay gibi.

Bebek-ben-biz yemdik.

Şimdi onun için ne olduğumu merak ediyorum.

"Fawn," adımı duygusuzca söylüyor. Bir çeşit kibar onaylama. "Karımı arıyordum." Onu görüp görmediğimi sormasını bekliyorum ama sormuyor.

"Ah." Boş koridorlara bakıyorum, bu çok saçma çünkü sanki etrafımızda olmadığını göstererek onu görmediğimi kanıtlamak zorundaymışım gibi. "Onu görmedim" diyerek beceriksizce ayağımı sürüyorum.

Ugh. Zeki kız, Fawn.

Sımsıkı gülümsüyor ve başını sallayarak cevap veriyor ve bu hareketiyle veda ediyor, ama o gitmek için dönmeden önce ben ona doğru bir adım atıyorum, zihnim topuklarını yakalamak için mücadele ederken ağzım acele ediyor. "Bay Kasap?" Duruyor ve ben ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Bana babamı anlatın."

"Luca," diye ısrar ediyor, sanki az önce kışına bomba gibi bir ifade bırakmamışım gibi rahatça bana dönüyor.

"Tamam. Luca. Bana babamı anlatabilir misin?" "Oğluma sormalısın."

"Sana soruyorum," diye bastırıyorum, hangi noktada bu kadar cesur olduğumdan emin değilim, kelimenin tam anlamıyla onun üzerinde dururken yerimde durmaya hazırım. Belki de Aurora'ydı... Elini hâlâ omzumda hissedebiliyorum. Kendim olmam için mırıldanan bir hatırlatma. Elbette bu ellerimin titremesini engellemiyor, bu yüzden saçma uzanıyorum, altın bir kurdeleyi parmağımın etrafında döndürerek rölantideki titremeleri önlüyorum. "Babamı uzun yıllardır tanıdığınızı söylemişsiniz-"

"Ne yapacağınıza oğlum karar verecek-"

"Ama intikamını almak için beni ve bebeğimi kullanmayı planladığını söylemedin, eğer bana yeterince değer verseydi bu işe yarayabilirdi, ama vermiyor, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum ve "Nedenini bilmek istiyorum" diyorum. Son kelime dudaklarımdan çıktığında nefesimi tutuyorum. Farkındalık yerleşiyor. Nasıl bir adam olduğunu ya da bana nasıl tepki vereceğini bilmeden onun sözünü kesmiş ve onu dürtmüştüm.

yüzeye çıkan aşağılama. Ondan nefret etmiyorum. Yine de ondan hoşlandığımı sanmıyorum. Bu da onu tanıştığım neredeyse herkesle aynı kefeye koyuyor.

*Yalan
söylüyorl
ar.*

*Kullanı
orlar.*

İkisini de yaptı.

Tarafsızlığını koruyor, sert ve kaba yüz hatlarında şüpheci bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra ağzının bir köşesinde bir onay işareti beliriyor; bir sırtış tik tak. "Pekâlâ. Baban hakkında konuşalım. Ama yaşlı bir adamla iş konuşmaya kararlıysanız, ona bir viski ikram etmek adettendir."

Rahatladığımı belli ederek başımla onu onaylıyorum. "Tamamdır. Bunu yapabilirim. Clay viskisini ofiste tutuyor."

Sırtışı biraz daha kayıyor ve kolları genişleyerek bir sonraki hamlenin bana ait olduğunu gösteriyor. Yolu ben göstermeliyim. Bu bir tür rol çünkü viskinin tam olarak nerede saklandığını bildiğinden eminim.

Clay'in ofisine giden yolu bilmeme rağmen koridordaki birkaç köşeyi dönerken tereddüt ediyorum ama Luca bunu fark etmemiş gibi davranıyor.

Gömme tavanın etrafındaki narin ahşap süslemeli zengin lacivert ofis alanına girdiğimizde, parlayan dolaba doğru koşuyorum ve kilitli olmadığını umarak cam kapıyı denerken korkuyorum.

Öyle.

Kısa bir bardağa dolduruyorum, kürenin yarısında duruyorum, ama viski şişesinin kapağını kapatmaya giderken Luca, "Bir tane de kendine, kızım," diyor.

Halıya bakıyorum ve krem rengi liflerin biraz daha koyu olanlarla iç içe geçtiğini fark ediyorum, dizlerimin üzerinde yanlış renkteki lifleri sökmeye çalışırkenki görüntüm gözlerimin önünden geçiyor.

Boğazımı temizliyorum.

Kendime onunkiyle aynı kadehi doldururken anıyı görmezden geliyorum. Karşısındaki kanepeye oturuyorum ve onun bardağını aramızdaki masaya bırakıyorum.

Ve sessizliği o kadar güçlü ki; bahse girerim erkekler ve kadınlar tüm sırlarını döküyor ve o zahmetsiz dalgın sessizlikte sahneyi değerlendirirken tüm kartlarını gösteriyorlardır. "Ne soracağımı bilmiyorum çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim onun benim kanımdan olduğu ve herkesin ondan nefret ettiği ve elimde değil ama hissediyorum- Hiç... *arkadaş* oldunuz mu?"

Bardağı kapıyor. "Hayır." Arkasına yaslanıp kalın kolunu deri koltuğun arkasına sarkıtıyor, bardağındaki kehribar rengi sıvıyı baş ve işaret parmaklarıyla sallıyor. "Tanıştığımız andan itibaren ondan nefret ettim."

Sertçe yutkunuyorum, bu sözler sanki benden bahsediyormuş gibi kalbimin derinliklerine işliyor. Dolaylı acımı gizlemek için çenemi kaldırıyorum. "Onu neden küçümsedin?"

"Sen baban değilsin."

"Ben demedim-"

"Aileler arasında husumet nadir değildir, ancak yemin etmiş adamlar olarak barışı koruruz. Baban ve değer verdiğim insanlar söz konusu olduğuunda *çok fazla* husumet var. Çok fazla acı. Aldatma. Bir sürü hayal kırıklığı. Sen-" Duraklıyor, beni ölçüyor ve göğsüm onun incelemesi altında geriliyor. "Senin varlığın, kızım... bu hayal kırıklıklarının ya da küskünlüklerin bir parçası değil."

Bu ifadenin içerdii duygusallık karşısında sertçe nefes veriyorum. Hayatım boyunca onu okuyamamış olmama rağmen, içgüdüsel düşüncelerimi açıkça görebiliyor. Camdan bir kale kadar şeffaflım. Bu ince kılıfın ardında, ailesi içindeki yerimi test ediyor, beni kabul edip etmeyeceğini görmek için ayak parmağımı daldırıyorum.

Kucağımda tuttuğum viskiye başıyla işaret ediyor, ben de gülümseyerek dudaklarıma götürüyorum. Bana Clay'i hatırlatan dumanlı koku önce burun deliklerimi, sonra da küçük bir yudum aldığımda ağzımı okşuyor. Aşırı olgunlaşmış meyveler ve çileklerden oluşan sarmaşıkları yırtıp geçen bir orman yangını içmek gibi. Tatlı ve kaotik, narin ama erkeksi; tatların etrafında mırıldanıyorum.

Bayıldım buna.

Ben artık bir viski kıızıym.

"Viskiyi seviyorsun. Aferin kızıma. Şimdi, kendini içinde bulduğun bu yeni dünyadan ne istiyorsun, Fawn? Bu senin kimliğinin bir parçası, peki hangi parçasını kabul etmek istiyorsun?"

"Sadece Clay ile birlikte olmak, onun ihtiyacı olan şey olmak istiyorum ama o..." demeden önce odunsu ateşi yutuyorum ve yanık izlerini temizliyorum.

Evliyim.

Kelime zihnime sessizce düşüyor, ağzım yüksek sesle söylemek için ayrılıyor. *Onun bir karısı var.* Ve ondan hoşlanıyorum. Bu da tüm bu anlaşmayı daha da garip kılıyor. Ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Mantıklı yanlarım onun sadece iş ortağı olduğunu, aynı yatağı paylaşmadıklarını, hiçbir zaman cinsel yakınlık göstermediklerini, sadece karşılıklı saygı duyduklarını biliyor ama bir yanım açgözlü olmak istiyor.

Büyük bir
parçamı. Onun
tamamını
istiyorum. *Beyaz
bir elbise.*

Koridorda yürümek için.

Onun her şeyi olmak, onun benim olduğu gibi.

Fawn ~~Harlow~~ Butcher için sonsuza dek mutluluk.

"Aurora oğluma çocuk vermeyecek," diye düşüncelerimi bölüyor Luca, yüzümde belirmiş olması gereken bir başka düşünce.

Yavaşça başımı sallayarak, "Çocuk istediğini sanmıyorum, Luca. Sadece benimle ilgilenmeye istekliydi çünkü-"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Hayatımın ilerleyen dönemlerine kadar ben de emin değildim ama kendimi hazır olmadan önce onlarla birlikte buldum. Oğlum benden daha zeki. Hiçbir şeyi yarım yapmaz. Eğer baba olursa... Benim gibi olmayacak. Hepsinde hata yaptım. Bütün çocuklarım acı çekti ama Clay'le birlikte Clay yetim kaldı, tıpkı senin gibi, kızım."

"Ona bir aile verdin. Kardeşlerini. Aralarında çok fazla sevgi var. I-"

"Bu bağı kendi başlarına yarattılar. Birbirlerinin boğazına sarılabilirlerdi ama sarılmadılar. Bu bağı kime ait olduğunu bilmiyorum... ama benim olmadığım kesin."

"Kendine çok yükleniyorsun-"

"Yok öyle bir şey. Benim çıkarım için durumu yumuşatma kızım. Dinle ve anla," diyor ve ben onu rahatlatmak için içimden gelen ihtiyaçla birlikte nefesimi tutuyorum. Bu yönüyle tıpkı Clay'e benziyor. Hatalarından bahsediyor, suçluluk duygusu gösteriyor ama bu söylediklerinin sadece yarısı.

Gerçekte söylediği şudur: 'Her şeyi berbat ettim. Her şeyi berbat ettiğimi ve bundan sorumlu olduğumu bilmenizi istiyorum, ancak bu konuda beni daha iyi hissettiremez veya teselli edemezsiniz.

Bütün erkekler böyle midir?

Bilemiyorum. Eğer bir babam ya da amcam olsaydı, belki bir referans nokta olurdu.

Sanırım Luca ve Clay onları affetmek yerine hatalarından dolayı taşlamamı tercih ederlerdi. Sanki ikisinin de *onları* affedecek, hatalarının içinde debelenmelerine, *yas tutmalarına* izin verecek birileri yokmuş gibi.

"Gerçek şu ki, Clay'i doğduğu günden yirmi dört yaşına kadar tam otuz altı kez gördüm. Başka bir kadını seviyordum ve onu babanla birlikte görmenin

acıısı tanık olmaya dayanamayacağım kadar fazlaydı, bu yüzden elimden gelen her anı Bölge'den uzakta geçirdim. Ailemden uzakta. Boks, bencil bir babaydım ve istediğimi yaptım. Boks yaptım. Boks salonları işlettim ve dünyanın her yerinde Aile için müsabakalar düzenledim. Hayatımı orada yaşadım. Bunu yaptım çünkü onu onun kollarında görmeyi reddettim. Yani,

hatalarımın affedilmesine ya da yumuşatılmasına ihtiyacım yok, Fawn. Oğullarımın hayatında ileriye dönük doğru bir kadına ihtiyacım var çünkü onlara başlangıçta doğru kadını vermeyi ihmal ettim. Peki sen bu rol için hazır mısın?

oynamak ister misin?"

O karısını sevmiyor; *babamın* karısını seviyordu... Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Bu yüzden mi ondan nefret ediyordun? Onu sevdiğin için mi?"

"Haklıydım..." Parmaklarının arasında ileri geri sallanan viski bardağına bakarken bakışları odağını kaybediyor. Sonra şöyle diyor: "Madeline'le bir oğlumuz vardı ve... *kahretsin...* Çocuğun kendisinden olduğunu düşünürse onu seveceğini biliyordum, bu yüzden kenara çekildim. Bu halimle en kötü baba olduğumu kanıtladım ama o *bir şekilde* biliyordu. Ya da biri ona söyledi. Çocuğu öldürtmeye çalıştı, annesinin yeşil gözlerine sahip oğlumu. *Konnor*. O andan itibaren her şey değişti. Kötü kan kokuşmuştu. Geri dönüşü yoktu. Bunun baban için ne anlama geldiğine hazır mısınız?"

Viskimden bir yudum daha alıyorum, lezzetli sıvıyı düşünürken bana zaman kazandırması için kullanıyorum.

*Babam sırf kendi kanından olmadığı için bir çocuğu öldürtmeye çalıştı.
Bunu kim yapar?*

Clay'in bebeğime ve bana bakacağına dair yemin ettiği, kan bağı olan babasına rağmen bebeğin onun olduğunu iddia ettiği anı hatırlayınca dudaklarımın kenarına bir gülümseme çarpıyor.

Kalbim durdu.

Ve onun için *doğru* kadın olmak istediğimi biliyorum çünkü başka kimse seçmezken o beni seçti. Şimdi onu seçeceğim. Sonsuza dek onu seçeceğim. "Hangi rolü oynamam gerekiyor?"

"Sen çok gençsin-"

"Ben zayıf değilim-"

"Hayır." Yavaşça başını sallıyor, mavi gözleri sanki bu konuda otoriteymiş gibi gücümü ölçebilirmiş gibi kararlı yüzümü tarıyor. "Hayır, değilsin."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KİL

GENÇ KARDEŞİM Xander, Eddie'nin çenesinin yan tarafına bir darbe indiriyor -kendisinin iki katı büyüklüğünde bir ağır sıklet şampiyonu-kafasını yana savuruyor, dudağını yarıyor ve ring kenarındaki masaya ve *Cosa Nostra* ortaklarının beyaz gömleklerine sıçratıyor.

Bundan zevk alıyorlar. Ama en küçük kardeşimin o iplerin arasında zıplamasını, şiddeti alıp vermesini izlemekten nefret ediyorum. O olmamalıydı. Bu yozlaşmanın bir parçası olmamalıydı.

Dışarı çıkması gerekiyordu. Daha iyi ol.

Oda havlamalar ve çağrılarla gürleyip sallanırken ağızımdaki puroyu ısıyorum, en genç Kasap kardeş kalabalığın tezahüratlarını çağırıyor.

"Kasap."

Soyadımızın kökeni. Babam Avustralya'ya taşınıp Luca 'Kasap' Butcher olarak kendini yeniden yaratmadan önce Sicilya'da Paul Lucchese olarak yaşarken kullandıkları bir isim. Ve şimdi, en genç ve en parlak olanı bu efsanevi boks ismine yeniden hayat veriyor.

"*Efsane*." Odada bu terim yankılanıyor ve içime melankoli yerleşmesine neden oluyor. Babamı televizyonda onunla yemek yediğimden daha sık dövüşürken izledim. "Efsane" tezahüratını, beni selamladığını duyduğumdan daha fazla duydum.

Ne yazık ki kardeşim de kocaman beynini kullanıp sonunda çıtayı yükseltmek yerine aynı hayatı istiyor. Aramızdaki en nazik kişi olan küçük kardeşim için bunu asla istemedim, onların ilahileri eşliğinde kıpkırmızı sıvı dökerken bile.

Yine de arenanın öbür ucuna, sahte paralarla bahis oynayan İrlandalılara ve paralarını halktan aldıkları gerçek paralarla temizleyen veznedarlara bakarken, dudaklarıma yavaş bir gülümseme yerleşiyor.

İdealist bir ortam.

Yozlaşmış imparatorluğumuzun işleyişi sorunsuz bir şekilde devam ederken, bir Kasap bu alanda bir litre taze kan döktüğünde şiirsel bile olabilir.

Boks bir kasap alanıdır.

Eski Don's-Jimmy Storm'un rejimi altında mezbahaları satın almış ve bunları Aile'nin ticaretini yönetmek ve bizi israftan kurtarmak için kullanmış olabiliriz. Aile için sınırlardan elmas geçirebilir, balıkçılığı ve et endüstrisini kontrol edebiliriz ama *boks* yaparken genç kardeşime bir kez daha bakıyorum. *Boks bir Kasap'ın dünyasıdır.*

Benim dünyam.

Ve bu da benim yeni siparişim.

Babam düğümlü mavi iplerin uzak tarafında oturuyor, maçı izlerken yumrukları önünde sıkı bir yumak oluşturmuş. Gözleri ringin etrafında çizgiler çiziyor, Xan'ın yumruklarının hareketini takip ediyor, sanki her bir hamleye bir ip tutuyormuş gibi.

Keskin yüz hatlarında endişenin hayaleti gururla savaşıyor. Çocuğu ringin dışında tutamayız. Dünya, ringi bir Kasap'ın ruhundan uzak tutamaz.

Yani burası ortaklarımla buluşacağım yeni yer olacak, kutsal Kasap topraklarında. Jimmy'nin seçtiği adamları değiştiren fiziksel bir değişim.

Kendi izimi yaratmalı ve kendi sadakatimi sağlamalıyım. İşte o yer burası.

Babamın yanında, diğer kardeşlerim Xander'ı izliyor ve yüz ifadelerinin benim düşüncelerimi yansıttığını fark ediyorum. Yetenekleriyle gurur duyuyor. Bu durum karşısında isteksizlik.

Onları tanımıyorum...

Pek sayılmaz.

Sadece mirası

biliyorum. *"Mesafeni*

koru." "Bu senin

mirasın." "Senin

doğuştan hakkın."

Ve aramızdaki kopukluğu hissediyorum çünkü ben orada değildim, çünkü mirasa tek başıma odaklanmıştım. Ayrılığımızı zorladım. Onları çocukken görmezden geldim.

Bir liderin varsayılan olarak yalnız olduğunu, sadece ortak ihtiyaçlar ve istekler tarafından aşağı çekildiğini kabul etti. Böylece Max rugby oynarken ve Bronson bisikletlerini tamir ederken, Xander onları takip etti ve ben de Aile reislerini dinledim. Öğrendim.

Bir lider her zaman yalnızdır.

Bu da acı verici bir şekilde ortada. Kardeşlerim halkanın doğu tarafında birlikte oturuyor -her zaman birbirlerine sadıklar. Ben batı tarafında tek başıma, köpekbalıkları tarafından çembere alındım. Etrafım eski Don'unun seçtiği Capo'lar ve Underboss'larla çevrili. Bize ihanet eden, biz Kasapların idam ettiği adam.

Bugün bu zalim, açgözlü şerefsizlere yeni bir düzen göstereceğim. Onlara henüz güvenmiyorum. Yakında bunu benden öğrenmek isteyecekler. İşleri Jimmy Storm yöntemiyle yapmayacağız. *Kasap* usulü yapacağız. Soyadımın mutlak sadakat, hatta bağlılık taşıdığı bu yeni dünyada dişlerimi kırıyor olacağım.

"Kardeşin Luca gibi dövüşüyor," diyor Joe, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, eski dünya Sicilya aksanıyla melodikleşen çakıllı sesiyle. Bilmeseydim, Avustralya'ya yeni göç etmiş biri olduğunu düşünürdüm. Ama o Bölge'deki en eski Underboss'lardan biri, Jimmy Storm'a en sadık olanlardan biri, hatta hatıralarda bile. İçini açıp sadakat kanını akıtmam gereken biri.

"Öyle," diye kabul ediyorum, ağzım dudaklarımdan sarkan ince porto purosunu okşuyor. Kibriti seyrediyorum ama yanımdaki adamın sert bir hoşnutsuzlukla çıkardığı iç çekişlerini dinliyorum.

"Baban ringlerde her zaman takım elbiseden daha rahattı. Öyle de kalmalıydı," diyor alaycı bir tavırla. "Yıllar önce Aileyi terk etti. Mirasına tükürdü ve Sicilya'yı terk etti. Aile onuruna dayanan ismini değiştirdi ama yine de onu sevdiler. Ve şimdi, bir boksörün oğlu olan oğlu, Bölge'nin Don'u."

"Bir tarih dersi, Joe."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ benim gibi maçı izliyor. "Ne istiyorsun Clay? Jimmy'yle yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum. Anlaştığımız gibi. Bu gerçekte neyle ilgili?"

Sadakat.

Bağlılık.

Puroyu içime çekiyorum ve nefes verirken cevap veriyorum, kelimelerim dumanlı şeritler boyunca yuvarlanıyor. "Bir tarih dersi... Bir sadakat dersi. Aileye olan sadakatin. Alcue'nin soyuna, bu boksörün oğlunun damarlarında dolaşan kan bağına olan sadakatin." Kelimeler ağzımdan çıkarken, Xander hızını kesen bir yumruk yedi ve rakibinin kardeşimin çenesinin sağ tarafına çapraz bir yumruk indirmesine izin verdi.

Darbe kalabalığı susturur.

Xan'ın homurtu sesi içgüdüsel olarak beni ayağa kaldırıyor. Gözlerimi maça dikmiş, tatlı kardeşimin gözüne ikinci bir yumruk yiyişini izliyorum; ilki görüşünü açıkça sarsmış, ikincisi ise onu uzak ipe fırlatmıştı. Babam ve kardeşlerim de ayağa kalkmış, Xander'ın arkasında büyük, uğursuz gölgeler oluşturmuşlardı.

Tüm Kasaplar ayağa.

Joe'nun sesi omurgamı sararak, "Sadakat hakkında konuşalım," diyor. Şimdi yanımda duruyor ve Xander'a olan oklu bakışımı bozmadan her kelimeyi dinlemek için çenemi yılanı doğru çeviriyorum. "Senin

Babası yemin etti ama Aileyi terk etti. Alcue, adamı ait olduğu yerde, ringde bırakması gerekirken onu yakalamak zorunda kaldı, onu Patron yapmadı. Onda incelik yok - bu, başka bir adamın karısını becerdiğinde ortaya çıktı."

Sözleri kulaklarımın arasındaki öfkeyi kaynatıyor. Puroyu kısıtırıp yere atıyorum ve topuğumla çimentoya vuruyorum.

Xander bir o yana bir bu yana zıplıyor ama hızını alamıyor, dikkatsiz, göz çukurunun altındaki aynı yaraya bir darbe daha alıyor. Temasla tısladım.

"Baban," diye devam etti Joe, "ailenin gözdesi, Avustralya'daki birliğimizin arasını açtı ama Jimmy... Jimmy *senin* sayende onu koruması altında tuttu. Kardeşleriniz yüzünden, çünkü kendi erkek askerlerinden, kendi varislerinden yoksundu."

Geriye doğru savrulan Xander halata çarpar ve Eddie onu toparlanma pozisyonunda karşılayıp yüzüne acımasızca art arda darbeler indirene kadar bir anlığına dikkatsizce zıplar. Babam yan taraftan oğluna emirler yağıdırıyor. Kalabalık yuhalamalar, alkışlar ve vekâleten inlemelerden oluşan bir felakete dönüşüyor.

"Büyü artık, evlat," diye alay ediyor Joe bana ve ben yumruklarımı sıkıca sıkıyorum, omuzlarım boyunca süzülen volatilité, ipten atlamak ve Eddie'ye kendi dersimi vermek için seçiren kaslarımla güreşen bir canavar gibi. Joe'nun yüzüne kan sıçratmak için et parçasını kullanıyorum. "Bir boksör için çalışmak istediğimizi mi sanıyorsun? Şimdi de hepimizin seni arayacağını mı sanıyorsun-"

Xan, Eddie'nin kaburgalarına bir yumruk indirecek gücü bulduğunda "Patron," diye tıslıyorum, kemiğin kırılma sesi patlayan seyircilerin arasından neredeyse duyuluyor.

Joe sonunda bana baktı, ben de ona. "Ne?"

"Patron," diye bağırdım, bu sırada Xander eğildi ve sonra yukarı iterek Eddie'nin çene kemiğine bir aparkat indirdi, çarpmanın etkisiyle rakibinin gözlerindeki ışıklar söndü.

Kalabalık patlar. "Kasap!"

Bir boksörün adı olan soyadım salonda gümbürdeyerek, "Bana bir daha

çocuk diye hitap edersen

Pazar günü kızartmalarınız için size hediye ettiğim ineğin içine doldurulmuş çocuklarınız." "Kasap!"

"Kasap!"

Devam ediyorum, "Bu konuşmayı yaptığımıza çok sevindim Joe. Sana Dustin Nerrock'un nerede saklandığını sormak istiyordum ve artık bir cevabın olduğuna eminim."

Joe'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş, altmış yaşında bir adam gibi oflayıp pufluyor ve sandalyesinin arkasından ceketini kapıyor. "Savaş mı istiyorsun, Kasap?" Bir an bana baktı ve ben gülümsedim. "Anladın sen onu," diye homurdanıyor.

Gürleyerek uzaklaşıyor, şimdi ayağa kalkmış olan düzensiz izleyicilerin arasından omuzlayarak geçiyor, ilahiler ortağımın kaçmak için çaresiz görüldüğü gözdağının somut dalgaları gibi.

"Kasap! Efsane."

Gidişini izledim.

Geriye dönüyorum, şimdi yalnızım, arenanın üzerinde yükseliyorum. *Benim alanım.* Ringin arkasından Xander'ın galibiyetini kutlayan ve birbirlerinin sırtını sıvazlayan kardeşlerime bakıyorum. Ve Bronson'ın yorumunu kabul eden ve Max'in başıyla onaylamasını anlayan babama...

Şimdi İrlandalılara bakıyorum. Capo'lara. Köpekbalıklarına.

Belki de bağlılık ve mutlak sadakat, hükümdarlığımın bu erken aşamasında gerçekçi olmayan beklentilerdir. Bu arada, elbette *korkuyla* yetineceğim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KİL

"Bir saatten fazladır banyoda," diye sesleniyor Bolton arkamdan, tereddüt ve belirsizlik ses tellerini geriyor, herhangi bir rahatsızlık duyması halinde avuçlarımın şahdamarına dayanacağından farklı değil.

Banyonun kapısını itip açtığımda, buhar üzerimi örtüyor ve onun oturduğu yere doğru ilerlerken vücudumun etrafında kıvrılıyor. Yoğun nemli havanın ortasında küçücük bir figür. Fayansların üzerine büzülmüş, ince kollarıyla dizlerini göğsüne çekmiş.

Musluk duvara doğru döndürülmüş, beyaz porselen karolardan aşağıya doğru bir akış yaratıyor, hafif bir sprey havayı buğulandırıyor. Bir an için onu çevirmek için kafasına nasıl ulaştığını merak ediyorum. Köşedeki küçük basamağa dikkatlice bakınca, kendini dikkatsizce basamağın üzerine dayadığını düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Küçük iç çekişini duyduğumda doğruca duşa giriyorum. Onu bu kadar küçük görünce kalbim paramparça oluyor. Bedenimi onunkinin etrafına sarma, ona görsel olarak kütle kazandırma, onu koruyan kaslar oluşturma ihtiyacı beni tüketiyor.

Önüne bakıyor, ben yanına kayana kadar beyaz mermerde kayboluyor. Onu kucağıma alıp, uzanmış bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Başını, yukarıdaki musluktan gelen su püskürmesini yavaşça emen elbise gömleğime yaslıyor.

Çenesini eğdiğimde, özür dileyen iki büyük göz bana kilitleniyor. "Üzgün değilim. Sadece oturdum ve güzeldi."

Yalanlar.

"Biz birbirimize yalan söylemeyiz, tatlı kız." Islak sarı saç tellerini pembeleşen yanağından itiyorum. "Daha iyi olacak." Yüzünden aşağı hafif su damlaları süzülüyor, üzerinde bir kat buğu birikiyor ve küçük boncuklar halinde yerleşiyor. "Ben yumuşak bir adam değilim. Her zaman doğru şeyleri söylemeyeceğim ya da yapmayacağım. Sen genç bir kadınsın ve bir anneye ihtiyacın var. Ya da bir kız kardeşe. Ama sahip olduğun tek şey benim. Seni ihtiyacın olan şekilde teselli edemezsem beni affet."

Sarı kirpiklerini kırpıştırarak iç geçiriyor, her yavaş çırpınıştta teninde patlayan kılların arasında opak, sulu gözbebekleri toplanıyor. "Bu işe yarıyor, efendim." Başını gömleğimin üzerinde döndürerek beni hafifçe dürtüklüyor. "Tek ihtiyacım olan sensin."

"Bana bak," diye emrediyorum, ellerimi ıslak yanaklarını avuçlamak için yukarı kaldırıyorum. İtaatkâr bir şekilde başını kaldırıyor ve sonra kalçalarımın oturma kadar kucağımda sürünüyor.

Vücudu tamamen çıplak, açık. Narin göğüs kafesine doğru mükemmel bir şekilde eğilen dik göğüsleri. Meme uçları aletimi titretiyor.

Sinirsel alışkanlığı devreye giriyor; dalgın bir şekilde parmakları ıslak saçlarıyla uğraşiyor, her bir parmağının etrafında kalın ıslak halkalar döndürüyor.

Bana bakıyor ve gözleri nefesimi boğazımda tutuyor; parlak yeşil ve gümüşü mavi. Güzellikleri benzersiz ama aynı zamanda çok canlı bir acı.

Alnım geriliyor.

O büyüleyici gözbebeklerinin parladığını, neşe kırılganlıklarıyla çevrelendiğini, hayaletlerden ve anılardan arındığını, gurur ve kararlılıkla sabitlendiğini görmek istiyorum. Mutlulukla. Umutla. Sevgiyle... *kendisi* için. "Benim gördüğümü görmediğini biliyorum, küçük geyik."

Uzaklara bakıyor, duygularının çekimiyle savaşıma çalışırken alt dudağı titriyor. "Kayıttaki kızı görüyorum. Kendisi için savaşmayan ama kardeşi için savaşmak, onun katilini bulmak için tüm şehri dolaşan kızı."

Çenesi avuçlarımda içinde titreyerek boğuşuyor. Ve kahretsin, eğer hayatımı onunla değiştirebilseydim, değiştirirdim. "Tatlı kız," diyorum, yüzünü nazikçe eğerek bana tekrar bakması için onu cesaretlendiriyorum. Baktı da. "Görüntülerdeki kız hayatta kalmayı başarmış biri... Kolayca seven bir adama benziyor muyum?" Sevgi kelimesini duyunca nefesi kesildi. Bunu sık sık söylemiyorum ama yeterince söylüyorum. Belki de daha fazla duymaya ihtiyacı vardır. "Seni seviyorum küçük geyik ve sen sevmediğinde, sevmediğinde bile seni seveceğim. Yani şu anda buna ihtiyacın yok."

"Ve sen yumuşak bir adam olmadığını söylüyorsun," diyor, kaşları çekiliyor, bakışları göz yaşlarıyla doluyor.

"Çok büyüleyici gözleriniz var; onları suçluyorum."

"Konuşabilirsin." Bana hayranlıkla bakıyor. "Siz yaşayan en güzel insansınız, efendim."

Kabaca iç çektim; o lanet olası bir kör. "Keşke aynaya daha çok baksaydın. Şimdi, tatlı kız, bana bir gülümseme ver."

Siparişim için bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor, ben de onu sıkıca öpüyorum ve öpücüğün içinde rahatladığını hissediyorum. Arkası uyluklarımdaki gergin kaslar boyunca kayıyor, pelvisi sikimi sertleştiren bir yuvarlanma hareketi yapıyor.

Çıplak amının şaftımın kumaş kaplı çıkıntısı boyunca sürtünmesine izin vererek, zevk ihtiyacı içinde bocalarken ağzını yiyorum.

Şu anki küçük dansı ve bu sabahtan beri süregelen rahatsızlığı içimdeki erkeğin ona batmak için havlamasına neden olduğu için boğazıma dolan hırıltıyı bastırıyorum. Kızımı dölle doldurmak için, onu-

Bu düşünceden kurtuluyorum. Ellerim ıslak tacına kayıyor, saç tellerini sıkıca kavırıyor, böylece yüzünü, çenesini, boğazını eğip öpebiliyorum. Yutkundığında gerginliği dilime masaj yapıyor.

Çenesini tavana dayayarak inliyor, amcığı boğuk temposuyla şaftıma bastırıyor, akli tekrar zevkin içinde kayboluyor.

Onu almayacağım. *Kahretsin*, istiyorum. Kendini affedene kadar onu götürmeme izin vermeyeceğim. Ona baktığımda gördüğüm şeyi görene kadar. I

benim uyarılmamın arkasına saklanmasına, kendini *benim* aracılığıyla sevmesine izin vermeyeceğim.

arzu.

Dudaklarım köprücük kemiği boyunca kayıyor, sonra sırtını hafifçe ısıtıp dilimi aşağıya doğru sürüklüyorum. Elimi sırtına doğru kaydırıp avucumu açarak omurgasını kendime doğru itiyorum. Baskının altında eğiliyor, göğsü yükseliyor, meme uçları hevesli ağızla buluşuyor. Kusursuz vücudunun en sevdiğim kısımlarından biri olan çakıllı mermiyi yalıyorum.

Bunlar onun klasik, yumuşak kadınlığıyla bir çelişki oluşturuyor. Her kıvrımı pürüzsüz ve inceyken, meme uçları bir hayvan gibi becerilmek için yaratıldığını haykırıyor. Zengin kanla dolup taşıyor, uzuyor ve genişliyor, sikimin sızmasına neden olan günahkâr küçük bir mermi yaratıyorlar.

Tatlı kızıma ihtiyacı olan ilgiyi gösterdiğimde inlemeleri gırtlaktan geliyor. Emiyorum, ağızma alıyorum, yumuşak, titreşen küçük tüpleri yalıyorum.

Elleri saçlarımda geziniyor ve vücudum onu becerme ihtiyacıyla titreşiyor, bu yüzden kendi kurtuluşum kadar arzuladığım bir şey yapmam gerekiyor. Bağımlısı olduğum bir şey ve o bunu hak ediyor. Zevk almayı hak ediyor. Verebileceğim tüm zevkleri.

"Ayağa kalk tatlı kız" dediğimde meme ucu ağızımdan fırladı. Kalçalarını kavriyorum ve ayağa kalkarken ona yardım ediyorum. Onun güzel amına bakıyorum, kısa sarı tüylerle yeni tozlanmış, sikimi acı noktasına kadar sertleştiriyor. "Dizlerinden birini omzuma koy ve kucağımda sıkı vücudunla oynarken kalçama yaptığın gibi yüzüme sürtün."

Bir inilti kaçıyor.

Parmak uçlarımı kalçasının arka kısmındaki kıvrımlara kadar gezdirirken, teninin dokunuşumun altında karıncalanmasından keyif alıyorum.

Dizini kaldırıp omzuma yaslarken her iki yanağını da kapatıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Kokusu hafifçe açık bir yarığa dönüşüyor. "Beni değiştirdin. Çok az şey beni etkiler. Daha azı beni değiştirir."

Onu ağızımın içine itiyorum ve kalçaları çeneme ve dudaklarıma

sürtünmekten çekinmiyor. Dilimi dışarı çıkarıyor ve dudaklarının arasına doğru eğiyorum.

Yukarıdaki sinirler, onun dolgun küçük klitorisine masaj yapıyorum.

Kollarının fayanslarla buluştuğunu, bir iç çekişin onu terk ettiğini duyuyorum. Kafasını kaldırıp baktığında, kaşlarını kollarına sürerken yakalıyorum onu. Saçları yüzünün etrafına bir perde gibi düşüyor. Göğüslerinin dolgun ve dik duruşunu, düz karnının nasıl gerildiğini ve dudaklarının kalp şeklinde büzülüşünü takdir etmek için bir an duruyorum.

Büyüleyici.

Benim tatlı kızım.

Ona karşı sırtıyorum, sahipleniyorum ve ona dokunan tek erkek olduğum için gurur duyuyorum. *Hayatta...* Ona dokunan o ölü piçler hala peşini bırakmıyor...

Benimkini.

Dikkatimi onun parlayan küçük amcığına veriyorum, tatlı kadınsı etinin kokusu dünyamı sabitliyor. "Bu am," diyorum yavaşça yalayarak ve sıcak, esnek teniyle konuşarak, "bütün gün aklımdan çıkmıyor."

Onun dolgun pembe klitorisine odaklanıyorum. Meme uçları gibi, bir erkeğin aklını başından almak için yapılmış. Utangaç ve ele avuca sığmaz değil. Hayır, benim tatlı kızım değil. Küçük klitorisi dik ve sert, onu yemem için bana yalvarıyor. Tadı zengin, tuzlu, şekerli ve her yönden kadınsı.

Duşun spreyi pantolonumu tamamen ıslatmış, kumaş kalçalarımaya yapışmıştı. Malzemenin içine doğru itiyorum, onu yerken inliyorum, sularını dilime almaya hevesliyim.

Ağzımın içinde ağlıyor - ne kadar ıslak bir kız. Kalçaları dilimin hareketine uyuyor, pelvisini titiz bir ritimle daireler çizdiriyor.

Daha derine sokuyorum. Tatlı amcığı kasılıyor ve yapışıyor ve arka tarafını kavramamak, onu omurgasına çevirmek ve o dalgalanan küçük amcığı benimle dolu olmaktan nefes alamayana kadar horozumun etrafında açmak için tüm odağımı alıyor.

Hırlayarak kıcının yanaklarını yumrukluyorum, gerginlik kaslarıma yayılıyor ve uzuvlarımdan etrafında bir yol açıyor. Sıcak ve tahrik edici, bu dürtüyle hareket etmem için beni kışkırtıyor.

Dilimi klitorisine doğru düzleştiriyorum, iki parmağımı arkadan amının içine sokuyorum, parmaklarımı göt deliğinin duvarına çarptırıyorum ve dokuyu sertçe yoğuruyorum.

"Ahh!" diye haykırıyor, gırtlaktan gelen iniltileri dilimin üzerine boşalırken inlemelere ve sızlanmalara dönüşüyor. "Efendim. Evet. Evet." Çılgınlıklarının bana ait olduğunu kabul ediyor, zevkinin sancıları içinde benim için adını kullanıyor.

Aferin kızıma.

Parmaklarımın etrafında biriken tüm kadınsı suları emerek şişen eti öpmeye başlıyorum. Etraflarını yalayarak hassas tenini kızdırıyorum ve son birkaç his şoku içinden seğirirken kıpırdanıyor ve kıvranıyor.

Düşüyor, dizleri vücudumun iki yanındaki fayanslara çarpıyor, başı boynumun kıvrımında sığınak arıyor. Bana karşı pantolonunu indiriyor. "Hadi şu duştan çıkalım, küçük geyik. Şu andan itibaren, eve geldiğimde seni yatağında çıplak ve sıcak istiyorum. Şimdi evet deyin, efendim."

Başını kaldırıyor, çift renkli gözleri orgazmdan puslanmış. "Evet, efendim."

Bacaklarını belime dolayarak ayağa kalkıyorum ve onu ısıtıcının yanında ayağa kaldırmadan önce banyoda gezdiriyorum. Havalandırma fanını çalıştırıyorum. Onun bakıcısı olarak yoğun bir önem duygusu hissederek, kendimi soymaya başlamadan önce dar omuzlarına beyaz Mısır pamuğundan bir havlu sarıyorum.

Bir kot pantolon giydikten sonra yorgunluk üzerime çöküyor ama aklım poligonda. Ya sikişmeliyim ya da ateş etmeliyim. Sikim kaya gibi sert ve küçük geyiğim gözlerini benden alamıyor, ben onu yatırırken kasıklarımı izliyor.

"Neden-" Ben ipeksi çarşafı onun çıplak, doygun bedenine doğru kaydırırken bocalıyor. *Yeterli mi? Ona sunduğum şey?* O, bir yerden diğerine sürünerek giden, asla bir yuva duygusu bulamayan lanet olası bir genç kız ve *lanet* olsun, ona bakmanın basit olduğunu sanıyordum. Rutin. Bir dizi ihtiyaç. Sıcaklık. Zevk. Tatlı yiyecekler

dudaklarının arasında. Nemli bir amcık. Bunları yapabilirim. Ona bakmak *lanet* bir organizasyonu yönetmek gibi değil. Bu kızın acısını dindirmek için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok... Artık sadece hayatta kalmak için çabalamadığına göre her sabah ona bir anlam vermek için-

Gözleri ağırlaşarak onu izlememi seyrediyor. Rahatlamış hali göğüslerinin sürekli inip kalkmasıyla kendini gösteriyor.

Kabaca iç çektim. Vücudunun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Zihnini ve mizacını ne kadar az yönettiğime rağmen. Yanağındaki sarı saçları tararken parmak uçlarım yumuşak teninde geziniyor. İnci sarısı saçlarından bir yelpaze etrafında kanatlar oluşturuyor. "Bana güvenmene ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ona, gözlerimi onunkilerin üzerinde gezdirerek, güzel sarı kirpiklerinin yavaşça kırışmasını izliyorum, sevgimin verdiği huzur ve rahatlık onları ağırlaştırıyor. "Vücudunun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, küçük geyik. Dilimin ve dudaklarımın bacaklarının arasına gömülmesine, kalçalarınla çarşafı parçalayana kadar tatlı amına tapınmama ne zaman ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve ne zaman çılgınlıklarını bastırmama ve sanki hayatının son dakikalarıymış gibi dürtülerimi almak için seni eğmeme ihtiyacın olduğunu biliyorum. Burnum seninkinin üzerinde kayarken ve gözlerimiz kilitlenmişken derin, sabit bir sikişe ne zaman ihtiyacın olduğunu biliyorum. Vücudunun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama sen hâlâ genç bir kızsın-" Şakağına dokunup hafifçe vuruyorum. "Neye ihtiyacın *olduğunu* bilmiyorum... Bunu düzeltereğim."

Sadece zihninizi daha iyi anlamam gerekiyor... Sayılar, anlıyorum. *Mantıksal* açıklamalar. Davranış kalıpları. Keşke bir yolu olsaydı. Kaşlarımı çatıyorum.

Yatağımanın başucundaki masaya uzanıp parmaktan kan testini alıyorum. Ona bakarak elimde ters çeviriyorum. Birkaç hafta önce kendini boğmaya çalıştığından beri buradaydı. Ve bu gece, saatlerce duşta oturup duvara baktı. *Eksantrik*, duygusal davranışlar.

Bu hoşuma gitmedi.

Yatağımdaki tatlı kıza bakıyorum, ağır ağır uykuya dalıyor, geçmişinin hayaletleri her yavaşça kabul eden vuruşuyla gözlerinden çözülüyor.

Uzun, yoğun sarı kirpiklerini. Küçük elini yavaşça avuçlarımın arasına alıyorum ve işaret parmağının ucunu dikiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Benim iyi kızım elini tuttuğum yerden çekmiyor, sadece küçük delikte biriken küçük kıpkırmızı sıvı kabarcığına bakıyor. "Sorun yok, tatlı kız. Sadece LH hormonunu test ediyorum."

Parmağını dudaklarımın arasına alıp küçük kan damlasını ağzımın içine çekiyorum ve sonra iğne ucunu usulca öpüyorum. Bir parça endişe kaplıyor içini, ben de ekliyorum: "Senin hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Genç bir kızın zihninin iç işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve senin ruh halini anlamak istiyorum. *Daha doğrusu*, onları *tahmin* etmek istiyorum."

"İstiyorum," diye mırıldanıyor, uykunun çekiciliğine karşı koyamıyor, bana güvenmeye istekli, yavaşça başını sallayarak kabul ederken gözleri kapanıyor, "bir kedi yavrusu."

Hay sikeyim. Kedi yavrusu mu? Burası kedi yavrusu için uygun bir ev değil. Bu mağara gibi yerde benim küçük geyiğim kadar kaybolur. Sanırım bu istek yarın sona erecek.

İnce boynundan köprücük kemiğinin arasındaki küçük çukura, omuzlarına ve kollarına, Barbie bebek gibi gür ve sarı saçlarına kadar onu izlerken zor nefes alıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, göğsümdeki acıyla irkiliyorum. Ağrıyı ovuyorum, daha önce hiç bu kadar yoğun ya da... değişken bir şey hissetmemiştim. Sanki onun için bir saniyede sakinlikten vahşiliğe geçebilmişim gibi ve bu tehlikeli bir şekilde karakterime aykırı.

Tıpkı onun gibi kaybolmuş...

Gözlerimi elimde tuttuğum alete çevirdiğimde, görüntüleme panelinde mavi renkte 45 mIU/ml görünüyor. Birkaç hafta önce hastanede kaldığı süre boyunca yapılan kan testlerine göre, bu değer olması gerekenin çok üzerinde. Yakında yumurtlayacak. Belki şimdi. Belki de yarın.

Bebek. Yemekler. Yastık yığınları. Hepsi ona bir anlam veriyordu. Sabahları kalkmak için bir neden.

Belki bir kedi o zaman.

Tekrar uykuya dalmış tenine bakıyorum. Avucumu aşağı kaydırıp kalça kemiklerinin arasındaki içbükeye bastırduğımda göğsüm sıkışıyor. *Bomboş.*

İsa.

Ayağa kalkıyorum. Odadan çıkarken kapıyı kapattığımdan emin oluyorum ve bir anlık tereddütle kapının kolunu tutuyorum. Onu tekrar terk etmek, bir uzvu koparmaktan farksız, tamamen doğal değil artık.

Bolton'u fark ettiğimde zihnimde, sadece bir saniyeliğine, yüzümde aktif olabilecek herhangi bir duygu titreşimini hızla ortadan kaldırıyorum. Birkaç metre ötede konuşlanmıştı. Ona başımı sallayarak, "Onu görmediğiniz zamanlarda, odamıza ya da banyoya gittiğinde, hemen bana çağrı atmanızı istiyorum, böylece kimsenin onu görmediğinden haberdar olurum" diyorum.

"Kız için mahremiyet yok o zaman patron?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da yutkunarak soruyu boğazından geri atmak istiyor gibi görünüyor. "Yani-"

Koridorda adımlarımı atıyorum ve onun açıklaması benim kovulmamla duraksıyor. Onu önemsiyor, bu yüzden görmezden geliyorum, ancak endişesini, sorumluluk duygusunu, onun üzerinde bir tür hak sahibi olmak için yanlış yere koymasa iyi olur. Kimsenin onun üzerinde hakkı yok. O benim. Her anlamda. Onu paylaşmam gereken ne bir baba, ne bir anne, ne de bir kardeş var ve ben onunla doyumsuzum, bu yüzden bu durum beni son derece memnun ediyor.

Koridorlar sessiz, bu yüzden telefonum cebimden çaldığında kaşlarımı çatıyorum, ses izimi yatak odamıza kadar takip etmiş olacak kadar yüksek. Onu uyandıracak kadar yüksek.

Telefonu çıkardım, *John* ismini not ettim ve ahizeyi sıkıca yumruklayarak "Kasap" diye bağırdım.

Depodaki yeni askerim -boks salonundan işe alınmış- telaşla cevap veriyor, "Lanet depoya daha yeni girildi patron! Adamları görmeye çalıştım ama her yerde hâlâ duman var. Onlar

Camları kırdılar, yanlardan girdiler ama onları göremedim. Birine ateş ettim. Sanırım onları vurdum. Ama şimdi krikolar buraya doğru geliyor. Siren seslerini duyabiliyorum. Yol hala dumandan simsiyah, bu yüzden gelen hiçbir şeyi göremiyorum."

Kafamın içinde bir sıcaklık oluşuyor. "Polisi kim aradı?"

"Komşular. Tekne iskelesi olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim," diye ondan çok kendime söylendim. "Yalnız mısın?"

"Evet. Ama tüm silahlar, tüm silahlar hala burada. Hiçbir şey almamışlar. Onları saklamaya çalışıyordum-"

"Onları saklamayın. Yangın Kuzey ulusal ormanında hala devam ediyor, bu yüzden tüm depoyu aydınlatın ve oradan çıkın. Yangının atladığını düşüneceklerdir."

Duraklıyor. "Ne?"

Alnımı ovuşturup tekrarlıyorum: "Bölgeyi kontrol edin. İçeride kimsenin olup olmadığını kontrol edin. Sonra da yak. Yarın Adli İtfaiye Müdürü ile konuşacağım; sadece çıkarken görülmeyin."

"Silahlar-"

"Kurtarılamaz olacak," diye onaylıyorum.

"Başka bir şey daha var, Patron. Var... *var...*" Bocalıyor ve şu anda buna tahammülüm yok.

"Çıkar ağzındaki baklayı,"

diye emrediyorum. "Sana

bir şey bırakmışlar."

Ben yine de ses tonumu düşürerek "*Ne?*" diye sordum.

"*Fotoğraflar*, Patron... Kızın... *fotoğrafları*. Bir sürü..." Belli ki bu konuşmayı telefonda yapmaya hazır değildi, çünkü sakın sesini tedirginlik patlamaları bastırıyordu. "Bazılarının tarihi geçmiş patron. *Bugünden*. Yukarıdan. Bir drone'dan falan. Havuzun kenarında oturuyor, bacakları suyun içinde-"

Sakin değilim.

Bu Kasap'ın kanını kavuran sıcaklık, benim gürleyen nabzımın hızlı atışıyla kaynıyor.

Açık bir tehdit.

Dustin.

Ya da belki yaşlı Joe kasap topları yetiştirmiştir.

Şerefsiz.

Şöyle devam ediyor: "Telefonumla fotoğraflarını çekip size göndereceğim.

."

"Hayır," diyorum, kıpırdamadan duruyorum, nefesimi kontrol ediyorum. Öfkemi tetikler diye en ufak bir kıpırdanmadan bile vazgeçiyorum. Onlara ellerimde ihtiyacım var. Kızımın görüntüsüne ellerimde ihtiyacım var... Ve rıhtımdan takip edilme ihtimaline karşı buraya gelemez. "Hepsini yakala. Yak. Polis gelmeden oradan çıkın. Yanmış arabayı yoldan çekin. Yangın onu atlamaz. Evine git. Que seninle orada buluşacak ve eşyalarımı alacak."

"Evet, patron."

"Ve John-" diye sesimi bastıran bir ciddiyetle adını söylüyorum.

-Benim de bir uyarım var. "O fotoğraflara çok yakından bakma. Onlar senin için değil."

Sertçe nefes verir. "Evet, patron."

Aferin oğlum.

ALTINCI BÖLÜM

KİL

ÜSTÜMDE VE ARKAMDA, boks salonundaki tek pencere, neon ışıklarla aydınlatılmış alana ince bir dilim dikdörtgen ışığın nüfuz etmesine izin veriyor ve uğursuz bir parıltı yayıyor.

Gündüzleri bile, aydınlatma olmadan, burası neredeyse zifiri karanlıktır. Yerin altına yerleştirilmiş beton duvarlı sağlam bir yapı olarak, aynı zamanda benzersiz bir şekilde ses geçirmez-çığlık geçirmez. Böyle bir teoriyi bir saat önce 120 kg ağırlığındaki bir şampiyonun depoma giren iki moronun canına okuduğunu izlediğimde test ettim, ancak bu, ateş eden adamın kimliğini öğrenmeden önce olmadı.

Şimdi sözümü bekleyenler, Bölge'nin *Cosa Nostra*'sından iki Capos ve bir Underboss.

Ringde arkamda John gölge boks yapıyor, elleri havada, kafası sürekli hareket halinde hayali bir rakibi dövüyor. *Sicilya inceliğinin* eksikliğini telafi etmek için hızlı yumrukları ve daha da hızlı çekişi olan düşük seviyeli bir çeteden. Ama benim başka bir iş ortağına ihtiyacım yok -kardeşlerim ve babam var- benim sorgusuz sualsiz sadakate ihtiyacım var.

Karşımdaki Kaptan Lucky Louis, patronunun yokluğunda endişeli, haklı bir tereddütle ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Kahverengi gözleri spor salonunun etrafına dağıttığım adamlardan antrenman minderinin ortasındaki kan lekesine kayıyor.

"Henüz temizlemeyi başaramadık," diyorum ona, sesim sabit ve alaycı bir kayıtsızlıkla olgunlaşmış.

Tarafsız bakıyormuş gibi yapıyor. "Joe'yu bekleyelim mi?"

"O burada," diyorum hemen ama emekliliği yaklaşmış yaşlı bir müsteşar olan Vincenzo'ya ve bunu bilen Capo'su Michael'a doğru bir adım atarken başka bir açıklama yapmıyorum. "Dün gece iki adam depomuza girdi, sadece birkaç camı kırdılar ve"-küçük geyiğimden bahsetmeyi atlıyorum-"polisi aradılar. Bu konuda bir şey bilen var mı?"

Vincenzo onaylamayarak pufladı. "Bunlar İrlandalılar. Eninde sonunda bize düşman olacaklarını biliyordum." Tahmin edilebilir bir sıkıcıdır; onunla yapılan her tartışma hemen İrlandalılara, Japonlara, motorculara sövme yolunu bulur. Onlarla zaman zaman sarsıcı da olsa anlaşmalarımız var ama o kendi bildiğini okuyan yaşlı bir Sicilyalı. Ama hiyerarşiye karşı gelecek kadar cesur değil.

"Anlaşmalarımızı kaybetme riskini göze alamazlar patron. O kadar parayı nerede yıkayacaklar?" Kaptanı Michael, aynı fikirde olmamak için başını sallar.

"Haydutlardan farkları yok, genç Mikey." Vincenzo titreyen kollarını havaya kaldırarak, "Onlara asla güvenmedim," diye tükürdü.

Tartışma devam ediyor, şiddetleniyor ve suçu farkında olmadan yumruklarında patlayabilecek bir el bombası gibi etrafa atmalarını izliyorum.

"Bu kadar yeter," diyorum, sesim titremeden, sakın ve doğrudan. Bu yumuşak ifademle sessizlik çöküyor.

John'a başımı sallayarak, misafirimizi arka soyunma odasından alması için sözsüz bir şekilde işaret ediyorum. Ailemin bakışlarının, görmeleri için dışarı sürüklenen adama kayması birkaç dakika alıyor.

Joe'nun ağzı tıkalı ve sağa sola sallanıyor ama başka bir zarar görmemiş. Kaptanı Louis ile göz göze geliyorum, o da öfke ve şok içinde nefes nefese kalmaya başlıyor.

"Bu da ne böyle, Kasap?" Louis tükürdü, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Ne yapıyorsun lan sen?"

John Joe'yu ayaklarımın dibinde dizlerinin üstüne çöktürüp ağzındaki tıkaçı çıkarırken ben ellerimi kravatımdan aşağı indiriyorum. Joe soluk soluğa kalırken tükürükleri aramızdaki boşlukta uçuşuyor. "Kontrolden çıktın. Sen-"

Yüzüne tekme attım. Onu geriye, omurgasına doğru fırlatıyorum. Dudaklarından bir homurtu çıkmasına neden oluyorum. Kıpırdamadan yatıyor. Üstünde durarak, yumuşak bir şekilde ısrar ediyorum, "*Patron. Söyle.*"

Koyu renk gözleri meydan okurcasına parlayarak bana bakıyor. "Hayatta olmaz, *evlat.*"

Hoşnutsuzlukla sıkıca iç çekerek, 'çocuk' kelimesi üzerine dişlerimi gıcırdatıyorum ve yüzümde sadece acı bir alay ifadesi beliriyor.

John, Joe'yu ayağa sürüklerken bir itiş kakış ve sesler duyarak ondan uzaklaşıp oturma odasına doğru yöneliyorum. Onu beni takip etmeye zorlayan John, daha önce kendisine söyleneni yapıyor.

Hazırlanırken konuşuyorum. "Dün gece depoma giren iki adam saldırıdan sizin sorumlu olduğunuzu söyledi." Kravatımdaki düğümü gömleğime doğru sürüklüyorum ve ipeği çıkarıp katlayarak bir koltuğun üzerine seriyorum. "Ne elde etmeyi umuyordunuz?" Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve Joe'nun John'la tartışırken çıkardığı sesi dinliyorum. "Polisin stoklarımı bulmasını mı istiyordun? *Bizim stoklarımız, Joe. Ailenin hisselerini... Artık bizimle değil misin?*"

Yüzümü ona döndüm.

Ellerimi sık sık kirletmem; Don olarak buna ihtiyacım yok. İşte bu yüzden bu daha da önemli. Ben seçiyorum. Bunu bir boksörün oğlu gibi, Luca Butcher'ın gururlu oğlu gibi halletmeyi seçiyorum.

Ringe doğru yürüyorum, sınır iplerinin arasına giriyorum ve minderin üzerine çıkıyorum. Bekleyen adamlara "O benimle değil" diyene kadar sessizlik yoğunlaşıyor. Anladığım kadarıyla Jimmy, Dustin söz konusu olduğunda barışçıl bir duruş sergilemenize izin vermiş. Bu bir Kasap meselesiydi." Küçümseyerek kıkırdıyorum. "Onunla ve operasyonlarıyla ilişkini sürdürmene izin verildiğini biliyorum. Ben o kadar cömert değilim. Bir taraf seçmelisin... Joe zaten seçti."

Ayaktan ayağa zıplıyorum, dolgunun tanıdık dokusu hem damarlarımda dolaşan Kasap kanı için gurur duymamı hem de kurallarının sorgulanmasına öfkelenmemi sağlıyor. *Oğlum.*

John'a gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrıp, her iki kolumdaki kasları saran mürekkebi ortaya çıkararak, "Onu mafsallamayı unutma," diye hatırlatıyorum. Mafsallar ona son bir iyilik yapmak için, çünkü bu bir maç değil; bir infaz.

"Evet, patron."

Joe'ya bakıyorum, gözleri şimdi her bir parmağının ağına sıkışmış olan pirince sabitlenmiş. Bu metalin ağırlığı çoğu zaman yapay-ödünç-güç gibi insanın üzerine çöker. Ben muşta olmayacağım. Onu babamın yaptığı gibi, küçük kardeşim Bronson'ın Joe'nun hayatının büyük bölümünde sevgiyle "*Patron*" dediği adamı alt ettiği gibi yenmeyi planlıyorum.

"O zaman yapalım şu işi evlat," diye hırlıyor, dudaklarını büküyor ve iki parlak yumruğunu yüzünün önünde birleştiriyor. "Bu sadece Dustin'le ilgiliymiş gibi davranma. Bu artık her gece oynadığın genç amcıkla ilgili. Dustin'in değersiz kızı. Tüm ortaklarımız onu evinde esir tuttuğunu biliyor mu?"

Konuşmasına izin verdim.

"Beni öldürebilirsin evlat, ama bu senden daha büyük bir şey. Kızı ve bebeği alacak.

Onun hala hamile olduğunu düşünüyor.

"Dustin mavi yakalıların çalışacağı tek adam, motorcuların çalışacağı tek adam... Jimmy bunu biliyordu; Dustin o haydutların yarısıyla birlikte büyüdü. *Cosa Nostra* bölgeye gelmeden çok önce buraların adamıydı. Sicilyalıları sevmezler. Asla kazanamayacaksın. Sen gerçekten de aptal bir boksör *çocuğusun, evlat.*"

Motorcularla çalışıyor. Lanet olsun.

Madonna Mia; Dustin'i nerede bulacağımı biliyorum.

Morrupt'un ötesindeki Stockyard Motosiklet Kulübü yerleşkesinde saklanıyor.

Şerefsiz.

Orada, sağlam tuğla duvarları ve dikenli tel örgüleri içinde tamamen dokunulmazdır. Basından korunuyor. Sivillerden. Küçük haydutlar tarafından korunuyor... Dustin lanet bir kan banyosu istiyor. Bu, Bölge'de kaydedilmiş en büyük çete savaşı olacak ve belediye başkanı olarak sokaklar kan gölüne döndüğünde şeffaf görünmek zorunda kalacağım.

Medyaya bir tür propaganda, bir tür kurgulanmış gerçek vermem ve yine *de* kendi payımı, ailemi, *küçük geyiğimi* saklamayı başarmam gerekecek. Daha önce Lorna'ya bilgi sızıntılarını kontrol etmesini teklif ederdim... ama küçük geyiğime sadık kalmak için ilişkimizi bozduktan sonra, bana yardım etmeye istekli olduğundan şüpheliyim. Tek umudum *karımla* sağlıklı ve samimi bir ilişki sürdürmüş olması.

Motorcuları satın alabilir

miyim? Hayvan gibiler.

Kayıplar çok büyük olacak.

Dustin de bunu biliyor.

Joe sabırsızlanıyor, hırıltısı beni düşüncelerimden koparıyor. Hepsi ilk kez yumruklandıklarında sinirli olurlar. Kalın bir metal parçasının bir adamın kafatasına neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorlar. Yüzüme doğru ilerliyor. Yana doğru eğildim ve parlak pirinç parmakları kulağımın yanından geçtiğinde, çıplak yumruğumu burun kemiğine sapladım.

Kafası geriye doğru atıyor.

Joe'nun iniltileri boş boks salonunu doldururken Louis arkamdan bir şeyler havlıyor. Yaşlı adam gözlerini sıkarak kapatıyor, kendini toparlamaya çalışıyor.

Görüşünü yeniden kazanmasını bekliyorum ve kazandığında kükreyerek üzerime geliyor, ben de onu tekrar yumruklayarak geriye, halata doğru savuruyorum. Bungee'nin üzerinde bir et çuvalı gibi zıplıyor, ortasından aşağı katlanıyor.

O yaşlı.

Bu adil bir dövüş değil.

Ama bir arabanın arka koltuğundan bir telle boğazını kesmekten ya da kaldırımında vurmaktan veya onu asıp kemiklerinden parçalar koparmaktan daha az adil değil.

Hayatı adil değildi.

Dustin'in değersiz kızı-

Ve mülkümün fotoğraflarını çekti, çok fazla şey yaşamış üzgün bir kızın en güzel lanet görüntülerini. Hiçbiri *adil* değil, ama bu hayat artık onun için bundan daha fazlası olacak. Ona verdiğim hayat.

Bedenim onun üzerinde bir gölge yaratıyor, tepeden vuran ışığı örten bir örtü. Dizlerimin üzerine çöküyorum, zihnimde yankılanan "*çocuk*" kelimesini duyuyorum.

"Vur bana," diye tıslıyorum ona, kollarımı indiriyorum, korumasız ve kucaklayıcı bir şekilde, "vur bana, dostum."

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ayağa kalktı. Hücum ederek, sağ gözümün altındaki pirince vuruyor ve etimi açıyor. Kan yüzümden aşağı ve ağzıma akıyor. Sıcak, kalın sıvının etrafında gülümsüyorum.

Sonra da ona saldırdım.

Göze göz, dişe diş, ama *Dustin'in değersiz kızı*

-Bütün dişlerini istiyorum!

Yumruğumu ağzına indirip birkaç beyaz diş parçasını boğazına saplayarak yüzünü korumak için ellerini kaldırmasına neden oluyorum. Ön kolundaki kemiği kırdım.

Çatlak!

Ağzına bir darbe daha.

Yumruk üstüne yumruk atıyorum.

Bir sonraki öncekinden daha sertti, babamdan bahsederkenki saygısız sesini duyuyor ve depoyu düşünüyordum. Saçmalıkları. Sadakatsizlik.

Şerefsiz.

Kemikleri yavaşça içindeki yumuşak dokuya saplarken kanı yüzüme sıçramaya başlıyor ama ben saplamaya devam ediyorum. Kan ondan bir çeşme gibi fişkirirken, gömleğimi, yüzümü ıslatırken bile.

Bir zamanlar kırılmış ve hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş olan parmak eklemlerim baskı altında oynayıp duruyor. Bunu görmezden geliyorum. Ve o kıpırdamayı bıraksa bile yumruklamaya devam ediyorum, yumruğum kafatasındaki boşluğu her derinleştirdiğinde sessizlik uğursuzca asılı kalıyor.

Saplamaya devam ediyorum.

Sonra duruyorum, topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve nefes alıyorum.

Hâlâ ona bakarken, geniş gözlerinde ölümün görmeyen sırları geziniyor.

Oğlum.

Ona tükürdüm, kıpkırmızı sıvı vücudunun sopayla dövülmüş kütesine indi. "Çok daha iyi." Derin nefesler alarak kararlılığımı yeniden kazanıyorum.

Yavaş ve sakın bir şekilde ayağa kalkıyorum ve diğer konuklarımla yüzleşmek için dönüyorum, meslektaşlarının kıyafetlerime sızan kanını görmenin midelerini bulandıracağını biliyorum.

Kollarımı iki yana açıp güven verici bir şekilde gülümsüyorum, konuşurken kanın metalik tadı dilimde geziniyor. "Onun hataları yüzünden başka kimseyi cezalandırmayacağım." Sıraya doğru yürüyüp bir havlu alıyorum, yüzümdeki ve saçımdaki kırmızı sıvıyı gelişigüzel siliyorum. Beyaz havlu yavaşça kırmızıya boyanırken konuşuyorum. "Boks benim Ailemin özünde var. *Cosa Nostra*'nın özünde. Dün fark ettim ki herkes bu spora aynı saygıyı duymuyor. Hiç ringe çıkmadın, değil mi? Bu yüzden boksu benimsemenizde ısrar ediyorum.

"Her Pazar, hepinizi salonumda ağırlayacağım ve burada firmanızın bir üyesi dövüşmek üzere aday gösterilecek. Rakibi ben seçeceğim. Ve Vincenzo,"-bakışlarımı onun sert ama saygılı gözlerine yönelterek, açıkça belirtiyorum

- "İrlandalılar da burada olacak. Tüm operasyonumuz hoş karşılanacak. *Eşit.*" Sıraya dönüyorum ve ayakkabılarımı giymeye başlıyorum. Onlar

sadece

hoş karşılanacaktır, ancak katılım zorunlu olacaktır. Bunu ifade etmeme gerek yok elbette.

"Kazanan yirmi bin dolar alacak ve kaybeden de... yirmi bin dolar alacak. Bundan sonra burada iş yapacağız. Burada kan akıtacağız. Burada bir *Aile* olacağız." Arka duvardaki dondurucu sandığına doğru yürüyorum ve kalın kapağı açıyorum, boşluktan beyaz bir buhar yayılıyor. "Sana bir hediyem var."

Üç adam dikkatle yaklaşıyor ve Lucky Louis'in tereddütle dondurucunun dumanı tüten soğuk çukuruna bakmasını izliyorum. Kalın pembe domuz bacaklarını görünce yüzü rahatlıyor.

Ona boş boş bakarken, sıkıca sarılmış etten gözlerini kaçırmaya çalıştığını fark ediyorum, hala uygunsuz bir şey göreceğinden emin. Ona sunmak için bir bacağımlı kaldırıyorum ve daha önce ürünlerin altında gizlenmiş bir insan kafasının yan tarafı görüldüğünde sert bir nefes alıyor. Donuk kahverengi gözler dalgın dalgın bize bakıyor.

"Depoma girip *bize* milyonlarca dolarlık silaha mal olan çocuk. Diğer çocuk onun altında." Louis'e bacağımlı uzatıyorum, ağzımın kenarından yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Ailen için, *Lucky*."

Gerçekten şanslısın.

Şimdilik, korku yoluyla sadakatlerini koruyabilirim, ama onları benim tarafıma getiren şeyi unutmaları uzun sürmeyecek. Yumruklarına doldurduğum yeşilin büyüüne kapılıp Joe'yu unutacaklar. Cömertliğimin sağlayacağı yaşam tarzıyla büyülenecekler, sadık olacaklar. Ve ringde birbirlerine kanla bağlanacak, ilk galibiyetlerinden sonra içlerinden akan güçle sarhoş olacaklar. Ama elbette, ilk yenilgilerinden sonra asla unutamayacakları dersler-

En iyi şekilde inşa edilmiş yoldaşlık.

Yine de, elimde bir savaş var.

Şimdi yapmam gereken şey, ben Dustin'e güvenli ev sağlayan motorcu pisliklerle sokaklarda kan akıtırken, baldızlarımı, en küçük kardeşim Xander'ı ve küçük geyiğimi lanet olası Bölgeden çıkarmak. Aileme yalan söylemem gerek.

Onları güvende tutmak için.

YEDİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Fırından çörekleri çıkarırken MAGGIE VE JASMINE'İN KOKUSU. Kokulu ısı dalgaları burnuma doluyor ve sevincimi mırıldanmama neden oluyor. Onları tezgâhın üzerine koyuyorum ve bakışlarımı kızaran üst kısımların üzerinde gezdirerek onaylıyorum.

Tam isabet.

Döndüğümde Jasmine'in çoktan omzumun üzerinden baktığını görüyorum, beklentinin neşesi gözlerini genişletiyor, gülümsüyorum, onun varlığına hiç şaşırmıyorum. "Yine aç değilsindir herhalde? Bunlar büyük çörekler."

"Sadece bir avuç Malteser yedim."

Başımı eğiyorum. "Ah, peki ya yumurtalı ve pastırmalı turta, tavuklu ve avokadolu rulo ve jöleli fincan?"

Alaycı bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Buna kahvaltı, öğle yemeği ve atıştırmalık denir. Şimdi bana lanet olası bir ayran çöreği ver."

Gülüyorum, kendisine yardım etmesi için el sallıyorum.

Sonra, tüm ev parazitlerle karıncalanır. Jasmine mutfağın girişine doğru döner. Herkes mecazi olarak uslu duruyor. Konuşmalar sakinleşiyor, büyüğü çanak çömlekler yerlerinde donuyor ve kalbim çırpınıyor- Topuklar önemli bir ses çıkarıyor.

Aurora mutfağın önünden geçip tezgahın etrafından dolanırken gülümsemem hafifçe kayıyor. Sonra gözden kayboluyor, ama parfümüyle çiçeksi bir hava katıyor.

tereyağılı çöreklerin zengin kokusuna sofistike bir hava katıyor.

Clay'e benzer bir aurası var. Bir an için... İşten dönen o olabilir diye düşündüm.

Gözlerimi çöreklerle dikeyorum, acaba ona bir tane ikram etsem mi diye düşünüyorum. Sonra onu şöyle hayal ediyorum- Muhtemelen lahana ve edamame fasulyesi kızı... Clay Butcher'a benzemesinin bir başka yolu daha. Sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve dudaklarımı yeniden gülümsemeye ikna ediyor. *"Son zamanlarda tatlı şeylere oldukça bağımlıyım."*

Önlüğümü çözdüm.

Sıcak silikon kalıptan bir çörek koparıyorum, bıçak ve tereyağı kesesiyle dikkatlice tabağa kaydırıyorum ve onun peşinden gidiyorum.

Onu oturma odasındaki kanepede otururken buldum. Koyu renk saçları gece vakti ipeksi bir şelale gibi ince bedeninden aşağı dökülüyor. Omurgası koltuğun arkasına yaslanmış, bacaklarını zarifçe kavuşturmuş, ellerini kalçalarına dayamış, eski kitabı kucağında yumuşakça tutuyor ve bu zahmetsiz akşam haliyle daha da çarpıcı görünüyor.

Kıskançlığın sürünen sarmaşıklarını gömmek zor; kusursuz güzelliğini, güçlü kadınlığını görmezden gelmek zor. Yüzük parmağındaki kocaman pırlantayı görmezden gelmek *imkânsız*; sayfayı her çevirdiğinde musluklar gökkuşağının tüm renklerini yaratıyor.

Yaklaşırken alaycı mücevher parçasını görmezden gelmeye çalışıyorum ama tıpkı bu malikânedeki lanet çanak çömlek gibi o da bir şekilde hareketli görünüyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Yani..." Dikkatini çekmek için söyledim. "Yemek yapmayı sevmiyorsun ama eminim çörekleri seviyorsundur."

Kibarca gülümsüyor. "Bunları sen mi pişirdin?"

"Evet, Maggie'nin gözetiminde," diyorum ve tabağı ona uzatıyorum.

Yanıdaki yere bakmadan önce kabul ediyor. "Benimle oturmak ister misin?"

"Um." *Evet.* Bu kelimeyi söylememek için biraz omuz silkiyorum.
"Tamamdır."

"Hiç *Gizli Bahçe*'yi okudun mu?"

"Hayır." Yanına oturup kolçağa yaslanıyorum ve dizlerimi yana çekiyorum. "Eski bir kitap, değil mi? Bir Colleen Hoover okumuştum. Bir de Erin Mc Luckie Moya'nın *Cehennem Tazıları* adında bir motosiklet romantizmi serisi var, gerçekten çok ateşli ve kahramanları da-"

Kapa çeneni, Fawn.

"Boş ver," diyorum kıkırdayarak.

"Bu bir *romantizm* değil ama bazı unsurları var. Mary yeni yetim kalmış ve amcası tarafından yanına alınmış ve amcası-"

Gülüyorum. "Otoriter ve kontrolcü mü? Ona efendim mi diyor?"

Kıkır kıkır gülüyor. "O tür bir hikaye değil. Görüyorsun, yeni ve tuhaf bir yerde. Bence beğeneceksin." Sonra kitabın ortalarında bir yerden yüksek sesle bir bölüm okumaya başlıyor ve sinirlerim kıvılcımlanarak kaslarımda bir seğirmeye neden oluyor.

Şimdi ne yapacağım?

Biraz karıştırdım.

Aurora okudukça, hikaye ortaya çıkıyor.

Çok geçmeden, onun ve anlatının büyüüne kapılıyorum. Oturup dinlemek ve görselleştirmek eşsiz bir deneyim. Onun boğuk melodik temposunda bu tür kelimeleri okumak tamamen benzersiz. Ve güzel hissettiriyor. Bir kız kardeşle ya da hatta bir anneyle oturduğumu hayal ettiğim gibi. Aile gibi hissettiriyor.

O okurken ben zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, Mary, Dickon ve Colin'le birlikte bahçede kayboluyorum, farklılıklarının üstesinden geliyorlar, onları anlıyorlar, birbirlerini sınıyorlar, dostluklar kuruyorlar, *aile* gibi bir şey oluşturuyorlar.

"Her şey sihirden yapılmıştır, yapraklar ve ağaçlar, çiçekler ve kuşlar, porsuklar ve tilkiler ve sincaplar ve insanlar. Öyleyse her yerde olmalı. Bu bahçede, her yerde."

"Bunu sevdim," diyorum, gri vizon battaniyeyi daha yukarı çekip krem rengi kanepeye daha da sokularak. "Annem de böyle şeyler söylerdi. Büyü ve Doğa Ana hakkında."

Yıpranmış deri kitaptan başını kaldırıp bakıyor - ve ben tüm kitapların yıpranmış ve deriden yapılmış olması gerektiğine karar verdim. Kıyafet değil. Bu bana pek mantıklı gelmiyor ama modağa uygun yıpranmış kitaplar mantıklı geliyor.

"Onu özlüyor musun?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum neredeyse havaya yumruk atar gibi ve Aurora bu beyana meydan okuyan bir şekilde gülümsüyor. "Hayır," diye tekrar bastırıyorum. "Beni dünyaya hazırlamadı ve sonra dünya zorlaştı ve insanlar acımasızlaştı. Daha önce hiç kurallarım olmadı çünkü onları kim uygulayacaktı ki? O hiç yanımda olmadı."

Jasmine beliriyor ve başımın üstünü öpüyor. "İyi geceler, Fawn. Ben eve gidiyorum." Aurora'ya dönüyor. "Gitmeden önce size bir şey getirebilir miyim, Bayan Butcher?"

"Hayır, Jasmine. Sorun değil. Dikkatli sür," diyor Aurora kibarca, *neredeyse* likör rengine dönmüş iri gözlerini tekrar bana çevirirken. "Devam et, Fawn."

Giderken Jasmine'e gülümsüyorum. "Annem ortaya çıkar, sonra birkaç dakika içinde ortadan kaybolurdu. Çok yalnızdım; şimdi en çok hatırladığım şey bu." Sarı saçlarımın uçlarıyla oynarken parmaklarıma bakıyorum ve "Yalnız olmak" diye mırıldanıyorum.

"Evet, ama aynı zamanda büyüğü ve Doğa Ana'yı da hatırlıyorsun," diyerek dudaklarında tuhaf bir kıvrımla kitaba bakıyor.

"Evet. Onun aptalca ideolojilerini hatırlıyorum. Ayın gücü var, biliyor musun? Her şeyi iyileştirebilir. Dünya da öyle. Uzun yıllar boyunca yetiştirilme tarzımın ruhani yönünü benimsedim ve hala bazı şeylere inanıyorum... bir dereceye kadar. Ayın çok büyük bir gücü var. Yani, gelgitler, o enerji, yaşayan her şeyi etkiliyor. Biz suyla doluyuz..." Kendimi durduruyorum. "Her neyse,

Çoğu zaman gülünç biriydi. O öldükten sonra gülünç olmak için zamanım olmadı."

Sihir için zamanım yoktu.

Ya da onu özlemeye.

Onu özlemiyorum.

İnce işaret parmağıyla kitabın kapağına vuruyor, leylak rengi tırnağı deriye hafifçe vurarak ses çıkarıyor. "Mary *daha fazla* sihre, daha az kurala, düzgün ve fantastik olmayan hayatında daha saçma şeylere ihtiyaç duyan şımarık küçük bir yetim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Mary gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hikâyelerinizde benzerlikler var. Mary çok ilgi yoksunuydu ama... *Hayır*. Mary gibi olduğunu düşünmüyorum. Sanırım ben öyleyim," diye onaylıyor ve kaşlarımı çatıyorum, *Gizli Bahçe*'deki şımarık kız ile Aurora Butcher olan büyüleyici yaratık arasındaki karşılaştırmayı göremiyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Sen-" Şüpheli bir şekilde gülüyorum, daha fazla kelime bulamıyorum. "Mükemmel."

Pürüzsüz.

"Şımartıldım," diyor, kendisiyle ilgili övgü dolu sözlerime izin vererek Keşfedilmemiş mükemmellik.

Teşekkürler.

Devam ediyor. "Asla yalnız değilim. Hiçbir şey istemiyorum. Ama ben tamamen *büyülü değil*."

"Hayatınız *büyülü*."

"Hayır, tatlı Fawn. Bu *ayrıcalıklı bir* şey. Ay'a en son ne zaman baktığımı hatırlamıyorum. Ve kesinlikle onun güçleri olduğuna hiç inanmadım. Benim bildiğim tek *güç*, parayla elde edilen ve dolu bir silahla talep edilen *güçtür*."

"Peki ya annen?"

"Ben küçükken babam onun malikaneden ayrılmasını sağladı. Öldüğü güne kadar yasal olarak evli kaldılar elbette. *Cosa*'da boşanamazsın.

Nostra; bir eş tamamen serbest bırakılamayacak kadar çok şey bilir. Ama ben ve kız kardeşlerim? Gördüğünüz gibi bize sahipti. Burada kalacak ve mükemmel kızlar olarak yetiştirilecektik, böylece bir gün bizi bir eşya gibi kullanabilecekti."

Clay Butcher'la asla evlenmeyeceğim.

Bu düşünce, istenmeyen bir gerçeğin fısıltısı gibi, hiç beklenmedik bir anda aklıma geliyor. Omuzlarım çöktü. Luca onun için *doğru* kadın olmaktan bahsettiğinde, umut dolu zihnimin bir yerinde, bir gün geleneksel bir çift olabileceğimizi hayal etmiştim.

Aurora'ya, sonra da kışkırtıcı alyansına bakıyorum, içimdeki irkilme dürtüsünü bastıramıyorum. Clay için ondan daha uygun bir yaratık düşünemiyorum. Ve gerçek şu ki, ondan çok hoşlanıyorum... ama... ifadesi çok... *kesin*.

Sözlerine verdiğim yanıtı yumuşak bir düşünceyle incelerken alt dudağımı dişliyorum. "Clay ve ben bu anlaşmaya kilitlendik, Fawn," diyor sonunda. "Bunun onun sevgisini deneyimleme şeklini değiştirmesine izin verme. Bunu keyfi bir durum olarak gör. Her gün parmağında onun yüzüğünü mü yoksa her gece seninkinde onun bedenini mi taşımak istersin?"

Ön kapının açılıp kapanma sesi sohbetimizin samimiyetini bölüyor.

Koridorda kimin görüldüğünü görmek için arkasına bakıyor, ancak ikimiz de bunun Clay olması gerektiğini biliyoruz çünkü saat geç ve sadece güçlü bir rap bize doğru geliyor. Kalbim onu görme beklentisiyle hızla çarpıyor.

Her gün onun yüzüğünü mü parmağında taşımak istersin yoksa her gece onun bedenini mi? Sözleri aklımdan geçiyor ve parmağındaki tuhaf bir şekilde canlandırılmış cansız nesneye bir kez daha bakıyorum.

Kapa çeneni, Ring.

Özel anımızda ona cevap verebilseydim, "Her gece onun bedeni" derdim.

Tabii ki.

Clay odaya giriyor ve onunla birlikte kalın, uğursuz bir akım geliyor. Ürperti ruhumun derinliklerine doğru hücum ediyor. Nefesimi tutuyorum ama bakışlarımı korkunç görüntüden ayıramıyorum; sağ gözünün altında kan kızgın bir yarıktaki sertleşmeye başlamış. Beyaz gömleğinin üzerinde çılgin kırmızı lekeler var. Vahşice, kaynağından dövülerek, büyük bir basınç altında malzemeye çarparak meydana gelen türden.

Eli, kafes kısmı pembe bir bezle kaplı küçük plastik bir hayvan taşıyıcısını kavriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ya da ne diyeceğimi. Onun görüntüsünde vahşi bir şey var.

Çelişkili de.

Clay'in gözleri duygusuzca benden Aurora'ya kayıyor ve bir süre benimkileri tutuyor. Şu anda yüzündeki ifadeyi anlayamıyorum.

Taşıyıcıyı kaldırıp masanın üzerine koyduktan sonra kapının kilidini açıyor ve içeriye uzanıp büyük, yaralı elinde kıpırdanan bembeyaz bir kedi yavrusu görüyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ayağa fırlıyorum, ona ulaşmaya, kollarımı boynuna dolamaya ve bakışlarındaki duygusuzluk sevgimde eriyene kadar ona sarılmaya niyetleniyorum. Bir teşekkür. Ya da destek. Erkeğimin ve her şeyin kanlı olaylarla kaplı olarak geç geldiği ama darbeyi yumuşatmak için bana beyaz bir kedi yavrusu getirdiği bu anı kıracak herhangi bir şey.

Ona doğru ilerlerken, parmağını hafifçe kaldırarak beni durdurdu. Bakışlarım anında çiğ deriye ve kızgın görünümlü parmak eklemlerine bulaşan kana takıldı.

Yavru kediyi yere koydu. Yavru kedi sallanıyor, bacakları titrek ve kararsız, yavaşça bana doğru geliyor.

Sertçe yutkunuyorum, olduğum yere çakılıyorum.

Yavru kediye başını sallıyor. "Kal. Oyna." Sonra başını benim oturduğum kanepeye doğru eğiyor, sonra da odamıza doğru merdivenlerden çıkmaya devam ediyor ve beni yokluğunda bir teselli ödülüyle baş başa bırakıyor.

Pofuduk beyaz hayvanı tek elimle kaldırıyorum, karnı avucum kadar, bacakları parmaklarımın üzerinde sallanıyor. Yumuşak, kırılğan şeyin kıpırdadığını ve küçük bir miyavlama sesi çıkardığını hissettiğim anda içime bir sıcaklık yayılıyor.

Onu inceliyorum. Onda da benim gibi heterokromi var. Clay'e karşı duyduğum rahatsızlığa rağmen gülümsüyorum; o beni mutlu ediyor. Bir şekilde bana benziyor. Beyaz saçlı. Bir gözü yeşil, diğeri mavi. *Onu koruyacağım.*

Onu göğsüme bastırıyorum ve boş merdivenlere bakıyorum, tenimi nasıl ısıttığını ona anlatmak istiyorum. Onu nasıl seveceğimi, ona nasıl göz kulak olacağımı. Onun için ne kadar sorumlu olacağımı.

Ama müsait değil.

İç çekiyorum. Konu ben olduğumda, şeytanlarım su yüzüne çıkıp hayatlarımızla oynadığında, o güneş gibi oluyor.

Üzerimde parlıyor. Tüm dünyadaki tek kişi benim. Ama onun hakkında olduğunda, bu bir tutulma ve herkes karanlıkta, sıcaklıktan yoksun.

Havuzdaki olaydan sonra beni terk etmeye çalıştığını, kardeşlerimin akıbetini bana anlattığını, Lee'den korkunç bir şekilde intikam aldığını hatırlıyorum. O zaman da beni karanlıkta bırakmaya çalışmıştı. Onu bana bağlayan tek şey benim acınası dramımdı. Benim acımı, hayatındaki kötülüklerden kurtulmak için bel bağladığı o metanetli cepheye kaçma ihtiyacının önüne koydu. Şimdi bile o küçük yaratığa bakıyorum, bana eşlik ediyor, şefkat gösteriyor...

Aurora ayağa kalkıyor, gözlerim onun karanlık ve hüznü varlığının hâlâ bulunduğu boş merdivenlerde gezinirken beni okuyor. "Onu takip et," diyor tereddüt etmeden.

Özlem dolu odağımı onun yürüdüğü yönden uzaklaştırıp güzel kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Bana bir kedi aldı, Aurora. Beyaz bir kedi. Annem onun saflığı ve masumiyeti simgelediğini söylediler. O iyi şans getirir."

Aurora yavru kediye bakıyor, onun varlığından benim kadar etkilenmiş değil. "Umalım da öyle olsun."

Yavru kediyi boynumun altına sokuyorum, ellerimin arasında kıpırdanırken inci gibi tüyleri boğazıma ve çeneme sürtünüyor. "Onun peşinden gidemem. Bana kalmamı söyledi."

"Şu anda ne istediğini bilmiyor. Yukarı çıkın ve giysilerini, ayakkabılarını, bu gece giydiği her şeyi toplayın. Kıyafetlerini doğruca makineye koy-"

Başımı sallayarak konuşuyorum, hala gömleğindeki kanı hayal ediyorum, hala her bir kıpkırmızı kesikteki şiddeti görüyorum. "Onu rahatsız etmemi istediğini sanmıyorum."

Sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Duşta ona katıl. Ona orada olduğunu hatırlat. Bırak seninle çığ kalsın."

Hüzünlü bir alay beni terk ediyor. "Kendine izin vermez-"

"*Fawn*." Bana doğru adım atıyor, ona bakmak için boynumu eğmemi gerektirecek kadar yaklaşıyor, kusursuz bir güzellik ve benim tam *zıttım* - zeytin rengi bir ten ve koyu likör rengi gözler. Otuz küsur yaşının çok ötesinde bir bilgelikle bezenmiş muhteşem bir ifade. Sarı bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Sadece hazır olduğunda... *olabileceğini* bilmesini sağla." diyor.

Yumuşak parmakları yanağımda gezinirken kalbim boğazımda titriyor sanki. Bu hissi yutkunarak karşılıyorum ve fısıldıyorum: "*Sen olsan* böyle mi yapardın?"

Bana dikkatle bakıyor. "Yerinde olsam evet *derdim*. *Seninle* ilgilenmesi çok düşünceli bir davranış." Kıpırdayan tüy yumağına bakıyor. "Kendisi yapamadığında bile."

Öyle. Boynumdaki beceriksiz şeye sarılıyorum. "Clay'i seviyor musun?" Soruyorum, kelimeler beklenmedik bir şekilde ve nefes nefese dökülüyor.

Gülümsüyor. "Her şey i m l e . Ama bu şekilde değil onunla olan ilişkinizi etkiler."

Ona itaatsizlik etme fikri içimde kıpırdanıyor, hem heyecan hem korku hem de saygısızlığın sıcak bir karışımı. Endişelendiğimden değil; beni inciteceğini hiç *sanmıyorum ama* onu hayal kırıklığına uğratmak hayal edilebilecek en kötü duygu olurdu.

"Sesini kullan, küçük geyik."

Onun için *doğru* kadın olmak istiyorum. Luca'nın dediği gibi. Yavru kedimi yere bırakıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Que'ye onun için bir oyun parkı ayarlamasını söyleyeceğim."

Jasmine'in babası ve Clay'in ev sahibi Que burada yaşadığı için her zaman talep edilebilecek şeylere karşı hazırlıklı.

Yavru kediye son bir kez bakıp anlayışla başımı sallıyorum, çünkü dikkatimi dağıtmak için yavru kediye kullanıyor ve onu ne kadar seversem seveyim, onu sonsuz derecede daha çok seviyorum.

Bana ihtiyacı olduğu apaçık ortadayken gözlerime sevimli, kabarık bir duvar çekemez. Ben de Aurora'yı, *Gizli Bahçe*'yi ve yavru kedimi yanına bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Odamızda doğruca banyoya gidiyorum, orada ne gürültü var ne de kapının diğer tarafında ne bulabileceğime dair bir belirti.

Kapıyı iterek açtığımda nabzım boğazımda titreşen bir kütleden kulaklarımın arasında bir davula dönüşüyor.

Aynanın yansımasında bana bakan nefes kesici mavi gözlerle karşılaştığımda nefesim kesiliyor. Derin gökyüzü rengindeki uçurumun içinde, bozulmamış tavrındaki çatlakları gizleyemiyor. Kendi duyguları üzerindeki kontrolünün çöküşünü gizleyemiyor. Bu yüzden mi beni yanında istemiyor?

Ona doğru yavaşça yürüyorum, çıplak renkli küçük elbisemin kumaşı her adımda kalçalarımın üzerinden kayıyor. Bakışları onaylamama, öfke ve şehvetle beni içine çekiyor ve tenimdeki yumuşak pamuğun okşayışı kısa sürede karşımdaki gizemli adamın en karanlık derinliklerinden haykırılan somut bir vaade dönüşüyor.

Tezgâhın üzerine doğru kayarken Clay'in gözleri beni takip ediyor, bacaklarımı onun genişliğine izin verecek şekilde ayırıyor ve umutsuzca aramızdaki tehlikeli enerji çatlağını görmezden gelmeye çalışıyorum. Elektriklenmiş aurasının içinden nefes alabilmek için dudaklarımı aralıyorum.

Önümdeki sert kas duvarının aksine, gömleğinin düğmelerini bulup her birini açmaya başladığımda ellerim titriyor.

Gömleği açtıktan sonra ellerimi karın kaslarının sert tuvalinde ve göğsünün kalın, sert düzleminde gezdiriyorum. Her iki omzunun üzerinden devam ediyorum, gömleği kollarından kaydırıyorum ve yere düşmesini izliyorum.

"Çok güzelsin," diyorum ona, yüzünü buruşturduğunu saklamaya çalışıyor ama ben onu bir kelebek gibi yakalıyorum. Hamdı. Benden kaçmasına izin vermedim. Onu gördüm. Onu sonsuza dek koruyabileceğim kalbime koyacağım.

Yanağındaki kesik kalın ve şiş görünüyor, kenarları derin bir vadinin üzerinde kıvrılıyor, gecenin karanlığının işaretleri bakışlarına gömülmüş acı ve ezici duyguların izini güçlendiriyor.

*Seni çok
seviyorum. Beni
içeri al.*

Yanımda düzgünce katlanmış bir havlu var. Onu alıyorum, ılık suyla yumuşatıyorum ve sağ gözünün altındaki kötü yaraya sürüyorum.

Daha önce hiç kimsenin aniden taşa dönüştüğünü görmemiştim, ama bir şekilde el bezinin altında bile onun beton gibi sertleştiğini hissediyorum. Zar zor sakladığı duygular artık tamamen yok olmuş, karanlık tarafından yutulmuş, yerini soğuk, mavi bir kopukluğa bırakmıştı.

Yarayı temizlerken gözlerim yaşlarla doluyor. O sadece beni izliyor. Her duygu patlamasında, cevap vermediği her anda kalbim titremeye başlıyor. Hep böyle mi olacak? *Korunaklı.*

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım serbest kalıp görüşümü bulanıklaştırırken elim yarayı temizlemeye çalışırken beceriksizleşiyor. "Lütfen efendim, konuşun benimle."

Bileğimi yakalayıp kanlı mendilin etrafında kıvrılmış parmaklarıma bakmak için aşağı indirdiğinde sert yüz hatlarında küçümseme beliriyor. Ve mavi bakışlarında bir şey, bir an, bir anı parlıyor.

Kafamı karıştıran garip bir melankoliyle elime bakıyor. Sinirlerim seğirirken yutkunuyorum, onu yalnız bırakmam için kesin bir uyarı

çok dengesiz davranıyor.

Parmaklarımı açıyor, kıvrılmış elimin içindeki pamuğu çıkarıyor. Sanki şu anda kendi kafasının içinde o kadar derine gömülmüş ki, yakında yüzeyi bulmakta zorlanacağından korkuyorum.

"*Clay?*" Biraz
hıçkırdım. Gözleri
benimkilerle
buluştu.

Sonra ellerini kapatıyor, uzun bir süre öyle tutuyor, sonra *Tanrım*, alnı benimkiyle buluşuyor ve sert bir nefes veriyor. Nefesi yenilgi gibi -gerçek, dürüst ve acı verici.

Onu kendime çekmek ve bu duyguyu kabul etmek için hemen ensesine sarılıyorum. Onu kabul etmek. Onun için ağlıyorum - ağlamayacağını biliyorum - ve onu yakınımnda tutarken bunu yapmama izin veriyor.

"İnsan yalnızlığa alışıyor," diyor ve ben onun derin, çarpık tınısını duyunca burnumu çekiyorum. "Sonra hayatına küçük bir geyik girer ve onu açmak ister. İçindeki tüm kötülüğü dışarı çıkarmak ister."

"Senin kötülüğünle başa çıkabilirim."

"*Hayır*. Yapamazsın." Başını kaldırıyor ve ben anında onun yakınlığının yasını tutuyorum. "Böyle bir şeye izin vermeyeceğim." Eğilip yanağımdaki gözyaşlarını öpüyor, ağzını yanağımın eğimi boyunca sürükleyerek diğer yanağıma geçiyor ve dudaklarıyla hüznümün akışını kesiyor. Yüzümden bir damla gözyaşını yalayarak temizliyor. "Kasaplar ağlamaz," diye ağzından geçiriyor, dili gözyaşlarını taparcasına yalamak için dışarı çıkarken hırslıyor.

*Ve ben bir kasap
değilim. Asla da
olmayacağım.*

Bunu bilmesi mümkün olmasa da, bu küçük ifade canını yakıyor. "Benim için hiçbir kötülüğü *halletmeni* istemiyorum, tatlı kızım." diye ekliyor.

Erimeye başlıyorum, vücudundan gelen ısıнын yoğunlaştığını hissediyorum, sözlerinden gelen yanık içimde toplanıyor. "İhtiyacınız olan şey olmama izin verin, efendim. İhtiyacınız olan şey olabilirim."

"Öylesin," diyor, sesi derin ve acı dolu, ama aynı zamanda bir tür uçucu uyarılma. Sürünerek yaklaşıyorum. Hoş karşılandı. Her şeyiyle. Dudakları tenimde. Sıcak nefesi içime akıyor, beni kaplıyor.

Ve onu rahatlatmama izin verecek, ben de kendimi ihtiyacı olan şeye, vücudunda gün gibi açık olan şeye hazırlıyorum-

Bir adım geri çekilerek düşüncelerimi aniden sonlandırıyor.

Kaybettiğim için sızlanıyorum.

Çelikleşerek, "Şimdi benim uslu kızım ol ve yatak odasında beni bekle" diye emretti.

Aurora'nın sözleri bir an için içimde yankılanıyor - "*Sadece hazır olduğunda... olabileceğini bilmesine izin ver*"- ve onun kovulmasının kalbimi daha fazla incitmesine izin vermeden tezgahdan çıkmama yardımcı oluyorlar. *Hazır olduğunda*. "Peki efendim." İfademi yumuşatıyorum ve emrine saygı göstererek onu kendi haline bırakıyorum.

Yatak odasına girdiğimde hemen elbisemi çıkarıp yastığının üzerine koyuyorum. Düzgünce. Kayıttaki kızla yüzleşmek için aynaya *doğru* yürüyorum, onun için *doğru* kadın olmadığım bir günün daha geçmesine izin vermek istemiyorum. Bunu gerçekten yapmak için kim olduğumu kabul etmeli, kendime inanmalı ve onun ne gördüğünü görmeliyim... Aurora'nın da ne gördüğünü.

Ben kendime zar zor yardım edebiliyormuşum gibi hissederken ona nasıl yardım edebilirim? Eğer o hep benimse, nasıl onun duygusal kayası olabilirim?

Kendi bakışlarımla buluştuğum anda banyoda duş açılıyor. Çıplak yansımama, yumuşak kıvrımlara sahip ince bedenime bakarken Clay'in beni onaylayan sözlerini kendime tekrarlıyorum. *Cesur*.

Dirençli.

Güzel.

Onun.

Güçlü.

Sedirin kenarında geriye doğru otururken nefesim titriyor, kalçalarımı açıyorum ve ilk defa üvey kardeşlerim için benden daha değerli olan şeye gerçekten bakıyorum. Bütünden daha değerli olan parçama.

Güven mi? Birkaç gün önce Clay'e bunu sormuştum. Kendi bedenime güvenmekle mi ilgili?

Vücudum bana
yalan söyledi.
Onlara yalan
söyledi.

Onları kendime çektiğimde, itişlerine sarıldığımda, zar zor karşı koyduğumda...

Parmağımın ucunu üstteki kıvrıma bastırıp hassas sinir demetine çarpana kadar batırıp sonra vadiden aşağı doğru kayarken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Bu hisle seğiriyorum. Tenim kızarıyor.

Kirpiklerimden tek bir damla yaş süzülüyor. Girişin üstüne gelene kadar devam ediyorum, parmağımı içeri itiyorum, arzu ettiğim derinliği aramaya yardımcı olmak için sırtımı kıvrıyorum. *Onunla* alışkın olduğum derinliği... Boğazım *düğüm*leniyor, *inilti*ler geliyor.

Onlar için inledim.

Ses nefes yolumu tıkıyor çünkü bu da bir yalan. İnleme, miyavlama, ciyıklama, ağlama sesleri, hepsi yalan, birbirinin yerine geçebilir, çok belirsiz. Acı mı çekiyorum yoksa zevk mi alıyorum, nasıl bilebilirim?

İçime girdiklerinde inledim ve onlar da seslerimden güç alarak birbirlerini kışkırttılar.

Anının altında titremeye başlıyorum, her şeyi içimde tutuyorum ve sonra - tutmuyorum. Parmaklarımı daha derine sokuyorum, derinliğe yardımcı olmak için öne doğru eğiliyorum, titreyen kaslarımdan hıçkırıklar yükselirken bu hissi seviyorum. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, başımdaki baskıdan tükürüyor ve hepsini hıçkırarak dışarı atıyorum, çünkü yalan söyleyen bedenim değildi.

Benim sesim değildi.

Benim hatam değildi.

Benim hatam değildi!

Nefes nefese, arkama yaslanıyorum ve parmaklarımı merkezimin ıslak derinliğinden kaydırıyorum. Derin nefes alıyorum. Ait olduğum adamı ve onun bana nasıl ait olduğunu düşünüyorum.

-Bana birazcık.

Bunun güzel olduğunu düşünüyor.

Amıma tekrar baktım. İçim pembe. *Çok güzel. O haklı.* Gülден farksız, al ten kıvrımları var; ette, taç yapraklarının saten hissinden farksız bir ipeksilik var.

Zihnim Aurora'nın zarif yüzüne, saçlarımı kulağımın arkasına tararken okşayışının yumuşaklığına kayıyor.

Clay'in karısı kadınlardan hoşlanıyor... Belki ben de *Aurora*'ya ait olursam. Etrafında olmasını istediği, hoşlandığı biri olursam, o zaman... gerçekten ailelerinin bir parçası olurum. Sonsuza kadar.

Parmağımı çeviriyorum.

İçimdeki kaslar penetrasyona tutunuyor; pürüzsüz ve duyarlılar ve Clay bu konuda da haklı; *güçlüler.*

Parmaklarımı bilerek sıktığımda, bir sıcaklık dalgası tüm vücudumu sarıyor ve kulaklarımın ucuna kadar ulaşıyor. Hafifçe mırıldanıyorum.

"Tamamen doğal, küçük geyik. Devam et."

Birden, su sıçramasının yokluğu kulakları sağır ediyor ve bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum, bu yüzden başımı yana salladım ve Clay'i soyunma odasının kapı çerçevesine yaslanmış, parmaklarımın her kıvrımını bir çentik yukarı kaldıran sevgili kavurucu bakışlarıyla beni izlerken yakaladım.

"Sakın durayım deme," diye emrediyor, kalçalarında asılı duran havlunun altından sikinin kalın çıkıntısını okşuyor. Baskı uygularken inliyor ve "Göster bana" diye tıslıyor.

"Seyretmeyi seviyor musun?" Cevabı bildiğim halde cümleyi soluyorum. Ona sırtımı dönüyorum, ama bunun bir faydası olmuyor. Enerjisi çok güçlü ve beni teşvik ediyor.

"*Seni* izlemeyi seviyorum." Dudakları sırtarak seğiriyor; gözünün altındaki artık temizlenmiş yara bu nefes kesici görüntüyü azaltmıyor. "Uyluklarının arasına ilk uzandığında çok utangaçsın," diyor. "Tatlı bir nokta bulduğunda gözlerin açılıyor. Kızarıyorsun ama yine de o özel küçük yere bastırıyorsun, vücudun tepki verdiğinde ağzın şaşkınlıkla açılıyor. Sonra,"-sırtışı büyüyor-"gülümsüyorsun çünkü kendinle gurur duyuyorsun... Bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey."

Yanaklarım anında ısınıyor, ama parmaklarımın yumuşak uçlarıyla keşfetmeye devam ediyorum, onunla konuşurken boğuk inlemeler kelimelerimi büküyor. "Kendinizi benden saklıyorsunuz, efendim. Bu adil değil. Ağzımdaki tadınızı özlüyorum."

"Böylece kendini yeniden bulabildin, tatlı kız." derken sesindeki uyarılmayı duyuyorum. Ne harika bir sonuç."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Tatlı, genç kızımın neye ihtiyacı olduğunu keşfetmek benim en büyük ayrıcalığım. İtiraf etmeliyim ki, keşfedilecek şeyin sizinki gibi başka bir güzel vücut olabileceğini tahmin etmemiştim."

Nefesim kesiliyor, parmaklarım dudaklarımın kaygan kabarıklığında donup kalıyor. Yüzümü ona dönerek, "Ne dedin sen?" diye mırıldandım.

Gözlerinde bir karanlık beliriyor. "Onun adını söyledin, küçük geyik." *Söyledim mi?* Bana doğru bir adım atıyor, anlamlı yürüyüşünü takip eden bir uyarı. "*Seni* paylaşıyorum."

"Ben-"

"Hiç bir kadınla birlikte oldun mu?"

"Hayır." Ayağa kalkıyorum, gözlerinin formumdan aşağı süzülüşünü fark ediyorum, uyarılmanın zirvesindeki vücudumun görüntüsünü içiyor. "Yapmadığımı biliyorsun."

"Kadınlara bakmayı sever misin?" "Bilmiyorum, efendim.

Evet, sanırım."

"Aurora'ya dokunmak ister misin?"

"Ben-"

"Sana dokunmasını ister misin?" Sesi düşer. "Tenini öpmesini, parmaklarını ıslak amına sokmasını?"

Zor nefes alıyorum.

Tanrım, adamda hiç filtre

yok. Hiç 'soğukkanlılık'

yok.

"Bilmiyorum..." İtiraf ediyorum. Benim için başka kimse yok. Bunu biliyorum. Onun dahil olmadığı hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sanki o da onun bir parçası gibi... ve onunla birlikte olmak- onunla olduğum kadar sık onunla da birlikteyim.

Boğazımı temizliyorum, ne hissettiğimden emin değilim... *Ya da ne demek istediğimden...* Tek bildiğim, bütün gün ondan uzak olmak çok fazla mesafe, bu yüzden onunla birlikteyken

- *Tanrım*, onun yerine başka biriyle birlikte olmak kalbimi ve ciğerlerimi göğüs kafesimin içinde sarmal iplere dönüştürüyor. İstedğim bu değil.

Paniklemeye başladım.

"Sakin ol, tatlı kız. Sana göz kulak olacağımı söylemiştim," diyerek beni bu dünyada başka hiçbir şeye benzemeyen o soğukkanlı, pürüzsüz güveniyle öğüt veriyor. "Sen *benimsin*. Eğer deneyimlemek istediğin bir şeyse, evet, buna izin veririm. Benden çok nazıkçe istersen. Beni iyi bir günümde yakalarsan... Ve bu benim gözetimim altında olur. Sadece *bir kez*. Sonucu garanti edemem."

Onun gözetiminde mi? Yani, o onaylayacak. Bu da ne demek oluyor? *Katılmak* istiyor mu?

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu zihinsel imgesi içimi yakıyor. O kadar yoğun bir şekilde yakıyor ki, bir anda çıldırıyorum. "*Seni* paylaşıyorum!"

Bozulmamış yüz hatlarında sinsi bir sırıtma beliriyor. "*Açgözlü, kızım. Tatlı, tatlı*

Kızım. Hayır. Aurora'yı böyle bir şekilde kabul etmeyeceğim."

"Ama-" Şok olmuş bir şekilde duraksadım. "O çok güzel."

Sıkılmış dişlerinin arasından "Fıskırırıyorsun," diye tıslıyor ve bana doğru tehditkâr adımlardan birini daha atıyor. Ona bakarken, yoğunlaşan

havayı muhtaç ciğerlerime çekmek için dudaklarımı aralıyorum. "İnkâr
edilemeyecek kadar çarpıcı,

Ve yine de, basit insanların düşüncelerinin aksine, kadınlar ve erkekler *tamamen* "-çenemi kaldırıyor, bana bakıyor-" *platonik* olan kararlı ilişkilere sahip olabilirler. Biz birbirimizi böyle görmüyoruz, tatlı kızım. Hiç görmedik."

"Peki ya onu benimle görürsen?" Soruyorum, evindeki büyüleyici yarattığın -karım dediği zeki, güçlü kadının- arzuladığı her şey olduğunu aniden fark edeceğinden endişeleniyorum. "Benim hakkımda farklı mı hissedersin?"

"Asla."

"Peki ya o?"

"Başka birinin elleri ve dudaklarının mülkümün tadını çıkarmasından başka bir şey görebileceğimden oldukça şüpheliyim." Eğilip ağzımı sertçe öpüyor, dudakları sert ve morarmış. Ayrılırken, ruhumu ele geçiren öpücüğü ve sahiplenici sözleriyle beni nefessiz ve sersemlemiş bırakıyor. "Şimdi, bu konuşma beni oldukça gerdi."

Odanın içinde adımlarken havluyu çıkarıp sehpanın üzerine koyuyor. Minderlere oturmak için dönmeden önce her adımda sert kışının kasılmasını izliyorum. Bacaklarını kararlılıkla açarak önce bana, sonra ayaklarının arasındaki zemine bakıyor. "Diz çök."

Hevesle ona doğru koşuyorum, her zaman en memnun olduğum yere, bacaklarının arasına iniyorum. Yerleştim. Güvende. Sahiplenilmiş.

Başımı kalçasına yaslayarak, henüz gerçekleşmemiş bir olay yüzünden kıskançlığın kaynadığını görsem bile, var olan en etkileyici adama bakıyorum.

Bana olan sevgisini sahiplenme şeklinde takdir etmek yanlış mı? Eğer öyleyse, o zaman tekrar tekrar suçluyum, çünkü onun malı olmak, olunabilecek en memnun edici durumdur.

"Şimdi sikinizi emebilir miyim, efendim?" Nefes alıyorum, bakışlarımı bacaklarının arasında asılı duran kalın şafta indiriyorum. Birkaç santim ötede, ama bu kadar sıkı sarılmışken izinsiz ona dokunmamam gerektiğini biliyorum. "*Lütfen*."

Daralmış mavi gözleri benim geniş, umut dolu bakışlarımla buluşuyor ve şöyle diyor: "Güzel tavırlarının bana ne yaptığını biliyorsun. Tamam, küçük geyik. *Em.*"

Büyük sikine uzanıyorum, elimi etrafına sarıyorum, anında büyürken sıkıyorum, gücü ve genişliği parmaklarımı birbirinden ayırıyor, ta ki tüm güzel genişliğini daire içine alamayana kadar.

Pembe, şişmiş kafayı ağzıma sokarak, onun tadını, tepenin ipeksiliğini mırıldanıyorum. Daha iyi bir aç elde etmek için dizlerimin üzerine kayarken kökü sarsıyorum.

Parmakları saçlarımı şefkatle tararken, dilim onun uzunluğundaki çıkıntılı damarı yukarı ve aşağı doğru izliyor. Ellerinden biri boğazımın başladığı kıvrıma doğru kayarak bölgeye masaj yapıyor. "Boğazını benim için gevşet."

Boynumun arkasını kavırıyor, kucağının üzerinde durmam için beni yönlendiriyor. Sonra beni aşağı doğru itiyor, shaftının etrafında inlediğimde tıslıyor. Gözlerimi kapatıp rahatlarırken kökünü pompalamaya devam ediyorum ve ereksiyonunun çoğunu dudaklarımın arasına alıyorum, o da boğazımın arkasından *aşağıya* doğru kayıyor.

"Beni derine götür."

Burnumdan nefes alıyorum. Ellerimi kalçalarına bastırarak, aşağı ve yukarı sallanırken kendimi destekliyorum, ıslak shaftı içeri kayıyor ve sonra dudaklarımdan kayıyor.

Birdenbire, her bir kalçasının içindeki kaslar gerilir ve toplanır.

"*Tanrım,*" diye inliyor ve ben onun derin sesinden öfkeyle tahrik oluyorum. "İşte benim güzel kızım. Hepsini içine al... Oh, *evet.* Ben boğazını sikerken nefes alışına dikkat et, tatlı kız."

Sonra yukarı doğru pompalamaya başlıyor, hala boynumun arkasını kucaklıyor, böylece her itişteki acımasız ama yine de mutluluk verici ihtiyaçtan uzak duramıyorum.

Yumruğumun köküne vuruşlarıyla orgazmını cezbederken, penetrasyonun etrafında yutkunuyorum, çıkıntılı damarlar avucuma karşı titreşiyor.

Nefesi hızlı ve şiddetli çıkıyor. "*Siktir*. Boğazına kadar soktuğum sikimi seviyorsun. *Benim tatlı kızım*. Benim küçük kraliçem. Ağzına boşalmamı ister misin, küçük geyik?"

Aniden itmeyi bıraktı. Beni boynumun dibinden daha sıkı kavrayarak, vücudumun sikini almasını talep etmek için hiç zaman kaybetmediği yerde ona sarılmak için beni sarsıyor.

Bu ani değişim karşısında aklım başımdan gitti.

Alıcı bulmaya çalışırken, hızlı istila karşısında inliyor ve kıvranıyorum. Bacaklarım ve göbeğim, neredeyse dayanılmaz bir şekilde gerildiğim için acı ve hisle dalgalanıyor.

"Sikimi al, küçük geyik. Bu gece içine boşalmam gerek." Rahatlamamı beklemiyor, ona ihtiyacım olsa da, gevşemek için daha fazla zamana ihtiyacım olsa da, ama vahşi çaresizlik hareketlerini kontrol ediyor.

Beni aşağı çekerken bir inilti boğazımı tırmalıyor, leğen kemiğim onun yukarı doğru itişleriyle buluşana ve sikinin başı rahmime çarpana kadar beni derine sokuyor.

Haykırıyorum.

Bana sarılmak için doğruldu, kalın, heybetli kollarını etrafıma doladı. Çok hızlı ve çok dolu olduğum için, şakağıma "*İyisin tatlı kız*" diye fısıldarken, vücudunun sert ve güçlü kafesi içinde titriyorum. Sonra şiddetli bir iniltiyle içimde patlıyor, bir yandan beni rahatlatan sözler söylerken bir yandan da yukarı doğru sikmeye devam ediyor. "Her şey yoluna girecek. Etrafımda rahatla. Derin nefes al."

Döllerini ani penetrasyonunun acısını hafifletiyor, içimden damlıyor ve birleştiğimiz yerde bizi kaplıyor. Çok fazla var. Aklım karışıyor. Bu onun karakterine tamamen aykırıydı. Çok nadiren düşüncesizce hareket eder. Orgazmından önceki son anda, sanki beni doldurmaktan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi oyunu değiştirdi. Bütün hafta onu içimde istemiştim, şimdi içimde olduğu için bundan zevk alıyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum.

İki kolunu da indiriyor, elleri kalçalarımın iki yanında duruyor, uzun parmakları kemiklerimin üzerinde geziniyor. Beni orada tutuyor ama arkasına yaslanıp

beni inceliyor. Soğuk mavi gözleri vücudumdan aşağıya, amımın onun sikinin etrafında gerildiği yere kadar iniyor. "Ne kadar da sıkı oturmuş, tatlı kız. Bu benim dikkatsizliğimdi." Boynumu bağlamadan önce ellerinden birini göğüslerimin arasında gezdirirken pantolonunu indiriyor. "Neyse ki sıırıslıkam olmuşsun. Söyle bana, sikimi emmek seni ıslattı mı? Yoksa Aurora'nın parmaklarının içinde olduğunu düşünmek mi?"

Ses tonundaki acımasızlık karşısında göğsüm sıkışıyor. "Bana kızgınsınız, efendim. Lütfen yapmayın. Ben yapmadım-"

"Hayır." Kucağında pelvisimi karıştırırken kalçalarını yukarı kaldırıyor, siki içeride esniyor ve dudaklarımdan hızlı, yumuşak bir inilti çıkmasına neden oluyor. "Ben acınacak derecede bölgeciyim, küçük geyik. Sahiplenici. O kadar çılgınca bölgeciyim ki-" Ateşli bakışları göbeğime düşüyor ama ayrıntıya girmiyor.

Uzanıp çarpıcı mavi gözünün altındaki yaraya dokunuyorum ve irkilmemeye çalışıyorum. "Nasıl kapattın? Dikiş atılması gerekiyordu."

"Tutkal."

"Peki ya bu?" Avucumu yaka kemiği boyunca uzanan pürüzsüz beyaz yara izine bastırıyorum; sarmaşıklar ve çiçeklerle dövülmüş, yaprakları solmuş, ömrünün sonuna gelmiş gibi görünüyor. Hüzünlü olduğu kadar güzel bir dövme. "Buraya ne olmuş böyle? Eski görünüyor."

Kabaca iç geçiriyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor, birlikte açıkça acı veren bir anıyı ifade eden işareti tutuyorlar.

Ona daha fazla baskı yapmadım.

Kontrollü tavrının kırılıyor gibi görünmesini fırsat bilerek gözlerimi kapatıyorum, eğiliyorum ve dudaklarımı yanağının şişmiş etinde gezdiriyorum.

Beni durdurmak yerine kabaca iç çekip vücudu koltukta daha da gevşediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Aşağıya ve yana doğru ilerlerken, dudaklarına ulaşana kadar ağzım teninde bir tüy gibi dalgalanıyor. Kalçamı bıraktığında öpüşmemizi derinleştiriyor ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek onları sahiplenici bir şekilde düğümlüyor.

Onun nefesini içime çekerek, şu kelimeleri nefesime veriyorum: "Sizi seviyorum efendim. Bana karşı savunmasız olabilirsiniz."

Ağzımın iffetli hareketinin altında hareketsiz kalıyor, burnu benimkinin üzerinde kayıyor. Gözlerimi açıyorum ve birkaç santim ötedeki mavi bakışlarıyla buluşuyorum. "Öyleyim," diyor bunu zaten bilmem, görmem gerektiğini ima eden bir şekilde.

İlgilenmeme izin vermediği dilime bakıyorum ve içimde kasvetli bir his belirliyor.

Yüzümdeki hüznü görünce kaşlarını çatıyor. "Sana baktığımda nutkum tutuluyor" diye devam ediyor. Bakışlarımı tekrar ona çekmek, dikkatimi çekmek için ellerini saçlarımda sıkıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. "Ve çoğu zaman doğru kelimeleri bulamıyorum, tatlı kız, ama senin tüm kişiliğin-" diye kabaca iç geçiriyor. "Bu kadar mükemmel bir şekilde bir araya getirildiğine inanamıyorum. Bunu kanımla ve çürümüşlüğümlle lekelemeyi reddettiğim için özür dilemeyeceğim."

"Sen çürük değilsin!"

"Evet-" Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, "Öyleyim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, gözlerimin arkasına bir sıcaklık hücum ediyor çünkü bu dünyada bana zamanını, ilgisini veren tek kişi o iken nasıl kendinden bu şekilde bahsedebilir. Bana her şeyini verdi, Tanrı aşkına! *Hayır.*

Başımı ona doğru sallıyorum, ona karşı bu kadar acımasız ve bana karşı bu kadar ihmalkâr olan bu hayata kızıyorum... O çürümüş *falan değil*. Eğer çürümüşse, bunun nedeni tüm dünyadır, onu yiyip bitiriyor, iyi yanlarını söküp alıyor, geriye çığ, yaralı bir et bırakıyor.

İçimde duygular kabarıyor, ama bacaklarım hala beline sarılıyken ayağa kalktığında yükselen dalgaları durduruyor. Aleti içimde büyüyor, yenilenmiş bir kalınlık ve güçle esniyor.

Beni yatağın üzerine yatırdığında başımın arkasını kavırıyor ve kalçalarını dayanılmaz derecede yavaş ve anlamlı bir ritimle döndürmeye başlıyor.

Yukarı ve içime doğru sallanırken omuzlarını kavriyorum, yakın ve derin kalmak için uzun, ağır vücudunu benimkine doğru sürüklüyorum.

O içimdeyken akşam ilerledikçe, onun istikrarlı, yorulmak bilmeyen itişinin her santimetresinden başım dönüyor. Yakın.

Çok geçmeden, gırtlaktan gelen bir çığlıkla boşalıyor, kalçalarımı onun etrafında sıkıyor, ona sarılıyorum.

Ve tekrar içime boşaldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KİL

Güzel vücudunu kabul etmeye hazır olduğunu bilerek onu tekrar aldığımda **hala uyuyordu**. Güzel vücudunu affet. Kalçalarını açtığımda, bacakları gevşek, güven *dolu*, *kucaklayıcı* bir şekilde sallanırken, dün gece bazı şeytanlarını fethettiği açıkça görülüyor.

"Çok rahat, küçük geyik," diye inliyorum kulağının dibinde, sıcak, dar amına doğru kayarak. "Bırak gireyim, tatlı kız."

Nefes nefese kalıyor ama bedenimi onunkinin üzerine koyup bastırdığımda beni kabul ediyor, onu beni sonuna kadar almaya zorluyorum. Dün gece bekleyemedim ve *lanet olsun*, onu kendini tatmin ederken gördüğümde aklımı kaybettim. Gözyaşlarıyla mücadele ederek...

Bu benim için miydi?

Benim kötülüğümü idare etmek istiyor.

Kötülüğümün ona bulaşmasına asla izin vermeyeceğim.

Yine de ona karşı özdenetim eksikliğim ciddi bir endişe kaynağı, hatta tehlikeli. Kendimi bulduğum yerde -Mesih, bir tür rahatlık, onay, sığınak arıyorum-

"Clay."

"Fawn," diye inleyerek, o uyanırken derinlerde kalıyorum, dudaklarım uykulu, beceriksiz ağzına ve belirsiz küçük nefeslerine doğru kayıyor.

Yavaşça hareket etmeye başladım. Kıç, ucuna her vurduğumda yatağın içine geri çekiliyor, sadece çekildiğinde kalkıyor ve istilayı kovalıyor.

Ne açgözlü bir kız.

Ve bu gece çok rahat...

"*Tanrım.* Bana çok güzel sarılıyorsun. Hata yapma, sen benimsin." Sıkı vücudu tamamen benimkiyle kaplı, ölçülü, derin sürüşlerimi alıyor, her şeyimi kabul ediyor.

Her şeyimi kabul ediyor.

Ve o da benim gibi kokuyor, benim bir parçam haline geliyor, hala dün geceki döllerimle dolu, ama daha fazlasına ihtiyacım var...

Sikeyim.

O çok genç.

Sikeyim.

Ona verdiğim bu yeni dünyada ne yapmak isteyebileceğini düşünmedim, nasıl *deneyler* yapmak isteyebileceğini düşünmedim... Büyüleyici karım ve güzel küçük geyiğimin birbirlerine dokunma görüntüsü, sahiplenmeyle beslenen hızımı artırırken içimde bir hırıltıya neden oluyor.

Onu paylaşmak zorunda kalacağım bir puştun hayatta olmadığını sanıyordum.

İçimdeki kibirli erkek, tatlı kızımın çoğu genç kadının birbiriyle yaptığı gibi diğer cinsel uygulamaları deneyimlemek isteyebileceğini göz ardı etti.

Bu canlı görüntü beni çıldırma noktasına getiriyor, ona dünyayı vereceğimi bildiğim için şiddetli bir şekilde bölgesel hissediyorum. Arzuladığı her deneyimi. Her tatlı şeyi. Her zevki. Ona olan aşkımdan nefret ediyorum çünkü bu onu gülümsetecek her şeye evet-evet diyeceğim anlamına geliyor.

Beni tüketen ilkel his beni çılgına çeviriyor ve altımda o kadar kırılgan ki, yumuşak ve pürüzsüz ve şimdi onu kalçalarımındaki tüm güçle beceriyorum.

Leğen kemiğim onunkine sürtünüyor.

Gırtlaktan inilti

çıkartıyor. Hızla geri

çekiliyorum.

Sert darbelerim onu havaya kaldırıyor, omuzları her derin, sert sikişte ön kollarıma çarpıyor. Ona başka kimsenin veremeyeceği şeyi verebilirim ve bu gerçeği ona her gün hatırlatacağım.

Benim de ona verebileceğim başka bir şey var. Yastık dizmek, kek pişirmek ve sabahları uyanmak için bir neden.

Benim olmak için. Sonsuza kadar.

Sikim zonkluyor, onun yapışkan küçük amcığıyla sarmalanırken o da taşaklarımdan lanet olası hisleri çıkarıyor. Elimi karnının alt kısmına kaydırıyorum, aşağı doğru bastırıyorum, baskıdan bunalana kadar ağırlık uyguluyorum.

"Efendim, evet, lütfen" diye haykırıyor ve ben onun sözlerini yiyorum.

Aletimin etrafında titreyen orgazmı içinde çırpınıyor, onu gerilmeye ve tatlı, kesik kesik çığlıklar atmaya zorluyor.

Taşaklarım hemen kasılıyor, karnım onun tatlı, iniltili temposuna uyuyor ve ürperten bir hırıltıyla onun içine dökülüyorum. Onu doldururken derinlerde kalmamı talep ederek, etrafımda dalgalanırken sıcaklık, sıklık ve yakınlık hislerini hissediyorum, doruk noktamı paylaşıyorum.

Saçlarında dinleniyorum,

hayvani bir şekilde. Ve çok

fazla *hissediyorum*.

Yarın ona vitamin almam lazım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KİL

ONU UYUMASI İÇİN BIRAKIYORUM.

Poligonda birkaç atış yapmak niyetiyle aşağı inerken, Aurora'nın salonda kitap okuduğunu görünce duruyorum. Odanın köşesinde, küçük bir kediye barındıran bir kafes var. Hayvan yastığının üzerinde beyaz bir top. Yaşayan en şımarık yaratık olduğuna eminim.

Şimdi sabahın erken saatleri. Karıma bakarken, alternatif bir anlatıya kaçarken üzerinde bir şeylerin ağır bastığı belli oluyor. Yine de, zihnini bunlardan arındırmaya çalışırken detaylar için ona baskı yapmaktan daha iyisini biliyorum.

Sağ omzunun üstündeki lamba, yüzündeki zeytin rengi teni ve kucağındaki beyaz sayfaları aydınlatıyor. Odayı aydınlatan tek şey bu. "Daha önce geldiğimde küçük geyiğime kitap mı okuyordun?" Önünde durmak için adım atarak soruyorum.

Şaşkınlığa kapılmadan paragrafını bitiriyor, bir kurdele çekip kitabı üzerine kapatmadan önce gözleri son bir kez sayfa boyunca kayıyor. Dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Evet. Klasikleri seviyor."

"*Senden* hoşlanıyor," diyorum, soğukkanlı kalmaya çalışarak, dış görünüşümü bozmakla tehdit eden onaylamama tıslamasını bastırıyorum. Fawn'ın sevgisini tamamen onaylamıyorum. Tatlı kızımın büyümesini, cinselliğini keşfederken nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını öğrenmesini ve bunu kabullenmesini izlemek

onun güzelliği, benim en büyük zevkim. Uyarı sesini çevreleyen bölgesel hırıltıdan hoşlanmayarak sertçe nefes veriyorum.

Her zaman olduğu gibi eşim beni çok iyi anlıyor ve "Eşsiz bir arkadaş zevki var. Sizce de öyle değil mi?"

"Benim küçük geyiğim güç karşısında dehşete düşer."

"Yine de kendini hiç kabul etmiyor."

Gülüyorum, etkileniyorum ve heyecanlanıyorum. "Bir yanım, her zaman olduğu gibi, detaylara gösterdiğin ilgiden etkileniyor." Ellerimi önümde çırparak ekliyorum, "Ama *onun* üzerinde bu kadar çok durmanızı takdir ettiğimden emin değilim."

Gözlerini deviriyor. "O senin-"

"Evet," dedim hemen. "Ama şu anda tamamen memnun değil." Kabaca iç çekerek, gergin bir çeneyle itiraf ediyorum, "Ve hayatımda ilk kez, Aurora, bu lanet sorunu nasıl çözeceğime dair hiçbir fikrim yok. Genç bir kızla ne yapacağım?"

Koyu viski rengi gözleri bilerek yumuşuyor. "Genç bir kızdan kendisine nasıl davranıldığının yansıması olmamasını bekleyemezsiniz. Bu yüzden... ona iyi davranın."

"Öyle olduğumu sanıyordum... Ne önerirsiniz?"

"Ona dünyayı ver, Clay." Ayağa kalkıyor ve kitabı rafa geri koymak için adım atıyor, birkaç saniyeyi düşüncelere dalmak için mırıldanarak kullanıyor. "Onu bu dünyadan uzak tutma."

Kabul edilemez. "Onun güvenliği yerine *hiçbir şeyi* seçmeyeceğim. Mutluluğunu bile," diyorum Aurora'nın odanın içindeki hareketlerini izlerken. "Dustin sadece birkaç mil ötede Aurora. Güvenli değil."

"Onu bulmuşsun!" Dönüp bana bakıyor, kara kaşları bu son gelişmeyi değerlendirirken çatılıyor.

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Motorcu yerleşkesinde. Bundan neredeyse eminim. Onun ve hâlâ karnında olduğuna inandığı bebeğin peşine düşecek. Ne planladığını bilmiyorum."

Başını yavaşça sallıyor. "Ama bu bir katliam olacak. Babam adamlarını ve kardeşlerini gece vakti o yerleşkeye sokar ve

hepsini dışarı çıkarırdı. Gücü çağırırdı. Eğer o-"

"Jimmy kayıpları umursamazdı. Benim umurumda. Ve Xander'ı riske atmayacağız."

"Hayır. Ya da o." Bu bir soru değildi. Bir anlaşma ifadesiydi. Aurora ailemizi bunun yakınında istemiyor. *Fawn*'ın bunun yakınında olmasını istemiyor. Görünüşe göre küçük geyiğim herkesi büyülüyor.

Bir an için dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama sonra kayboluyor. "Bu iş kontrolden çıkabilir Aurora," diye tavsiyede bulunuyorum. "Senin için gelebilirler. Ya da kızlar için. Sokaklarda kaos yaratabilirler. Fırsat verildiğinde ne yapacaklarını kimse bilemez. Bu iş yürütülürken ailemi şehirde tutamam."

"Ses tonunuzdan zaten bir planınız olduğunu anlayabiliyorum. Luca ile temasa geçtin mi?" Aurora soruyor.

"Yarın sabah onunla bir toplantım var. Evden çalışacağım," diyorum, gözlerim yavru kediye takılıyor, o çift renkli gözler bana bakarken köşede bir gülümseme beliriyor. "Ama gideceğiz," diyorum ve dikkatimi Aurora'ya geri veriyorum. "Şehrin dışında görülmeliyiz. Benim temiz bir imajım olabilir ama Max'in yok. Kavga patlak verdiğinde hiçbirimiz burada olamayız, yoksa kavgaya dahil oluruz. Kardeşlerimden birinin daha yıllarını kaybetmesine izin vermeyeceğim." Pişmanlığım boğazımı tıkıyor. Max'in kaybettiği *yıllar*... "Ve kardeşlerimin acımasız ve titiz davranabilmesi için kadınların güvende olması gerekiyor. Benim düşüncem Dubai'de biraz zaman geçirdikten sonra kadınları ve Xander'ı otelde gözetim altında tutmak. Max, Bronson ve ben Bölge'ye geri döneceğiz... Ve gece sadece birkaç adamla yerleşkeyi ele geçireceğiz. Sessiz ve profesyonel olmaya çalışacağız. Eğer başarılı olursak, bu sonsuza kadar sürecek ve şehir gözünü bile kırpmayacak."

Sertçe nefes verir. "Eğer onu bu işin dışında bırakırsan Xander çok kızar. Eğer onu Bölge'den ayrılması için kandırırsan."

"Genç kardeşim kendisine söyleneni yapacaktır. Onun ölümüne üzülmeğeense nefretini çekmeyi tercih ederim." Daha çok saygı duyduğum kadına bakıyorum

çoğundan daha fazla. Kendi benliğimle, bugün olduğum kişinin yapısıyla o kadar iç içe geçmiş bir insan ki, hangi ideallerimin ve tavırlarımın önce bana, hangilerinin ona ait olduğunu zar zor biliyorum. Bu yüzden, elbette, "Ben de senin uzakta ve güvende olmanı istiyorum," diye eklediğimde bana karşı çıkacağını biliyorum.

"Kesinlikle olmaz," diye azarlıyor ve ben de tahmin edilebilirliğinden dolayı ona sırtıyıyorum. "Bunu tek başınıza yapmanıza izin vermeyeceğim. Eğer herhangi biriniz geri dönmezse, desteğe ihtiyacınız olacak. Sizi dışarı çıkarmak için yerleşkeye adam göndermek üzere burada olmalıyım."

Haklı elbette ama yine de hoşuma gitmiyor. "Bizi yakalarlarsa, seni aramak için buraya gelebilirler," diye meydan okuyorum başımı sallayarak. "Hayır. Senin şehirden çıkman gerek. Seni bu şekilde tehlikeye atamam."

"Doğduğum andan itibaren tehlikeyeydim." Kollarını kıpırdatıyor. "Bu babamı hiç rahatsız etmedi, o yüzden seni rahatsız etmesine izin verme."

"Ama bu beni rahatsız ediyor," diyorum yumuşak bir sesle.

Omuzlarını dikleştirerek, duruşunun her santimetresinde sarsılmaz bir ciddiyet sergiliyor. "Bir kadından ona nasıl davrandığının yansıması olmamasını bekleyemezsiniz," diye tekrarlıyor ve kaşlarını çatıyorum. *Lanet olası kadın.* "Bana her zaman eşit davrandın. Şimdi bana arkaik davranma Clay."

Gözlerimi onun kusursuz yüz hatlarında gezdirirken kararlılığını görüyorum. O haklı. Onu bundan alıkoymak, babasına karşı beslediği küçümsemeyle doldurmaktan başka bir işe yaramaz. Onu bu hayatı kabul etmeye zorlayan ama ona asla söz hakkı vermeyen bir adam. Bunu yapmayacağım. Yıllar önce ona asla rütbe takmayacağıma dair söz vermişim.

"Nasıl isterseniz," diye kabul ediyorum. "Şehirde kalabilirsin. Dönmezsek ayarlamaları yapmak için burada olun."

"Döneceksin, ama dönmezsen ben hazır olacağım." Gözlerinde bir güç parıltısı belirir. "Seni bulana kadar her erkeği, kadını ve çocuğu buraya getireceğim."

"Patron gibi konuşuyorsun." Ona gülümsüyorum, korkutuculuğu bu kadar iyi taşıması hoşuma gidiyor. Kusursuz teninin altında nasıl da rahatça

kaynıyor.

"Ve eğer işler karışırda," diye ekliyorum. "Basını kontrol etmene ihtiyacım var. Lorna ile ilişkiniz nasıl? The District News'a bilgi vermesine aracılık etmesi için ona güvenebilir miyiz?"

Gölümsüyor, şımarık eski sevgilimin karımda hâlâ sevgi uyandırdığının kanıtı. "Hâlâ birbirimizden sık sık keyif alıyoruz. Ona güvenebileceğimize inanıyorum."

Mükemmel.

ONUNCU BÖLÜM

açık kahverengi

Kahve kokusu beni uyandırıyor.

Uyandığımda Clay'in odamızın köşesindeki kanepede karşımda oturduğunu görüyorum, takım elbiseli zırhına sarınmış, dudaklarının arasında bir puro, kucağında fark edilmeden duran bir gazete, gözleri üzerimde.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum, çünkü sevişmesinin neden olduğu acıdan dolayı mutlulukla biraz cüretkâr davranıyorum. Bu bana sadece onun değil, biraz da benim olduğumu hatırlatıyor. Son birkaç haftadır özlediğim bir şey.

"Sen bir sürüngensin," diye alay ediyorum.

"Buna itiraz edebileceğimi sanmıyorum, tatlı kız," diyor, dün akşamki duygusal durumunun yoğunluğu uzak bir durum gibi görünüyor, yerini Clay Butcher'ın bildiği o yumuşak, kontrollü tarafsızlığa bırakıyor.

Önemli değil; onun duygusal kelebeğini yakaladım.

Onu güvende tutacağım, efendim.

Puroyu içine çekiyor, gözleri benden ayrılmıyor, ucundaki kor parıl parıl yanıyor.

Doğrulup yataktan kayıyorum, kalçalarımın arasında onun anısını hissettiğimde irkilip yer değiştiriyorum. Sonra yavru kedimi hatırlıyorum ve ışıldıyorum. "Kedimle oynayabilir miyim efendim?"

Hemen kâğıdı yana kaydırıp kalçasına vuruyor. "Ben seninkiyle oynadıktan sonra. Tatlı bedenini kucağıma yatır," diyor.

puronun etrafında. "Şişlik için sana yardım edeceğim."

Yanında duran buz bardağını fark ettiğimde yüzüme sıcak bir kızarıklık yayılıyor, bu yüzden bana söyleneni çabucak yapıyorum, beni en son sertleştirdiği ve sonra beni hızla ona yönlendirdikten sonra beni yatıştırdığı tatlı anılar.

Nazikçe sırtarak, "Bu sefer en azından önce duş alabilir miyim, efendim?" diyorum.

"Hayır," diyor hemen, "almayabilirsin. Ben kahvemi içtikten, gazetemi okuduktan ve seninle eğlendikten sonra duş alabilirsin."

Kucağında sürünüyorum. Başımı ve dirseklerimi zaten kalçasının yanında duran yastığın üzerine yerleştiriyorum. Yüzümü ona dönerek, "Ben kucağında yatarken gazete mi okuyacaksın?" diye soruyorum.

Bir buz küpü omurgamın üzerine düşüyor ve kemerimin kuyusuna yerleşmeden önce aşağı inerken ürperiyorum. "Evet," diyor usulca, parmağını kullanarak küpü kırımın kamburunun üzerinden ve kırımın kıvrımından aşağı kaydırıyor, böylece dudaklarımı daire içine almak için kullanabiliyor.

Amım kabarık ve sıkı, yavaş yavaş küpü sıcaklığıyla eritiyor. Ağrıyan göbeğime yaptığı muameleye devam ediyor ve ben onun otoriter dokunuşunun bereketli hissinin tadını çıkarıyorum.

Parmaklarının her kayışına bakım görevi gibi davranıyor.

O. Öyle. Her şeydir.

Kaynayan bir karıncalanma. Coşku vaat eden ama asla coşkunun şiddetini ortaya çıkaracak kadar yükselmeyen bir okşama. Rahatsızlık vermeden mükemmel bir şekilde alay ediyor.

Şımarık olan benim

Aurora. Çok şımarık.

Kahvesinin ve purosunun kokusu odayı sararken, eli saygılı bir dikkatle bana bakıyor. Kendimi tereyağı ve eriyen çikolata gibi hissediyorum; sıcacık, kıvrımlı ve yapışkan. "İş yerinde değilsin," diyorum aptalca.

"Çok gözlemcisin."

Ona kıkırdıyorum. "Sabah ilk iş olarak daha dikkat çekici olmamı istiyorsan, o zaman bana birkaç saatten fazla izin vermelisin.

arasında-"

Eli sert bir tokatla kıcıma değiyor. Uzun bir iniltiye dönüşmeden önce bir nefes nefese kalıyorum, şok o lezzetli zevk cızırtısını bir duyum karmaşasına dönüştürüyor.

Büyük avuç içi acıyan eti ovalarken şöyle diyor: "Sanırım unuttun *tatlı kız*, arzu ettiğim herhangi bir yerini becermeme izin vereceksin. *Ne zaman* istersem. Şimdi, ne diyecektin?

Yanaklarım ısınıyor, muhtemelen kıcımla aynı parlak kırmızı renkte parlıyor.

-Eşleşen bir uyarılma damgası. "Hiçbir şey, efendim."

"Aferin kızıma." İki soğuk parmağını içime sokuyor, şişliği hafifletiyor, ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar güzel bir zevkle dolduruyor beni. "Ayak parmaklarının kıvrılmasını izlemek hoşuma gidiyor." Her iki uzun parmağını da içime sokuyor, kalın pedleri arka duvara uyguluyor, kıcımla esnetip inlemem için beni uyarıyor. "*Evet*," diye onaylıyor boğuk bir sesle. "Bugün izin alıyorum. Uzun bir hafta sonu geçirebiliriz. Hiç uçağa bindin mi?"

Sözlerine zar zor odaklanıyorum, duyum bilinçli zihnimi tüketiyor, söylediklerine ulaşmaya çalışıyorum. Uçak mı? *Gökyüzündeki gibi mi?* Tanrım, o parmaklarıyla bunu yaparken beynim hiçbir işe yaramıyor... "Hayır mı?"

"Soruya soruyla cevap verme."

"Hayır, efendim. Hiç-" Başparmağını rozetimi çevreleyen kasların arasına daldırdığında, soğuk parmakları kabarık dudaklarımda saygılı vuruşlarına devam ederken, uyarılma dalgalarıyla sarsılmaya başladım.

Başımın altındaki yastığı avuçluyorum ve purosunu hâlâ ağzında tüterken ve ateşli gözleri kıcıma yapışmışken yüzümü onun görüntüsünden çeviriyorum. İniltilerimi yumuşak malzemenin içine gömerek onun üzerinde kıvranıyorum.

"Güzel delikleriniz dolu olmayı seviyor. Bunu biliyor muydun? Beni öyle bir taleple emiyorlar ki. Böyle bir ihtiyaç. Her parçan benim için bu kadar tatlıyken bedenimi senden nasıl ayırabilirim ki? Benim için kıpırdama, küçük geyik." Başparmağının yerine soğuk, sert bir nesne

koyuyor.

kasları gergin. "Aferin kızıma." Etrafında esniyorum ve o inliyor. "Bu dar delikte tutulmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirim... *Rahatla*. Hediye mi hatırlıyor musun? Bu seni esnetmek için, ama aynı zamanda kaslarını eğitmene yardımcı olmak için, böylece içine girmeye çalıştığım da çok fazla esnemeyeceksin."

Dolu olmanın sıcak hissiyle nefes nefese kalıyorum - o kadar zarif bir şekilde gerilmiş.

Etrafında kararlı bir şekilde esneyerek boğazımın derinliklerinden inliyorum. Tekrar esnetiyorum.

Beni kanepede yanında oturur pozisyona getiriyor, ellerim kucağında ve sırtım topuklarımın üzerinde. Ben oturduğumda fiş hareket ediyor.

Clay sigarayı ağzından çıkarıyor, küçük kalıntıları neredeyse dudaklarını yakıyor. Kucağıma uzanarak, rahatça arkasına yaslanmadan önce masanın üzerindeki kristal tepsiye atıyor.

Şimdi tüm dikkatini bana veriyor, gözleri yüzümde geziniyor ve iç geçiriyor, dudaklarında bir gülümseme kayıyor. *Ve* ben yağ oldum. Onun yaptığı bir su birikintisinin içinde daha da eriyorum. "Bu öncekinden daha küçük. Cömert davrandığım için değil, günün çoğunda giymeni istediğim için. Bunu benim için yapabilir misin, tatlı kız?"

Heyecanla kabul ediyorum. "Evet, efendim."

Masaya uzanıp şarap rengi haplardan oluşan bir kap ve portakal suyuna benzeyen bir bardak getirerek ikisini de bana uzatıyor. "Bunları al. Her sabah."

"Şeker mi bu?" Topuklarımın arasındaki çukurda kıcımı sürüyerek bir an için gözlerimi tıkaçın hareket etmesinin tatlı ıstırabına kapatıyorum. Onları açıyorum ve ilkel bir şeyin doğrudan tehdidi gibi onunkini yakalıyorum. Kabul ediyorum. "Burada ne isterseniz yapmaya istekli ve hevesliyim. Şekere ihtiyacım yok efendim."

Çenesini sıkıyor. "Ağzını topla, tatlı kız. Şimdi hoşuna gidiyor olabilir ama şaplak atarken her zaman bu kadar nazik olmayacağım. Uslu dur ki sana acı, zevk ve rahatsızlığın aynı anda zirveye ulaştığında neler yapabileceğini gösterme ihtiyacı ya da arzusu hissetmeyeyim."

Lanet olsun.

Heyecan, beklenti ve korku kalbimi çalgınca çarptırıyor, gözlerimi genişletiyor.

Onu şimdi kızdırmaya başlamalı

mıyım? Yoksa daha sonra mı?

Rahat mavi bakışları elimdeki kaba, sonra tekrar yüzüme yöneliyor. "Haplar vitamin, tatlı kız. Şimdi bir tane al da göreyim."

Tamam, sonra.

Ona sırtıyorum, dudaklarım arsızca eğiliyor. "Evet, efendim." Gülümsememin arasından bir hap geçiriyorum ve onu bir yudum meyve suyuyla takip ediyorum. Yutkunurken tat tomurcuklarım narenciye patlamaları etrafında vızıldıyor.

"Şimdi." Arkasına yaslanıyor ve kalın kollarını kanepenin arkasına sarkıtıyor, bu rahat pozisyonda bile güçlü görünüyor. "Şu anda senin içindeyim. Küçük kışının içinde. Bunu unutma çünkü bugün seninle oynayamayacağım. Beni evin etrafında göreceksin ama-"

"Ne olmuş yani? Sadece rol yapmamı mı istiyorsun-"

"Sözümü kesme," diye azarlıyor. "Evet. Kendini meşgul etmeni istiyorum. Beni işimle baş başa bırak. Dikkatimi dağıtıyorsun. Uslu kızım ol ve yavru kedine iyi bak. İnternette alışveriş yap. Bir bavul al. Birkaç gün içinde seyahate çıkacağız."

Yolculuk mu?

"Ne tür bir yolculuk?"

"Tüm detayları öğrendiğimde açıklayacağım türden." Kanepenin kenarına doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve açılmış kalçalarının arasındaki noktayı işaret ediyor. "Ayağa kalk ve gitmeden önce sana iyice bakmama izin ver."

Ayağa kalkıp yüzümü ondan tarafa döndüğümde boynumda minik bir sıcaklık belirliyor, bakışları arkamı ve içimdeki küçük nesneyi okşuyor. İri avuç içleri kalçalarımın dış kabarıklığını takip ederek tenimdeki minik sarı tüyleri uyandırıyor.

"Tek kelimeyle büyüleyici."

Ellerinden biri öne doğru kayarak amımı kavırıyor ve başım bir iniltiyle geriye doğru düşüyor. Avucunun içine bastırıyorum. Dudakları arka tarafıma dokunuyor, dolgun kıvrım boyunca sürükleniyor, ısıyor ve derimi emiyor.

Etimin tadını çıkarırken avucunun içinde sallanıyorum, sinirlerimi sarsan küçük ısırıklarla ve ayak parmaklarımı kıvrıran dilinin sürüklemesiyle beni yiyor.

Sonra ağzı gitti ve ayağa kalktı. Uygun vücudu sırtımdan yukarı kayıyor, elleri onunla birlikte tırmanırken her yerime dokunuyor. Boynumda bitiyor, sütunu kavırıyor, üstümde yükselirken dudaklarını kabul etmek için boğazımı eğmeye zorluyor. Ağzımdan ayrılmadan önce beni ısıyor. "Şimdi duş alabilirsin, tatlı kız."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KİL

QUE, birinci korumam ve yardımcım, takım elbisesi içinde her zamanki beyefendiliği ve asil tavırlarıyla, ben oturduktan birkaç dakika sonra ofisime giriyor.

Buraya gelmeden önce poligonumda iki şarjör doldurmuş olmama rağmen, bundan sonra olacaklar konusunda hâlâ gerginim. Önümüzdeki haftanın kesinliği, Dustin'i avlamak, motorcularla anlaşmamızı bozmak, kadınları başka bir ülkede bırakmak - kaslarımı soğuk, sarsılmaz bir çelik gibi sarıyor.

Kardeşim Max'in şehrin veri tabanından gönderdiği bina planlarını açarken önüme bir fincan kahve konuyor. "Teşekkürler, Que."

"Baban geldi patron." Buharlı sıvıyı döküyor ve ben de başımı sallıyorum, aniden Fawn'ın sağlıklı olmasını istiyorsam hiç içmemesi gerektiğini düşünüyorum.

"Fawn'ın bundan sonra kafeinsiz içeceklere ihtiyacı olacak," diyorum cilalı ahşap ofis masasının üzerinden ona bakarak. "Kafeinli hiçbir şey içmesine izin verme."

Kibarca başını sallıyor, gözlerinde hiçbir merak ya da ilgi belirmiyor. *İyi adam.* "Bu sabah Bayan Harlow için biraz getireceğim."

"Şimdi nerede?" Onu kendim görmekten bir tık uzakta olmama rağmen soruyorum. Kendime o tatlı manzarayı bir kez sunduğumda, onun sürekli bir dikkat dağıtıcı haline geldiğini söylemeye cüret ediyorum.

"Salonda Bolton ve yeni kedisiyle birlikte," diye tavsiyede bulunuyor ve beni işimle baş başa bırakıyor.

Bağdaş kurmuş otururken ve küçük hayvanla oynarken kendimi sırttırken buluyorum. Yüzünde yumuşak bir gülümseme. Küçük göt deliğini gerdiğimi hatırlayarak etrafta dolaşıyor. Sıkım zonkluyor. Onun sürekli düşüncesi olmaktan zevk alıyorum. Her zaman onun içinde olmak. Şimdiki zamanım onun içinde. Dölüm hala derinde ve belki de başka bir şeyin inşası... Max'in Şehir Mimarı olarak kolayca erişebildiği bina planlarına bakıyorum.

Ben tüm bilgileri tam olarak anlamasam da o anlıyor ve motorcu kompleksinin içinde ve dışında bir rota çizebileceğinden eminim. Koridorları ve alanları inceliyorum; düzinelerce odası olan geniş bir yerleşke.

Dustin herhangi bir yerde saklanıyor olabilir.

Keşke içeride bir adamımız olsaydı - belgelere bakarak iç geçiriyorum - ama yok. İçerideki adamımız doğma büyüme bölge sakini Dustin Nerrock.

Siktir...

Boşver.

"Baban için viskin var mı?" Butch annemle birlikte içeri giriyor ve varlığıyla beni şaşırtıyor. Zayıf görünüyor, onu son gördüğümünden çok daha zayıf.

Neredeyse hastalıklı.

Onları selamlamak için ayağa kalkıyorum, babamın elini sıkıca sıkıyorum ve annemi iki yanağından hafifçe öpüyorum. Boynundan yayılan parfüm dalgası bana Fawn'ın doğal kokusundan ne kadar hoşlandığımı hatırlatıyor. "Madem buradasın, benim de seninle bir tane içmemem terbiyesizlik olur."

Babam oturuyor, kalın ve kaslı vücuduyla sandalyenin tüm genişliğini kaplıyor, annem ise sandalyesinin içinde kayboluyor. Bacak bacak üstüne atmış, omurgası dimdik. Gergin. Genellikle odadaki en sessiz adam olan Butch, "Demek Stockyard Compound'da," diye düşünüyor.

Konuşulan kelimelerin bir anlamı olması ya da hiç konuşulmaması gerektiğine dair altın kurala göre yaşayarak. "Bu hiç iyi değil. Bundan hiç şüphelenmemiştim. şüphelenmeliydim." Başını sallıyor. "Yapmalıydım ama onların yaşam tarzı onunkine uymuyordu ve bu yüzden... yanlış ynlendirildim."

"İçeride herhangi bir ittifak kurabilir miyiz? Peki ya Başkan Cross? Aile ile bir savaşa ihtiyaı olmadığına emin misin?"

"Sicilyalıları sevmez, evlat. Nazi'den bir gamalı ha dövmesi uzakta."

Bize iki viski hazırlıyorum ve babamın karşısına oturuyorum. Berjer koltuğumda arkama yaslanıp çene kemiğimi ovuyorum ve mırıldanıyorum. "Doğru." "şerefe" diyerek kadehimi kaldırıyorum. Bardağı yere bırakmadan önce cömert bir yudum alıyorum.

Annem kusacakmış gibi sertçe yutkunduğunda, onu luyorum. Garip bir şekilde sessiz, karnını koruyucu bir şekilde tutuyor. "İyi misin anne?"

Onun için bile sert bir şekilde gülümsüyor. "ok."

Bakışlarımı babamın düzgün bakışları ile onun kapüşonlu bakışları arasında kaydırıyorum ve ilişkilerinde önemli bir sorun olduğunu hissediyorum. Beden dilleri bir tartışmanın ortasında olduklarını haykırıyor. Buna ayıracak vaktim yok.

Yorgun gözlerini fark ediyorum, beyazlarında kan lekeleri var. "Akşamdan kalma mısınız? Senin için bir tür rehabilitasyona ihtiyaımız var mı?"

Babam kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Annen her zaman bir ikici olmuştur, Clay. Senin ilgilenmen gereken çok daha önemli şeyler var-"

"Annemden daha mı?"

"Tam burada oturuyorum. Ve sabah 7'de viskilerine başlayan *adamlara* kıyasla benim içki problemim yok. Çok teşekkür ederim." Butch ayağa kalkıp elbisesini kalçalarına kadar indirdikten sonra yavaş bir salınımla ofisimden çıkarken neredeyse hiç tepki vermiyor. "Affedersiniz Ben."

Tavırlarına kaşlarını çatarak gidişini izliyorum. Bu hiç hoşuma gitmedi. Dahili telefonuma basarak onunla konuşuyorum. "Que, anneme biraz su getir ve temiz hava alması için onu dışarı çıkar."

Bu kargaşayı bitirdikten sonra dikkatimi babama veriyorum. "Polis muhbirim Marius, yerleşkede yaşayan bilinen Yama Üyeleri ve Potansiyel Müşterilerin bir listesini gönderdi. Görünüşe göre sadece on kadar kişi orada düzenli olarak ikamet ediyor." Kendimi pişmanlık verici bir gerçeği söylemeye hazırlayarak viskimi yudumluyorum. O da kendi viskisini yudumluyor. Yanığı gerçeklerle kovalıyorum. "Sana ihtiyaç olmayacak. Aslında, bu tür operasyonların aktif bir parçası olmamanızı tercih ederim."

Mavi gözler bana boş boş bakıyor.

Devam ediyorum, "Çoğu erkekten daha güçlü olabilirsin ama daha hızlı ve daha sinsî değilsin."

Etkilenmemiş, "Hiçbir toplantıyı kaçırmadım." diyor.

Bir toplantı. Bir vuruş. Bu tür kelimeler *Cosa Nostra*'da büyük çaplı infazlarla eş anlamlıdır. Babam hayatının yarısı boyunca Don'un yanında yer aldı, en parlak yıllarını ve oğullarını Aile'nin gündemine sundu. Ama artık ayrılmayı hak etti.

Beni yetiştirmekle pek ilgisi olmayan ama aynı kanı paylaştığım ve eşsiz bir saygı duyduğum adama bakıyorum. "Yapmadığını biliyorum," diye yumuşak bir şekilde onaylıyorum. Bunun onun yetenekleriyle hiçbir ilgisi yok. "Jimmy işleri bu şekilde yürütüyordu. İkiniz de toplantılardaydınız. Bir varlık. Gözdağı. Artık ön cephede size ihtiyacım yok," diyorum. "İleride, görmeleri *gereken* tek yüz benimki olacak. Ve benim için başka şekillerde de *değerlisiniz*."

Bardağını kavırıyor, gözleri aşağıya kaymış, kahverengi sıvı havuzunun içinde odağını kaybediyor. Onu baltaladım. Biliyorum. Ama böyle olması gerekiyor. Altmışlı yaşlarında onu tehlikeye atmayacağım. "Ben bir yüküm, demek istediğin bu mu evlat," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Bu durumda, evet," diye itiraf ediyorum ses tonumu koruyarak. Sonra kıkırdıyorum. "O *lanet* sandalyeye zar zor sığıyorsun ve geceleri bir yerleşkede gizlice dolaşacak mısın? Pencereleden mi tırmanacaksın? Hiç sanmıyorum. Planımız şu: Birkaç gün içinde Dubai'ye uçacağız. Bu bana güvenli geçiş ve takviye kuvvetleri organize etmek için zaman kazandıracak. Kadınları ve çocukları orada bırakacağım. Bronson, Max ve ben geri uçacağız. Bu iş için sadece minimum sayıda adama ihtiyacımız var, belki dört kişi daha. Tespit edilmeden yerleşkeye girip çıkacağız. İş bitiririz. Ve kadınları almak için Dubai'ye geri uçarız. Bu konuda desteğinizi alabilir miyim?" Tamamen oğullarına bağlı olan büyük operasyonlarda son sözü onun söylemesini isteyerek soruyorum.

Beni değerlendiriyor. "Ve Dustin'i de yanında mı getirdin?"

"Evet. Onu saklandığı yerden çıkarıp geri getireceğiz.

Eğer yapabilirsek. Spor salonuna. Bu işi sonsuza dek bitireceğimiz yere."

Viskisini bırakıp arkasına yaslanıyor. "Benim desteğimi aldın. Ama sana bir tavsiyede bulunmama izin ver evlat. *Cosa Nostra*'yı tek başına yönetmemelisin. Her şeyi sen yaparsan boğulursun. Kime güveneceksin?"

"Konuştuğumuz gibi sana güvenmiyor muyum?"

"Konsey mi arıyorsunuz? Ama daha fazla adama ihtiyacınız var. *Sadık* adamlara ihtiyacınız var,"- parmağını sallayarak duvarı işaret ediyor, Sicilya'ya özgü bir tavırla- "orada."

"Anlıyorum. Bu ittifakları düzenlediğim maçlarda yapmak niyetindeyim. İrlandalılar, Aile, tüm Bölge yeraltı teşkilatı orada olacak."

Onaylarcasına başını sallıyor, mavi gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Bu etkinlikleri senin için yürütmeme izin ver evlat." Duraklıyor ve sessizlik babamın bana nadiren gösterdiği türden bir duygusallıkla yoğunlaşıyor. Son birkaç yılda değiştiğini kabul etmeliyim. Artık kendini ailesine, kardeşlerime, torunlarına adanmış durumda... Ben kendimi bu özelliklerin dışında görüyorum. *Ama...* gözleri benimkilere sabitleniyor, yumuşuyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bunun için zamanım yok.

Bu yeni enerji altında odayı terk etmek isteyen kaslarım kasılıyor. Ellerimi kavuşturuyorum. "Bu olayları yönetmem gerekiyor," diyorum.

"Clay," diye başlıyor, ses tonu yabancı bir empati tınısı. O kadar yabancı bir ses tonu ki, bana kimin hitap ettiğini anlayamıyorum. "Senin için orada olmadığımı biliyorum."

Bu da ne böyle?

Devam ediyor: "Seni benim yetiştirmedigimi biliyorum. Sana bu işi nasıl yapacağını söylemeyeceğim çünkü sen bu iş için doğmuşsun. Sen Jimmy'nin kusursuz bir ürünüsun. Bunu en saygılı şekilde söylüyorum, evlat. Ama bunu tek başına yapamazsın."

Bir lider varsayılan olarak yalnızdır.

Tek istediğim hareket etmek, parmak uçlarımdaki rahatsızlığı atmakken bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. O önemsiyor. Onun umursamasını umursuyorum. "Burada yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Evet. Öylesin. Yalnızken daha rahatsın." Alaycı bir şekilde gülüyor, aşağılayıcı tonunu içe, kendine yöneltiyor. "Hepimiz tarafsız olmak konusunda çok iyiyiz. Ben de böyle bir yaşam tarzını zorladım. Bunu inkar etmiyorum. Biliyorum. Ben... mücadele ettim, se. Öfkemle. Max gibi, çoğu zaman onu yenmek daha iyidir. Bir boks torbasının içinde dövmek. Ya da duvarların arkasına koymak. Kasap adamların hepsinin duvarları vardır, ama senin,"-gözleri bana kilitlendi ve bu rahatsız edici tartışma karşısında çenemi sıktım- "sen lanet olası bir adasın, Clay. Duvarlara ihtiyacın bile yok. Bu gerçek bana biraz acı veriyor."

Dişlerimin arasından konuşuyorum. "Başka bir şey var mı?"

Az önce paylaştığı şeyi doğrudan besleyen davranışım karşısında iç geçiriyor. "Evet." Söndü ama devam etti. "Jimmy harika bir şekilde delege etti. Sen şehirle bağlantıydın. Ailenin Don'u oydu. Dustin yerel halkı yönetirdi. Aileyi ben yönettim. Kardeşlerin düzeni sağladı. Bence kendini şehirdeki resmi konumundan çıkarmalısın. Max'in içerideki adam olmasına izin ver. Yerel halkı yönetmesi için başka birini seç."

Sinir şakaklarımda alevleniyor. Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım ve dedim ki, "Son bir yıldır çalıştığım bir pozisyondan istifa etmemi istiyorsunuz."

on yıl mı?"

"Evet," diyor kararlılıkla ve ben bu yeni gelişme karşısında şok olmuş bir halde sandalyeme geri çöküyorum.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Ben de tam olarak bunu yapmanı istiyorum," diyor. "Kendi seçeceğiniz bir belediye başkanını görevlendirmenizi ve bu Ailenin Don'u olmanızı istiyorum. Bu zaten tam zamanlı bir iş."

Kesinlikle olmaz.

Başımı salladım. "İkisini de yapabilirim."

"Üçünü de yapabilir misin?" Kabaca iç geçiriyor. "Daha fazlasını yapabilir misin? Benim gibi olmanı istemiyorum evlat. *Yoksun*. Çok meşgul. Özleyeceksin, oğlum. Zaman kaybolur gider."

Zaten bildiğim bir şeyi soruyorum. "Neyi özledin?"

"*Yaşamak*. Onun anne oluşunu izlemek," diyor ve göğsüm tatsız bir şekilde sıkışıyor. "Oğullarının erkek oluşunu izlemek. Olur böyle şeyler." Kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor, beyaz takım gömleği her bir büyük pazının etrafında geriliyor. "O kızıdan çocuk istiyor musun?"

Lanet olsun ona.

"Buraya nasıl geldik?"

"Yaşlı bir adamdan tavsiye alıyordun."

Lanet olsun ona.

Bu bana davet edilmeden gelen bir gerçek. Son zamanlarda her hareketimi yönlendiren hayali bir ihtiyaç. Sorusunun cevabı. *Evet*. Onu hamile istiyorum. Oğullarımla birlikte. Kalçalarının yuvarlak olmasını, varislerimi büyütmesini istiyorum. Asıl, mütevazı ama alçakgönüllü bir kadın tarafından yetiştirilen *Cosa Nostra*'nın kanı. Tatlı, hatta.

Tatlı bir kız.

Ona bakarak, umursamaz bir tavırla, "*Belki*" diyorum.

Suçlamayla dolu düz mavi gözler üzerime dikilmişti, derimin altında dikenli tel gibi büyüyorlardı. "Yalan söylemeyeceksin"

Ölüm döşeginde oğullarını yetiştirdiğin için pişmanlık duyacaksın Clay. Ve bu oyunda ölüm döşekleri bizi genç bulur. Ancak sen onları yetiştirmedeğin için pişman olacaksın." Yavaşça başını sallıyor. "Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Çok fazla.

Lanet

olsun ona!

Ayağa kalkıyor, masanın üzerinden atlayıp yakasını yumruklama, odaklanmam gereken bir anda pişmanlığını ve saçmalıklarını üzerime boşalttığı için ona hırlama dürtümü bastırıyor, bu dürtünün yerine kravatımı gömleğime doğru düzeltiyorum.

"Hepsi mükemmel tavsiyeler," diyorum, tartışmanın sona erdiğini belirten bir hareketle kollarımı onun için açıyorum.

Ayağa kalkar, alnına kazınmış, karşılıksız duygusallığının kalıntısı olan kısıtılmış kaşları dışında yine okunamaz. "Pekâlâ. Annenizin bir süre misafir odalarından birinde kalması gerekiyor mu?" diyor. "Onu çok kızdırdım. Evde benimle kalırsa beni bıçaklayabilir, anladın mı?"

Nedenini anlayamıyorum.

Kolayca gülümsüyorum ve normalde reddetmem gereken yerde reddetmiyorum. Çünkü kendimi bu duygusal enerjiden uzaklaştırmak için can atıyorum. "Elbette. Que'ye diğer kanatta bir oda hazırlatacağım. Tüm ek bina ona ait olacak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

"ÇOK TATLI KOKUYORSUN KÜÇÜK GEYİK," diyor kemiklerime kadar yayılan bir hırıltıyla, "ve ben *açlıktan* ölüyorum."

Bu kelimeler rüyasız halime ulaşıyor ve beni karanlığın pelerinininden çekiyor. Battaniye bedenimden aşağı kayarken yarı tutarlı bir şekilde inliyorum. Clay avuçlarıyla kalçalarımı birbirinden ayırırken hava içime doluyor.

"Benim için aç."

Kalçalarımı tamamen açıkta bıraktığımda şilte dış bacaklarıma sürtünüyor. Hava uyluklarımda arasında biriken ıslaklığı serinletiyor. *Onun sesi*. Ona tamamen hazır olmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Hazır. Beni ona hazır olmam için şartlandırmak istedi ve ben de hazırım.

"*Güzel*," diye mırıldanıyor.

Onu özledim. Bütün gün meşguldü ve bütün gece yoktu. Sesini özledim. Beni tutan, saran, yatıştıran büyük varlığını. Beni hülyalara daldıran kokusunu, purosunu ve barutunu.

Power-Clay Butcher güç gibi kokuyor.

Gözlerim kapalı kalıyor. Duyularım onun hareketlerine ve sıcaklığına göre ayarlanmış durumda. Aşağıya uzandığımda, belimin üzerinde duran koyu renk saç tellerini buluyorum. Aşağı eğiliyor ve dilini klitorisimin üzerinde uzun ve yavaş bir tur attırıyor.

"Bugün seni *özledim*," diye fısıldıyorum tavana, bana sunduğu sessizlik hissiyle kıvranıyorum.

"Biliyorum, tatlı kız. Düzenlemem gereken bir iş vardı. Şimdi de bu güzel amcığışmartmak istiyorum." İnliyor, başını sarı kasık kıllarıma gömüyor, beni derin ve ilkel bir şekilde içine çekiyor, tenimin her santimini kızarmaya zorluyor. "Ama aynı zamanda onu acıtarak, şişirerek sikmek istiyorum, tıpkı bir gün kışına yapmak istediğim gibi ve sen de bana izin vereceksin. Güzel deliklerini bana sun. Sen bana aitsin."

Tanrım.

Sert, otoriter dudaklar amımı sarıyor. Bir spazmla çarşafları kaldırıyorum. Sırtımı eğiyorum.

Geçmişte yaptığı gibi bacaklarımın arasında tek bir noktaya odaklanmıyor; beni tutkuyla öpüyor. Kukumla derinlemesine öpüşüyor, dudaklarımı ağzına alıyor, dilini derinlere sokuyor, beni ağzına alıyor.

Beni bir yöne çekmeye çalışmıyor, hiç kontrollü ya da ölçülü değil. Sadece kirli. Şehvetli. Tuhaf. Şaşırtıcı.

Beni tatmasına izin veriyorum, her şeyimi. Dili aşağılara doğru iniyor, ta ki ucunu göt deliğimin üzerinde gezdirene kadar. Sonra beni öpmeye geri dönüyor ve bu ilgiye uyanmanın verdiği hisle başım dönüyor.

Tekrar eğildiğimde dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülüyor. Dilini içeri sokarak dudaklarımı çekiştiriyor. Derin bir uğultu, bir ihtiyaç hırıltısıyla biten bir uğultu, ıslak nabız gibi atan etime karşı titreşiyor.

"Benim. İçimde bir şeyleri sakınleştiriyorsun." Dilini düzleştiriyor ve klitorisime baskı uygulamak için kullanıyor. Sinir demetinden yukarı ve aşağı doğru bir his yayılıyor. Yukarı ve aşağı.

Vızıltı, güçlü dilinin artık anlamlı olan vuruşlarını takip ediyordu. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Ben seninim."

Sertçe yalıyor. "Amin benim."

"Evet." Sırtımı şiltenin üzerinde sürüyorum, kalçalarım arıyor, ihtiyaç duyuyor, çaresiz, ama o beni sabitliyor.

Dilini yukarı doğru kaydırıyor, kalça kemiklerimin arasında gezdiriyor, amımın onun ihmalinde çağırmasını sağlıyor. "Bu vücut" -biberle alt karnımı öpüyor- "benim. Kullanmak için. Doldurmak için. Söyle."

"Bedenim sizindir, efendim. İsteddiğiniz her şeyi yapmak için." Tekrar aşağı inip bir kez yalıyor. "Kullanmak için."

"Evet."

İki kere. "Doldur."

"Evet!"

"Kımıldama o zaman, tatlı kız. Küçük pembe klitorisinin dilimin üzerinde titreşmesini istiyorum."

Başparmakları dudaklarımın iki yanına kayıyor, aşağı doğru bastırıyor, ayırıyor ve sıcak nefesi artık açıkta olan şişmiş klitorisime vuruyor. Bir saniye içinde, dilinin sivri ucunu kullanarak sert, amaçlı hareketlerle uğuldayan sinir demetini uyarıyor.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım." Nefes nefese kaldım. "Lütfen. Lütfen, efendim."

"Hepsini bana bırak, tatlı kız," diye talep ediyor, öpücüğünü daha aşağıya daldırıyor, başparmağını klitorisime bastırmak için hareket ettiriyor, böylece ben titremeye, sarsılmaya başladığımda ıslaklığı benden kucaklayabiliyor.

Gök gürültüsü kadar güçlü bir his içimden ruhuma doğru sarsılıyor. Kalçalarım geriliyor.

Karın kaslarım şişti.

Dalgalara teslim olup onun için parçalanırken uzun, kontrolsüz bir inilti salıyorum. "Efendim," adını hava, hayat, sebep, *her şey* gibi soluyorum...

Clay mırıldanıyor ve kaslarım yoğun kasılmalarını yavaşlatana, amımın titreşimi durana ve tüm ıslaklığımı kıvrımlarımdan yalayana kadar beni emiyor.

Başımı yastığın üzerinde soldan sağa çevirirken üzerimde yükseliyor ve sikinin kalın, sıcak tepesini açıklığıma bastırıyor. "Şimdi onu acıtarak ve şişirerek becermek için. Şimdi seni doldurmak için."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

açık kahverengi

"BAGAJINIZ GELDİ." Yasemin Fransız kapılarının köşesinden bakarak havuz kenarındaki yeni açık hava salonunda benim yerime geçiyor. "Onları odana götüreceğim. Senin için toplanmamı ister misin, Fawn?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, görüş alanımı onun eline indiriyorum, görmem için yeni valizlerin onda olmasını umuyorum. Ama yok ve ben de kedimi bırakmak ya da ona bavulları almasını emretmek istemiyorum, o yüzden "Hayır, ben yapabilirim" diyorum.

"*Evet,*" diyor İngiliz aksanıyla ve beni küçük bir kıkırdamaya zorluyor. Doğma büyüme Avustralyalı olmayan hiç tanıdığım olmamıştı.

Ortadan kayboldu ve ben yavru kedime dönüp baktım. Clay onu eve getireli üç gün olmuştu. Ve bu gece Clay'le uçak pistinde buluşmam emredildi, yani beni götüreceği yerden dönene kadar onu göremeyeceğim.

Kaliteli kedi zamanına ihtiyacım var.

Etrafta yuvarlanıyor, beyaz tüyleri koyu gri minderlerin üzerine dökülüyor, iğneye benzeyen pençeleri arada bir dikiş yerlerini koparıyor.

Yavru kediler hayat dolu, eğlenceli kaosu temsil ediyor. Clay Butcher'ın - Şeytan'ın prototipi- temsil ettiği şeylerin çoğuyla çelişiyor. Miyavlıyor da miyavlıyor.

Gıcırtilı sesler.

Kendi sesini seviyor.

Gülümseyerek, ben de benzerlikler görüyorum. Yavru kedimin ve Clay'in iki ortak noktası var: ses çıkarma ve dürüstlük.

Kedileri severim çünkü her zaman dürüsttüler. Eğer sizden hoşlanmıyorlarsa, bunu bilirsiniz, eğer alan istiyorlarsa, bunu talep ederler ve eğer ilgi istiyorlarsa, bunu alırlar.

Kendinden emin küçük yaratık bana bakıyor, başını eğiyor, kulaklarını oynatıyor. Kediler de önlerine çıkan her şeyi kendilerine aitmiş gibi görürler; tıpkı şu anda yavru kedinin bana yaptığı gibi.

Clay'in her zaman yaptığı gibi.

Hafif esinti bacaklarıma dokunuyor, beyaz gömlek elbisem belimde dalgalanıyor. Ve içim de sıcacık.

Uzun beyaz-sarı saçlarımı omzumun üzerinden geçirip uçlarını parmağımın etrafında döndürürken bir anıma gülümsüyorum. Havuzun ve kanalların kristal mavisi sularına bakan bu yüksek alanı ilk gördüğümde kendi kendime, eğer böyle bir yerde yaşarsam her sabah burada oturup manzaranın tadını çıkaracağımı düşünmüştüm. Bunu takdir etmek için zaman ayırın.

Ben de bir kedi
alırdım.

Karıştırıyorum.

Beni geriyor, bu sabah içime yerleştirdiği tıkaç *farkında* olmaya zorluyor, aklım sürekli Clay Butcher'a kayıyor. Yokluğunda bile beni tüketerek kontrolü sağlıyor. Ve kalçalarımın arasında, tutkusunun acısı da devam ediyor.

"Sen Fawn olmalısın," diyor omzumun üzerinden bir kadın ve arkama baktığımda Clay'in annesini pembe uyumlu bir kazak takım ve ceket içinde, ince bileklerinden sarkan altın takılarla görüyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en etkileyici adamı yaratan kadın.

Tebrikler.

Fransız kapılarının pervazında duruyor, mavi gözleri değerlendiriyor, büzülmüş gülümsemesi tamamen düşmanca değil ama memnun da değil. *Okunamaz...* Sanki Kasap'a has bir özellikmiş gibi.

"Merhaba," diyorum usulca, Clay'in ailesinin reisi önümde durmak için hareket ederken sesimin her zamankinden daha kısık çıktığını duyuyorum. Luca'nın söylediklerini düşünmemeye çalışıyorum. Sadakatsizliği hakkında. Başka bir kadını sevmesi hakkında- "Evet. O benim." Gözlerimi içten içe kendime deviriyorum. *Zeki kız, Fawn.* "Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Butcher."

Ayağa kalkmaya gidiyorum ama elini kaldırıyor.

"Lütfen, benim yüzümden ayağa kalkmayın. Çok rahat görünüyorsun."

Tamamdır... Arkama yaslanıyorum. Yine de 'de' değişindeki bir şey sanki daha fazla ifade edilmesini engelliyormuş gibi geliyor... "Oğlumun evinde çok rahat görünüyorsun" gibi. Belki de uzanıyordumdur.

Bir an için beni düşünüyor, bir şekilde beni çıplak bırakıyor. Onun bakışları altında, kristal tıkaçın düşüncesi ve hissi yanaklarıma kan hücum etmesine neden oluyor.

Hay sikeyim. Karıştırma, Fawn.

Gittikçe rahatsız oluyorum... Çok teşekkür ederim.

"Yani"- boğazımı temizliyorum- "ziyaret ediyorsun-"

"Çok dikkat çekicisin, Fawn," diye araya giriyor. "Bu gözlerle." Yavru kediye bakıyor; dudakları kıpırdıyor ve sonra seğiriyor. Sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Ve sen Dustin'in kızıydın. Herhangi biri değilsin... değil mi?"

"Evet. Ben onun kızıyım."

"Ve evet, ben uzak kanatta kalıyorum. Beni görmeyeceksiniz. Ve merak etmeyin, binanın bu tarafından hiçbir şey duyamam, bu yüzden siz ve oğlum onu mutlu eden her neyse onunla meşgul olmak için mutlak mahremiyete sahipsiniz. Onu mutlu ediyorsun, değil mi?"

Söyleyecek sözüm yok, ağzım şok içinde çırpınıyor. Benim hakkımda, *bizim* hakkımızda bir şeyler biliyor. Tanıştığımız tek seferde onu mutfakta beni okşarken görmüştü.

Tanrım, benim hakkımda ne düşünüyordur? Belki de Clay'in evliliği aile içinde bilinen bir hiledir. Yine de bu bilgiyle, Clay'e

Rahatsız edici bir şey değildi ama bir şekilde iliklerime kadar rahatsızlık veriyordu. "Umarım öyledir."

Gah.

Pürüzsü

z.

Gülümsüyor ama düz bir gülümseme. "Bu çok iyi, Fawn."

Nefes alışım hızlanıyor. Sanki az önce oğluna orgazm yaşatmamdan dolayı beni altın yıldızla ödüllendirmiş gibi... Bu iş gittikçe garipleşiyor.

Yavru kediye bakarak, ne söyleyeceğimi düşünmek için onun dikkat dağıtıcı küçük miyavlamalarını kullanıyorum. Clay'in annesinden benimle oturmasını rica etmek istiyorum, böylece onu daha iyi anlayabilirim. Belki Clay'in çocukluğunu öğrenirim. Belki bir iki hikâyeye güler, bebek kitabını çıkarır, televizyonda annelerin yaptığını gördüğüm tüm o aptalca, tatlı şeyleri yapar. *Sadece* televizyonda.

Çünkü gerçek hayattaki anneler her zaman bunları yapmazlar. Medya insanlara gerçekçi olmayan beklentiler veriyor.

Ben de bir annem olsun istiyorum; onunla bir ilişkim olsun istiyorum. Belki onun taş gibi cephesini aşağı çekebilirim. Belki bir gün ona anne dememe izin verir. Belki de yaşadığı hayat çok acımasız olduğu için bu kadar temkinli davranıyordur.

Benimki de öyle!

Bunu anlayabiliyorum.

Umut göğsümü dolduruyor. "İster misin-"

Dilimi onun geri çekilen sırtında durduruyorum. Çoktan benden uzaklaşıyor, Fransız kapılarından geçiyor ve kapıları gölgesinin üzerine kapatıyor. Benimle işi bitti.

"Harika," diye mırıldanıyorum esintiye. "Bir dahaki sefere o zaman."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

açık kahverengi

RÜZGÂR saçlarımı savuruyor, uzun sarı teller sadece uzun siyah bir asfaltla bölünmüş düz ufkun görüntüsünü kesiyor.

İleride, lüks özel jetin inci gibi metalik boyasından aşağı gümüş çizgiler akıtan alacakaranlık toplanıyor.

Hayran kaldım.

Ben de çok gerginim.

Önümdeki jetin sesi midemi bulandırıyor, ama onu engelliyorum. Bir otomotiv durumuna geçerek özel jete doğru ilerliyorum.

Yardımcı Jeeves yeni pastel pembe Louis Vuitton valizimi arkasından yuvarlıyor. Bunun bir şey olduğunu biliyorum. Louis Vuitton. Onları yatağımın üzerinde gördüğümde, koşarak yanlarına gittim ve başparmağımı krem rengi saplarında mükemmel bir *LV* oluşturan küçük oluklarda kaydırmadan duramadım.

Ben pisti geçerken önümde, takım elbiseli iki genç kadın merdivenlerin yanında bekliyor. Açık gemiye doğru daha büyük adımlar atıyorum, zengin iç mekanın içinde Clay Butcher'ın olduğunu biliyorum.

Bacaklarımın arası bütün gün zonkluyor ve ıslaktı. Bu tıkaçı taktığım üçüncü gün. Her sabah içime yerleştiriyor ve eve geldiğinde çıkarıyor. Zihnimi sürekli bir uyarılma battaniyesinin altında tutuyor.

Bugün, sadece birkaç saat önce çıkardım. El yordamıyla, kendim çıkarmaktan hoşlanmadım ama bunu yaparken çarşaflarına boşaldım.

Ben zanaata odaklanıyorum.

Clay'in annesiyle garip bir şekilde karşılaştıktan sonra onun bilgisayarını kullandım. Benim için bir misafir hesabı açmıştı. Üzerinde bir tür *çocuk kilidi* olduğunu biliyorum, ancak henüz herhangi bir kısıtlamayla karşılaşmadım. Sorun ettiğimi sanmıyorum... Beni koruduğuna inanıyor. İhtiyacım olsun ya da olmasın, bu öncül yeni, yabancı ve birinin bunu yapacak kadar önemsiyor olması kalbimi uçuruyor. Birçok insan için bu tür davranışların bayrakları kaldırdığını biliyorum - parlak kırmızı bayraklar - ama tüm hayatını emniyet kemeri takmadan, eve ne zaman geleceğini öğrenmek için bir telefon etmeden, üç gün boyunca yemek yemeden, ikinci bir düşünce olmadan geçiren bir kız için... sonunda *görölmek* gibi.

The Beginners Guide to Flying (Yeni Başlayanlar İçin Uçuş Rehberi) ve her ne kadar bana özel bir jete bineceğimiz için *"bu durumda gerekli ya da alakalı olmaktan çok uzak, küçük geyik" dese de, yine de* ana noktaları ezberledim.

Bazıları hala

önemli. Bir:

erken gelin.

Bunun bir önemi yok.

İki: Kolayca çıkarılabilen ayakkabılar

giyin. *Hangi ayakkabı kolayca*

çıkarılamaz ki? Üç: Rahat kıyafetler

giyin.

Aurora'nın satın alıp soyunma odama astığı beyaz dantelli *'poplin elbiseye'* bakıyorum, dikişi hafifçe üst baldırlarıma dokunuyor. Kısa, şirin ve Aurora haklıydı; elbiseyi çok sevdim.

Dört: Kimliğinizi yanınızda bulundurun. Bu konu açıldığında fark ettim ki benim herhangi bir kimliğim yok. Zaten pasaport almamı sağlayacak bir kimlik de yoktu. *Kimliğimin* olmamasının ironisiyle birlikte *-asla* bir Kasap olamayacağım, Nerrock olarak kabul edilmeyeceğim ve sadece bir süreliğine Harlow olacağım- bir an için bununla mücadele ettim ama bu

düşünceyi bastırdım. Artık pek çok şey olacağım, en önemlisi de onun için *doğru* kadın olacağım.

Yaklařtıķķa jet motorları kükrüyor, her adımda nabzım bir çentik daha yükseliyor. Bu büyük s  t  n birazdan gökyüzünde olacak, yüzlerce kilogram aēırlıēında, içinde yumuşacık, etli insanlarla bulutların arasında savrulacak, sadece metal duvarlar tarafından korunacak, sadece hız tarafından ayakta tutulacak-

Güvenli görünmüyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak, itaatkâr bir şekilde merdivenleri   ıkıyorum. Yanlış hesap yapmadıēımdan emin olmak için çıplak renkli sandaletlerime -kolayca çıkarılabilen ayakkabılar- bakarak iki adım attıktan sonra jetin uēultusu arasında onun sesini duyuyorum: "Elimi tut tatlı kız."

Başımı kaldırıp alçalan güneşin üzerindeki alçak bulutların gümüş astarına rakip olan mavi gözlere bakarken sa  larım yüzümde dalgalanıyor. şehirdeki en zorlu adamın gözleri. En güzelinin.   l  mc  l. Onu kötü Batman'e, Bölge'yi de Gotham'a benzettiēimi hatırlıyorum.

şeytan'ın Prototipi.

Gökten düşmüyor.

Ona sırtıyorum ve uzattıēı elini tutuyorum, sinirlerimin hemen yatıřtıēını hissediyorum. Eli, içimdeki her şeyi ısıtan koruyucu bir hakimiyetle benimkini yutuyor. Onunla birlikte güverteye çıkana kadar bana rehberlik ediyor, sonra benim de ondan önce gelmem için geriye doēru adım atıyor.

Hafifçe uēuldayan sıcak kabine giriyoruz. Bakışlarımı lüks ve gösterişli i   mek  nda gezdirirken Clay'in arkamdaki varlıēı sıcak ve elektrikli. Tıpkı hayal ettiēim gibi görünüyor. Küçük pencerelerin yanında beyaz deri koltuklar. Biri diēerine bakıyor. Ortada bir koridor.

Onun yeri olduēunu tahmin ettiēim, zaten arkasına yaslanmış olanın karşısına oturup ellerimi kucaēıma koyuyorum ve onun karşıma oturmasını izliyorum. Sandalye benim bedenime göre geniş olsa da, onun çok daha büyük bedenine göre dar.

Bana bakıyor ve ben o delici bakışlar altında bakışlarımı kaçırıyorum. "Odamda kameralar var. Hediye mi o güzel kı  ından   ıkardıēını gördüm."

Nefesim kesiliyor, duyan var mı diye koltuğumda dönüyorum. Kadınlar ortalıkta görünmüyor. Kâhya Jeeves de öyle.

"Hepsi kokpitte," diye kestirip atıyor.

Ona dönüp bakıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. Kıvrınarak, beni izleyen soğuk mavi bakışlarının görüntüsüyle eşleşen anıyla neredeyse inleyeceğim. "Boşaldım."

Dudaklarında pürüzsüz, kendinden emin bir onay işareti belirirken, "Gördüm. Ne kadar iyi bir kız, sen yastığımı kaldırırken onu beceriyor. Adımı inliyorsun. Orgazmların için kime teşekkür edeceğini, boşaldığında soluk soluğa dudaklarının arasında kimin adının olduğunu asla unutmuyorsun."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Yüzümü kapatıyorum, parmaklarımın arasından aşağılanmışlığımyı inletiyorum. "Bana karşı filtreniz yok, efendim."

"Bunun bana ne faydası olacak?"

Avuçlarımyla konuşuyorum. *"Utantıyorum."*

"Olma. Görebildiğimi biliyor olmalıydın. Gözlerim üzerinde olmadan asla olmayacaksın. Bununla teselli bul, küçük geyik. Benim için çok güzel bir gösteri yaptın. Amin yastığa sürtünüyor ve parmakların ağzıyla oynuyor. Söyle bana, daha fazlasını istiyor musun? *Çok* daha fazlasını?"

Yutkunuyorum. Sırtıma binmesi, ağır bedenini bedenime bastırması, aletini kaslarımyın arasından geçirerek o kadar derine inmesi ki acıdan dans eder gibi oluyorum ve avuçlarımyın içinde başımı sallıyorum. "Evet, lütfen, efendim."

"Güzel." İfadesini sıradan bir sohbele uygun hale getiriyor, ses tonunda gırtlaktan gelen bir tahrik belirtisi kayboluyor ve şöyle diyor: "Babam bu öğleden sonra benimle konuştu, tatlı kızım." Ellerimi bırakıp ona bakıyorum, yanaklarımdaki sıcaklık anında soğuyor. "Görünüşe göre ikiniz birkaç gün önce oldukça ilginç bir konuşma yapmışsınız."

Umarım *'babalık'* ya da *'doğru'* kadın olmak ya da evliliği hakkında değildir.

Devam ediyor: "Dustin'in ihanetlerinden seni sorumlu tuttuğumuzu mu sanıyorsun? Durum hiçbir zaman böyle olmadı. Neden bunu tartışmadınız?"

benimle?"

Oh. Konuştukları kısım buydu. Biraz rahatladım. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Bir adam hoparlörden başka bir dilde bir şeyler söylüyor. Clay ayağa kalkıyor ve beni kemerlemek için hareket ediyor, tekrar oturup kendini kemerlemeden önce göğsümdeki gerginliği test ediyor. "Hepinizi istiyorum," diyor basitçe. "Her sorununla bana gelmeni istiyorum. Her acıyla. Her belirsizlikte. Başka hiç kimseyle değil. Bana şimdi sorun. Bütün gece bizim."

Bütün gece mi? Bu gemide mi?

Uçak hareket etmeye başlıyor. "Ama Luca'yla konuşana kadar böyle hissettiğimi fark etmemiştim bile," diye itiraf ediyorum. "Bir anda ortaya çıktı. Kendimi düşmanınız gibi hissediyorum... en azından kan bağımız var."

"Sen benimsin. Onun değilsin."

"Ama başlangıçta düşman bendim. Değil mi? Bana yardım ettiğini düşünürken büyük bir sırrın vardı, ama sen beni kullanıyordun... Xander bile bunun bir parçasıydı."

"Xander bile mi?" *Bile* "yi küçümseme imalarıyla ifade ediyor. "Onun bu ihanete katılımı bir şekilde benimkinden daha mı etkili?"

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizleyemiyorum. "Bu kıskançlık olayı gerçekten size yakışıyor, efendim."

"Territorial, tatlı kız."

Uçak hızlanıyor, küçük tümseklerin üzerinden yuvarlanıyor ve ellerim kolçakların toplarına gidiyor. Sıkıştırıyorum, omurgamı koltuğa bastırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Gece alacakaranlığı yutmuş, pisti göz alıcı bir şekilde parlatıyor.

Olduğumdan daha gergin olacağımı düşünmüştüm. İlk kez uçuyorum. Gökyüzünde ilk kez. Hayatımda her şeyi yalnız yaptım. Bunu da yapardım. Ama şimdi onunla olduğum için korku yok. Bana zarar gelmesine asla izin vermeyecek. Beni asla tehlikeye atmaz. Kimsenin beni incitmesine izin vermez. İşte

Bu adamın gücü bedeninden daha büyük. Uçaktan daha büyük. Gökyüzünden. Ve hatta herhangi bir fırtınadan.

Ama her zaman böyle değildi. Haftalar önce, ben sadece onun düşmanının kızıydım.

Ona dönüp baktım. "Başlangıçta b e n i m l e ne yapacaktın? Tanıştığımız o ilk gün?"

Kaşları gerildi. "Babanı bulduğumda, paranı ödeyip seni yoluna gönderecektim."

"Onun için çalışmadığımı nereden biliyorsun?"

"Kayıtlarınızı ele geçirdim," diyor, bu itiraftan etkilenmeden ve tereddütsüz. "Belgeler arasında polisle yaptığınız sorgulamaların kayıtları da vardı. Onları izledim. *Seni* izledim. Birçok kez. İtiraf ediyorum, gereğinden fazla. Seni izlemek hoşuma gidiyordu. Annenin intiharını biliyordum. Kardeşlerinin. O şerefsizin ölümünü de biliyordum." Sözlerine verdiğim yanıtı inceliyor ve ekliyor: "Buna üzülme küçük geyik. Ailemle işimi şansa bırakmam ve sen de benim çatım altında yaşıyordun. Seni izledikten sonra, tüm bu olaylarda masum olduğuna ikna oldum."

Yavaşça başımı sallıyorum, kırıştırdığım gözlerin ardında bilgileri sıralıyorum. Evine geldikten sonra bir tür durum tespiti yapacağını biliyordum. Ve geldiğim gün yanağımdan bir hücre örneği aldığını hatırlıyorum, bu yüzden benim hakkımda bilgi sahibi olduğundan şüpheleniyordum, ama görüntü-

Uçak aniden yana yatıyor.

Bedenim koltuğa yapışıyor ve düşüncelerimle birlikte nefesimi de tutuyorum.

Uçuşa geçerken ciğerlerim genişliyor. Sonra gökyüzünde yukarı doğru süzülüyoruz, sabit ve pürüzsüz, yıldızlara yaklaşmak için. Aya. Annemin büyülu ayına.

Pencereden dışarı, sadece kanattaki kırmızı ışıkla aydınlanan siyah boşluğa bakarak gülümsüyorum. "*Woah.*"

"Dubai'ye vardığımızda güneş yeni doğuyor olacak," diyor ve ben çok içinde ona dönüyorum. *Dubai mi?* "Ve yukarıdan dünyanın aydınlanışını izleyebilirsin..." Duraklıyor. "Kraliçem gibi. Bu sizi memnun eder mi?"

"Dubai mi? *Woah.*" Burası hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama yetersiz kalıyorum. Orta Doğu'da. Sanırım mı? Bildiklerim bu kadar. "Evet."

"Güzel. Hayatının o bölümünün bittiğini kabul et. Kim olduğunu ve kime ait olduğunu kabul et." Uçak düzlüğe çıkar ve emniyet kemerini çözerek, "Bana başka sorunuz var mı? Çekinmeyin."

Senin için kim olacağım? Çocuklarımız olacak mı? Kardeşlerinle birlikte ailenin bir parçası olacak mıyım?

Ben doğru kadın mıyım?

Ayaklarının dibine oturmama ve başımı dizine yaslamama izin verip vermeyeceğini merak ederek kalçalarına bakıyorum. *İzin var mı?* Özel jet protokolünü bilmiyorum.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Takım elbiseli kadınlardan biri yanımızda beliriyor, gözleri kibarca Clay'in yüzünde. Başımı eğiyorum ve Clay bu kadar çarpıcı, bu kadar erkeksi bir güçken onun nasıl bu kadar saygılı ve sakın kalabildiğini merak ediyorum. Sonra göğsünün hızla inip kalktığını ve boğazının yuvarlandığını fark ediyorum. Adamın manyetik çekimine kapılıyor.

"Viski," diyor ve ona yumuşak bir gülümseme sunuyor.

"Oh." Bu düşünce karşısında gülümseyerek hemen "Benim için de aynısından lütfen" dedim.

"Hayır," diyor, gözleri gövdemin uzunluğuna inip tekrar yukarı çıkıyor. "Alkol yok. Meyve suyu?"

Omuzlarım çöktü. "Ama geçen gün babanla viski içtik. Hoşuma gitti."

Çenesindeki kaslar nabız gibi atıyor. "Hayır. Alkol."

Aurora'nın cam bir bardakla viskisini yudumladığını ve onu reddetmediğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Küçük bir homurtu beni terk ediyor. "Peki."

"Üzüm suyu mu?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Komik."

Kadın yanından ayrılırken, biraz daha arkasına yaslanıyor, bana niyet ve eğlenceyle bakıyor. "Viski sever misin?"

"Evet. Gerçekten. İnanılmaz bir şey. Sıvı ateş içmek gibi bir şey. Fazla içmeyeceğim. Sadece bir bardak. Anlarsın ya? Tüm bu uçak olayını düzgün bir şekilde deneyimlemek için," diye bastırıyorum, onun bir şeyleri deneyimlememi ve sesimi kullanmamı isteyen tarafına hitap ediyorum. Sırıtiyorum. "*Lütfen* efendim."

Dudaklarının köşesinde yumuşak, karizmatik bir gülümseme beliriyor ve midemde onu ilk gördüğüm andaki gibi kelebekler uçuşuyor. "Başka zaman, tatlı kız. Söz veriyorum. Şimdilik meyve suyu iç ve odaklan." Ayaklarının arasındaki noktaya başını sallıyor.

Memnuniyet dolu iç çekişim bir dalga gibi yayılıyor. Yapmam 'emredilen' şeyi yapıyorum, kemerimi çözüyorum ve ayağa fırlıyorum.

Yerde bacaklarının arasına oturdum.

Yerleşiyorum ve parmaklarıyla saçlarımı tarıyor. "Bu gece çok cesurdun, küçük geyik. İlk kez uçuğu için tatlı kızımın gurur duyuyorum. İtiraf ediyorum, dikkatini dağıtmaya çalışıyordum. Ama sesini kullanman benim için önemli. Peki, baban hakkında bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

İşe yaradı, efendim.

Başımı onun kucağına yaslayıp uçağın kanadında yanıp sönen kırmızı ışığa bakarken, rakipler, düşmanlar ve Luca'nın deyişiyle '*küslüklerle*' dolu bu hayatı düşünüyorum. Cevabın ne olduğu umurumda değil... Sadece sormak istiyorum. "Bu hikâyedeki kötü adam kim? Babam mı?"

"Ben kötü adamım," diyor ve göğsüm sıkışıyor. Onun *Şeytan'ın prototipi* olduğuna dair ilk değerlendirmem tekrar aklıma geliyor. "Baban da kötü adam," diye ekliyor. "Hepimiz bir başkasının anlatısında kötüyüz."

Başkasının hikayesinde kötü olması umurumda değil. Onun gücünü seviyorum. Kontrol. Ahlaki açıdan gri varlığı. "*İyi*" insanlarla yaşadım, koruyucu annemle m e s e l a . *Sadece* insanlardan yardım istedim, polisten.

İçlerindeki kirliliği gizlemek için bozulmamış bir doğruluk cephesi giyen insanlar.

Gözlerimi ona dıktım. "Benimkinde kötü değilsin." İçimden uyarı ve heyecan ürpertileri geçiren sonsuz mavi gözlere bakıyorum. "Siz benim *her şeyimsiniz*, istediğim her şey efendim."

Dudakları uyarıcı bir kıvrım alıyor. "*Çok tatlı*," diye mırıldanıyor. "Peki sence kötölük gerçekten neye benziyor, küçük geyik?"

Zor nefes alıyorum.

"Bilmiyorum." "İstediğin her şey."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Yolda Dubai hakkında her şeyi okudum. Bir zamanlar çorak bir araziydi, şimdi ise yaşayan bir organizma, renk ve lüksle yanıp sönüyor.

Güneş doğarken, sokaklar altın, kırmızı ve turuncu çizgiler halinde parılıyor gibi görünüyor - yolların damarları. Hareketli bir enerji denizi.

Caddelerin üzerinde binalar zenginlik sütunlarını andırıyor, cam pencereleri yeni doğan şafakla renkleniyordu. Parlak mavi insan yapımı plajlar, nehirler ve haliçler, cömert şehir manzarasını kesiyor. Kıyılarda beyaz kumlar. Fıskiyele neon suları havaya fıskırtarak bulutlara ulaşılıyor.

Bir çölde.

Dubai'de.

Zengin adamın tatil yeri, yozlaşmış adamın kaçıışı ve yetim bir kız için Harikalar Diyarı.

Yüzüm soğuk cama yapışmış bir halde uçağın inişini izliyorum. Jetin şartlandırılmış ortamından çıkıp, cildin her santimini saran ve teri hemen yüzeye çıkaran boğucu bir sığağa adım atıyoruz.

Yardakçı Jeeves ve bir başka yandaşı bizi asfalt boyunca takip ediyor; aceleyle bizi bekleyen siyah bir araca götürölürken sessiz kalıyorum.

Yola çıktık ve şoför bizi yolların üst üste binen kanallarından geçirdi. Clay'in eli tüm bu süre boyunca kalçamda duruyor, başparmağı tenimin üzerinde geziniyor, boncuk boncuk biriken terin içinde kayıyor.

Şoför bir köprüden geçtiğinde, önümüzde duran küçük adada tek bir şey olduğu için varış noktamızı karıştırmak mümkün değil - yelken şeklinde üst düzey bir otel.

Arabayı çekiyoruz ve lobiye kadar eşlik ediliyoruz. Her şey o kadar hızlı oluyor ki; sadece bir anlık yoğun nemi kaydedebiliyorum ve sonra girişten geçip o mükemmel imal edilmiş sıcaklığın içine giriyoruz.

Arkamı döndüğümde Henchman Jeeves ve Henchman No-name'in yakınlarda olduğunu görüyorum. *Birinden mi kaçıyoruz? Herkesten mi?* Bu düşünce bana hoş olmayan bir dalga gibi geliyor. Sonsuza dek onun küçük kirli sırrı olacağım. Hep b ö y l e mi olacak? Yarın sabah haberlere çıkacağımı hayal ediyorum: "Belediye Başkanı Kasap ve genç sevgilisi Dubai'de bir otele yerleşti."

Sandaletlerim cılalı zemin üzerinde ilerlerken kendime olan kuşkum azalıyor ve lobideki altın sütunlara bakıyorum. "*Vay be,*" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Lanet olsun.

Bu otel kesinlikle çökmekte olan aşırılığın sınırlarını aşmıyor. Hayır. Bu sınırların çok ötesine geçiyor.

Clay'le sohbete girip çıkan 'evet'çi erkeklerin ve baygın kadınların hızına yetişmeye çalışıyorum. Yumuşak sesi selamlar ve talepler ileterek etrafta süzülüyor.

Bir tabloya bakmak için bir an duruyorum ama Clay güven verici bir şekilde elimi tutarak beni uzaklaştırıyor. Onun dokunuşuna gülümseyerek, benimkine dolanmış uzun parmaklarına bakıyorum. "Beni saklıyor musun?" Diye soruyorum ama o sadece elimi sıkmakla yetiniyor, dikkati yanında beliren zarif adamın üzerinde.

"Çoktan geldiler," diyor adam, asansörlere doğru ilerlerken bizimle aynı hizaya geliyor. "Her iki katı da güvence altına aldık. Hem alt katta hem de üst katta adamlarımız olacak. Süitiniz tüm eşyalarıyla birlikte hazır.

kalışınız için gerekli değişiklikler. Ve Bay Butcher..." Adam durdu, bizi hareketsiz kalmaya zorladı. "Bay Futtain odanıza yerleşmeden önce sizi görmek istiyor. Kendisi salonda."

Clay'in bakışları lobinin ötesindeki bir alana kayıyor ve saygılı bir şekilde başını sallıyor. "Pekâlâ."

Kırmızı ve altın rengi çizgili perdelerle örtülü bir odaya girerken adımlarımızı biraz yavaşlatıyoruz. Girintili salon alanına dağılmış insanlar altın oymalı pelüş kanepelere yayılmış. Tütsü kokusu etrafı sarıyor ve bu koku o kadar yoğun ve lezzetli ki kendimi havada süzülen renk şeritlerinde kokunun görülebildiği bir çizgi filmde hayal ediyorum.

Odanın diğer ucunda, taburelerden birinde oturan ve gözlerini bize dikmiş bir adamın arkasında bir bar parlıyor. Hemen midemdeki kelebekler kıpırdanıyor.

Bu adam güçlü. Zengin de. Uzun ve sofistike cübbesinin üzerindeki altın damlaları ve geniş değerlendirici gözlerinin nüfuz edici talebinde böyle bir ifade var.

Clay'e gülümsüyor. Dostça ama bu, yaydığı üstünlük havasını yumuşatmıyor.

"Selamlar, Clay."

Clay'in eli elimden kaydı. Ne yapacağımı bilemediğim için nasıl davranacağımı da bilemiyorum... *Onlara yalnız kalmalarını mı teklif etmeliyim? Yoksa sessizce durmalı mıydım? Elini sıkmalı mıyım?*

Çarpıcı, kahverengi tenli adam ayağa kalkıyor ve iki avucunu Clay'in sertçe sıktığı ellerinin etrafında kenetliyor. "Sizi Dubai'de ağırlamak çok güzel. Ve sizi tekrar ağırlamak."

"Aynı şekilde. Bir dahaki sefere eğlence için olacak."

Bu sefer eğlence için değil mi?

Yoksa bu sadece iş adamlarının söylediği bir şey mi?

Yanlarında kıpırdanıyorum. Varlıklı insanlar beni hâlâ rahatsız ediyor. Onlar da benim davranışlarımdaki yoksulluğu, benim onlarınkindeki zenginliği gördüğüm kadar net görüyorlar.

Onlar konuşurken nefesimi tutuyor, böylesine güçlü ve tehlikeli bir ısı yayan bu iki adamın gölgesinde durmaktan ateşimin yükseldiğini hissediyorum.

Dalgınca alt dudağımı çiğniyorum ve Clay'in sohbet ettiği adam bana bakıyor, gözlerimi üzerinde yakalıyor.

Bakışlarının altında yere bakıyorum. Onunla ilgili olan şeyin ne olduğundan emin değilim - belki de gözlerinin, üzerinde durdukları her şeyi, şu anki varış noktasını, kızaran yanaklarımı kesip atmasının özür dilemeyen yoludur.

Sertçe nefes veriyorum, *iki* adamın da sessizleştiğini ve bakışlarını bana diktiğini fark ediyorum.

"Merhaba," diyorum aptalca.

Clay dirseğimi kavıyor ve saçlarımı parmağımın etrafında döndürdüğümü fark ediyorum. Ellerimi yanıma bırakıyorum. "Malik Dubai'ye ilk gelişin olup olmadığını sordu, tatlı kız."

Malik'e zorla gülümsedim. "Evet. Harikalar Diyarı gibi."

Malik daha geniş gülümsüyor, gözleri kehribar rengi alevlerin yaktığı karanlık tüneller. "Ve sen de tavşan deliğinden aşağı düştün." Aksanı tüm sözlerini sert ve kararlı gösteriyor ama bu hoşuma gidiyor. Bana gücü hatırlatıyor. Tıpkı Clay'in sesi gibi.

"Gerçek bu değil mi?" Parlak gülümsemesine ve rahatsız edici ilgisine karşılık olarak gergin bir şekilde gülüyorum.

"Bu gece arkadaşınızı birkaç saatliğine sizden ayıracağım için çok üzgünüm."

"Arkadaşım..." Clay'e bakıyorum, boğazım düğümleniyor. "Evet, çok arkadaşız," diye ısırıyorum gergin dişlerimin arasından.

Malik'in sırtışı büyür.

Clay sadece dünyaya gösterdiği o çarpıcı pratik memnuniyeti sergiliyor. Tam bir kontrol adamı. Pürüzsüz ve başkalarından etkilenmeyen. "Birbirimizi uzun yıllardır görmedik, tatlı kızım ve yakında çok yorulacaksın. Uçakta zar zor uyudun."

Doğru.

Lanet olası Clay Butcher'ın iradesi yüzünden yakında bitkin düşeceğim. Ve ben hala *onun küçük güzel yüküyüm*.

Birkaç hoşbeşten ve erkekler arasında paylaşılan bir içkiden sonra Clay beni asansöre götürüyor ve birkaç kat yukarı çıkarıyor.

Bir adam bir odanın girişinde duruyor, çift kapıyı açık tutuyor ve bizi bekliyor.

Odamızın eşiğinden geçerken Clay artık sessiz ve okunmaz halde - Hayır. Lanet olası bir oda değil.

Özenle hazırlanmış zemine göz gezdiriyorum. Girişin karşısında, büyük, gömme bir spa ve aşk koltuğu tarzı kanepelerin bulunduğu bir tür salon alanı, uçsuz bucaksız Dubai şehir manzarasına bakıyor.

Uşaklık Jeeves ve Uşaklık No-name çantalarımızı getirirken ben pistin ortasında dolaşıyorum. Biraz dönerek, her şeyi kavriyorum.

Sol tarafımdaki zemin altın ve bej mermer, sağ tarafımdaki zengin eflatun halı ise saten ve ipekle örtülü, yastıklarla kaplı, dört direkli, yükseltilmiş bir yatağa açılıyor.

Mor ve altın kaplamalı duvar kağıdının önünde kamufle olmuş bir şekilde, her kapıda bir koruma görev yapmaktadır.

Üç kapı.

Salonda özenle hazırlanmış bir sehpanın üzerinde Clay'i bekleyen süslü bir pipodan gelen duman kokusu, sanırım o parlak renkli çizgi film dumanı gibi bana doğru geliyor.

Pencereye doğru koşarak avuçlarımı cama bastırıyorum ve binanın kenarından aşağıya bakıyorum - dümdüz aşağıya. Lanet olsun. *Aşağı*. Zihnim, düşüşü deneyimlemek için bedenimi uçurumun kenarından atıyor... Bu gerçeküstü. Düşme riski olmadan bu yıkıcı yüksekliği ve düşüşü deneyimlemek göğsümü ağırlaştırıyor. "*Woah*. Başım dönüyor," diyorum geriye doğru adım atarak.

Kapı arkamdan kapanıyor ve sesin peşine düşüp Clay'in beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Gülümsemiyor ve keşke nedenini bilseydim. "Odanı beğendin mi?"

Mutluluğumun onun ciddi cephesinin içinde saklı kalmasını umarak ona bakıyorum.

"Daha iyilerini de gördüm," diye takılıyorum, ona doğru yürüyorum ve uzanıp çene çizgisindeki hafif kıllara dokunuyorum. "Şu anda neden bu kadar huysuzsunuz efendim? Benden *ne* saklıyorsunuz?"

Sorularımı duymazdan geliyor. "Senin için planladığım bir eğlence var, tatlı kız. Ama tehlikeli olmadığı sürece seni memnun edecek her şeyi yapabilirsin." "Yazık," diye alay ediyorum, bu karanlık, nefes kesici adamı aydınlatmaya çalışıyorum,

"çünkü seni yapmaktan çok hoşlanıyorum."

Klasik, zekice, en iyilerimden biri ve yine de odanın köşesindeki bir masaya odaklandığında tamamen takdir edilmiyor. Elim yanağından kayıyor ve masanın önüne geçip oturuyor. "Ben duş alacağım o zaman... Eğer sorun olmazsa, efendim?" Ona sesleniyorum, her kelimenin etrafındaki şımarık tonu bastıramıyorum. *Beni yine itiyor mu?*

Bu tam bir saçmalık.

Bana "genç kız" diyor ama bazen genç bir oğlanın homurtuları ve ilgisizliği var.

Odanın etrafında yalnız değiliz. Dört yabancı uşak, HJ ve HN sessizce sohbet ediyor.

Yeni Louis Vuitton çantam yatağın üzerinde duruyor ve çantayı oraya koyan hanımefendi paketleri açmak ve giysilerimi asmakla meşgul. Ayrıcalıklı insanlar kendileri için ne yaparlar?

Duş, sanırım.

Bagajın ipek astarlı kalıbının içinden tuvalet çantamı alıyorum.

Banyoya yaklaşırken, Kâhya Jeeves'in dikkatini çekiyorum ve soru sorarcasına omuz silkiyorum. "Her şey yoluna girecek" der gibi başını salladı.

Her neyse.

DUŞUMDAN SONRA, Clay'i masasında izleyebilmek için ters tarafa bakarak çarşafın üzerine uzanıyorum. Beni görmezden gelirken bile muhteşemdi, beni ihmal ediyordu.

Bu çok acınası, Fawn.

Senin üzerine titriyor.

İçimdeki terk edilme sorunu yaşayan küçük kız, onun ilgisizliğinin acısını çekiyor. Gözlerinin üzerimde olmasına havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Yine de bu ona haksızlık.

Aklı başka bir yerde, bende değil; çatık kaşları erkeksi yüzüne kazınmış endişesini haykırıyor.

İç çekiyorum, kendimden duyduğum acınası kuşkuyu uzaklaştırmak istiyorum. Onun için zahmetli bir iş olamam, yoksa zahmete değmediğimi anlar.

Mantıklı tarafım bana uçaktaki konuşmamızı hatırlatıyor.

Her fırsatta onun olduğuma dair bana nasıl güvence veriyor. Güvende olduğumu.

Ama sadece çalışmak içinse beni neden buraya getirdi?

Bu bencilce bir soru, yapacak hiçbir şeyi olmayan bir kızıdan geliyor - kendi bavulunu bile açamayan. İşini sormak istiyorum ama zihnimde bir savaş sürüyor, onu memnun etmek istiyorum, bu önemli adamı zorlamamak istiyorum çünkü çok muhtacım ve o da bunu fark edecek ve keşke en başta bana fikrimi söylememi hiç söylemeseydi diyecek çünkü belki de *Tanrı*'ya bakacak sessiz bir şey olarak daha iyiyim. *Kapa çeneni, Fawn.*

Ama sonra bana sesimi kullanmamı söyledi.

Yoksa bu sadece benimle ilgili konular için mi geçerli? Ya da ona işi hakkında soru sorabilir miyim?

"Seni endişelendiren nedir, küçük geyik?"

Gülümsüyorum; sesi uyluklarım ve bacaklarım boyunca kayan yumuşak bir battaniye gibi, bana her şeyi gördüğünü ve her şeyi bildiğini hatırlatıyor. O mükemmellik.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Yatakta doğrulduğumda, uzun sarı saçlarım bornozumun üzerine

dökölüyor, uçları yatağı sıyrıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve

Ona dürüstçe cevap verin, "Çok sessizsiniz efendim. Kendimi görünmez hissediyorum." "Çalışıyorum," dedi kayıtsızca, gözleri masanın üstünden ayrılmadan.

dizüstü bilgisayar ekranındaki belge.

Huysuzca suratımı asıyorum -bunu yapmaya meyilli olduğum için nefret ediyorum- ve dikkatini çekmek için yerimi değiştiriyorum.

Ancak o zaman, "Benim tatlı kızımı ne daha rahat ettirir?" diye soruyor. Büyük siyah sandalyesinde dönüyor, mavi bakışlarıyla beni sabitliyor ve ben onun ilgisine gülümsüyorum. Tıpkı bir şekilde gözlerinin ucuyla görebildiği gibi, içimi görebilen X-men yeteneğine. İşinde çok işe yarıyor olmalı. "Ayaklarımın dibine oturmak, başını kucağıma koymak ve kendini daha iyi hissedene kadar sikimi emmek ister misin?"

Kalbim yerinden fırlayacak. "Evet, lütfen, efendim."

Mor ve altın renkli duvar kağıdına doğru dönmüş olan uşaklarına başıyla selam verir. *Kil Kasabı başını sallıyor.* "Kendine bir yastık kap ve buraya gel," diye emrediyor ve dikkatini masasının üstündeki bilgisayara vermeden önce kalçasına bir kez vuruyor.

Yataktan fırlayıp ona doğru koşuyorum. Yastığı ayaklarının dibine bırakıp üzerine oturuyorum ve rahatlıyorum. Çalışmaya devam ediyor ve ben de fermuarını yavaşça aşağı kaydırarak uzun aletini serbest bırakıyorum. Elimde ağırlaşıyor ve şişiyor, onu çeliğe sürttüğümde bir damla pre-cum yüzeye çıkıyor. Saten gibi pürüzsüz ama sert ve inatçı. Tuzlu boncuğu yalıyorum, anında ondan gelen bir tıslamayla ödüllendiriliyorum. "Aferin kızıma. Şimdi em. Ve benim için kim olduğunu unutma."

SAATLER SONRA. Eminim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama kendime geldiğimde yatağa o kadar mükemmel bir şekilde sokulmuşum ki Cryovac ile paketlenmiş gibiyim. Ve onun kucağında, siki ağzımdayken uyuyakalmış olmalıyım.

Pencereden, şehir gece vakti gökyüzünde aydınlanıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bir şekilde tüm gün boyunca uyumuşum.

Etrafıma bakarak uykuya dalmadan önceki anları hatırlamaya çalışıyorum. Ellerimi yüzümde gezdirmeden önce yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

Yarım yamalak bakışlarım komodinin üzerindeki küçük beyaz bir kutuya ve el yazısıyla yazılmış bir nota takılıyor.

Bacaklarımı arkamda birleştirip dizlerimin üzerine çöküyorum ve beyaz, ipek ve *Tanrım*, sanırım bir hediye olan kutuya uzanıyorum. Ben hediye almam. Hiçbir zaman. Pahalı mücevherler gibi anlamsız hediyeler de almam.

*Pahalı olduğunu nereden biliyorsun,
Fawn? Mücevher olduğunu nereden
biliyorsun?*

Kapa çeneni ve aç şunu.

Gözlerimin arkasındaki sıcaklık, ben onları serbest bırakana kadar gözyaşlarımı kaynatmakla tehdit ediyor. Hayır. Olmuyor. Onun yerine mektubu okudum: "Kim olduğunu unutma. Benim kraliçem. Ve asla gözümün önünden ayrılma."

Bakışlarımı tavan hizasında gezdirip bir kamera arıyorum. Ters dönmüş uzay gemilerine benzeyen iki küçük küre fark ediyorum. Annemin onlar hakkında her türlü teorisi olabilirdi... *"Kameralar aldattıcıdır, Fawn. Seni kimin izlediğini asla bilemezsin. Ya da kaç tane ekran olduğunu."*

Bir an Benji'nin bodrumdaki odasını, kamerayı ve kayıtları, olay gecesini hatırlıyorum ve- Başımı sallıyorum, yasaklanmış hatırlamayı uzaklaştırıyorum.

Bugün beni kimin izlediğini biliyorum anne. Ve hiç bu kadar güvende olmamıştım.

Baş aşağı duran küçük uzay gemilerinden birine parlak bir şekilde gülümsüyorum ve karanlık, uğursuz boşluğun içinden beni izlediğini neredeyse hissedebildiğim Clay'e göstermek için kutuyu kaldırıyorum.

Derin bir nefes alarak kucağımdaki kutuyu açıyorum. Parçayı görünce gözlerim açılıyor. İpek bir kalıbın içinde küçük pembe, beyaz ve şeftali

taşlarıyla kaplı güzel bir kolye ucu olan pembe altın bir kolye. Ellerim titremeye başlıyor. Bu bir kral kelebeği.

Güzel ve zehirli.

Kelebeklerin kraliçesi.

Tabandan çözüp elimde çeviriyorum, ağırlığını, soğuk metalini hissediyorum, kalbim rahatsız edici boyutlara ulaşacak kadar çok seviyorum.

Sonra arka tarafında, bir kanadı boyunca "*Kraliçem*" yazdığını görüyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş akıyor ve hemen siliyorum.

Saçlarımla omuzlarımla arasına uzanıp ensemdeki tokayı tuttururken bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve dudaklarımla kabarmasına neden oluyor.

Asla çıkarmayacağım, efendim.

Birkaç saniye geçmeden kanepenin yanındaki telefon çaldı. Ona doğru koştum. Çalan ahizeyi bir çırpıda kaparak cevap veriyorum: "Merhaba efendim. Bunu çok seviyorum."

"O zaman neden ağlıyorsun?" diye soruyor arka plandaki derin kahkahaları kesen yumuşak, zengin bir tını ile. Tanıdığım sesler ve yüksek sesli müzik o kadar net ki aynı odada olabilirim, sözleri arasında hoparlörden süzülüyorlar. "Onu görmekten hoşlanmıyorum."

"Bunalmış gözyaşları," diye itiraf ediyorum, avucumu kalbimin üzerinde duran kelebeğe bastırarak. "Pahalı mı? Önemli olduğundan değil-"

"Ne düşünüyorsun, tatlı kız?"

Boynumdaki çukura yerleşmiş olandan *çok daha büyük* kelebekler etrafa çarparken sırtarak konuşuyorum.

Heyecanla ciyakladım, "Bunlar elmas mı?"

"Evet."

Woah.

En çılgın fantezilerimde *bile gerçek* bir elmasa sahip olmayı hayal etmemiştim. *Hay sikeyim.* Ya kaybedersem?

Ya ben uyurken zincir kırılırsa?

Bu büyük bir sorumluluk. Ona göz kulak olmalıyım! Kilitlenebilir bir kutuda mı olmalı yoksa- "Sigortalatmam gerek-"

"Sigortalı, küçük geyik."

Kalbim kabarıyor. "Tabii ki öyle." Uzun, hülyalı bir iç çekiyorum. "İstesem de daha fazla sevemezdim."

Sesini derinleştirir. "Tam olarak hislerim."

Ve kolyeden bahsetmiyor. Genişleyen kalbim göğsümdeki tüm boşluğu dolduruyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Sizi özledim efendim. Veda etmeden gittiniz."

"Hoşça kal dedim. Uçakta zar zor uyuduğun için çok yorgundun. Yorgun olduğunda uyumalısın, tatlı kızım. Benim için önemli olan bu. Uyku. Besinler-"

Kıkırdıyorum. "Uyumuyorsunuz. Ve herhangi bir besin aldığınızdan da şüpheliyim, *efendim*. Bu benim için önemli," diye alay ediyorum, küçük bir sırıtışla konuşarak.

"Kardeşim Bronson etraftayken bir iş toplantısı bile karnaval havasında geçiyor. Sizi temin ederim, aramızdaki mesafeden ben de en az sizin kadar rahatsızım."

Buna gülümsedim. "Yani, Bronson seninle mi?" "Evet, tatlı kızım. Ailem burada."

Midem biraz bulanıyor. Ben onun küçük kirli sırrı mıyım? O ailesiyle dışarıdayken, ben burada saklanıyorum.

Aurora orada mı?

Kolunda mı?

Gah.

Kolyeye dokunuyorum, zihnimin birkaç dakika önceki hoşnut, sevilen durumda kalmasını istiyorum.

Ciddi misin, Fawn?

Bu nefes kesici adamdan daha ne istiyorsunuz? Her şeyi!

"Yani..." Alt dudağımı çiğneyerek, "Karın da yanında mı?" diye soruyorum.

Pürüzsüz.

"*Küçük geyik*, kes şu düşünceleri."

Islak yanaklarımı tekrar silerek tüm mutlu gözyaşlarımı siliyorum ve ondan sert bir iç çekiş duyuyorum.

"Misafirin var," diyor tam o sırada yumuşak, tereddütlü bir tıkırtı dikkatimi çift kapıya çekiyor. "Yakında görüşeceğiz. Askerleri içeri almadan önce üzerine bir şeyler giy, ama sen uyanırken içeride kalmaları gerekiyor, Fawn. Kesin emirleri var."

Sonra da gitti.

Askerler... Onlardan bu şekilde bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım. Ben de onlara hep uşak diyorum çünkü '*askerler*' kulağa savaşa gidiyorlarmış gibi geliyor. Analiz etmeyi umursamadığım nedenlerden dolayı midem düğümleniyor, bu yüzden yataktan kayıyorum ve bir bornoz atıp kapıya koşuyorum.

İpeksi kumaş ben yürürken bacaklarımın etrafında fısıldıyor. Pahalı kumaşların lüks hissi benim için hala yeni ve heyecan verici.

Kapıyı açıyorum.

Şaşkınlıkla gözlerim Clay'in baldızları Cassidy ve Shoshanna'ya takılıyor ve bornozun kuyruklarını tutup, tamamen giyinik olduklarını görünce belime doluyorum.

Saat 6:00'da uygun olduğu gibi, Fawn.

Gülümsüyorum. *Onunla dışarıda değiller...*

Cassidy sarı bir tişört ve yoga pantolonu giymiş, Shoshanna ise kırmızı askılı bir kot pantolon giymiş, kotun kalça kısmı modaya uygun şekilde yırtılmış. Yıpranmış ama yeni trendini anlıyor ve kıvrımlarıyla, stratejik olarak solmuş denim vücuduna yapışıyor, geriliyor ve gözlerimi daha fazlasına sahip olmayı dilediğim dolgun kısımlarına çekiyor-

"Hey," diyorum uzun uzun, bakışlarımı onun kalçalarından ayırarak, birini süzmek için uygun zaman çizgisini aşıyorum.

çıkıyorlar.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye araya giriyor Shoshanna, parmaklarını ipeksi siyah saçlarında gezdirirken.

Cassidy ışınlanıyor. "Bizim de Dubai'de olduğumuzdan haberin yoktu. Değil mi?" Ben cevap veremedim kıs kıs gülüyor. "Klasik Clay. Hemen hemen her şey için bilmesi gereken bir temel. Max de aynı. Hemen önemli olmayan bilgileri almak, bir ayıdan dış çekmek gibidir. Fazla bir açıklama yapmadan, "Dubai için toparlan ufaklık," cevabını aldım. Yine de Kels için her zaman bavul hazırlıyor, çünkü bir keresinde en sevdiği ayakkabıları unutmuştuk ve ben üzülmemiştim. Daha dört yaşında bile değil, biliyor musun? Bunu çabuk atlatacaktır. Ama her. Tek. Gözyaşı. Max için yıkıcı. Onlarla başa çıkamaz. Onu şımartıyor... *Üzgünüm.*" Yine kıkırdıyor, dış görünüşü benden çok daha garip. "Saçmalıyorum."

"Hayır. Sorun yok." Alnımı kavrayıp kucaklayarak söylüyorum. "Özür dilerim. Burada olduğunuzu hiç bilmiyordum. Yine de burada olmanıza sevindim."

"Farklı bir uçakla geldik," diyor Cassidy. "İlk defa uçuyorsun -" Biraz omuz silkiyor. "Sanırım yalnız kalmanı falan istedi."

Clay'in telefonda söyledikleri sanki ilk kez duyuyormuşum gibi aklıma geliyor: "Kardeşim Bronson etraftayken bir iş toplantısı bile karnaval havasında geçer." Tabii ya. Kardeşleri buradaysa, ortakları da buradadır. *"Seni temin ederim, aramızdaki mesafeden ben de en az senin kadar rahatsızım"* dediğinde konuşmanın bu yönü pek ortaya çıkmadı, boğuldu.

Gözlerimi kendime çevirerek gülümsüyorum. "Aslında burada olduğunu bilmem gerekirdi. Clay az önce telefonda söyledi. Bronson'ın da onunla birlikte olduğunu söyledi."

"Seninle akşam yemeği yemeye geldik," diyor Cassidy, beni küçük ama güçlü kollarının arasına alarak. "Çocuklar güvende ve yataklarında. Hanımlar yemek yiyecek ve oynayacak."

Kaskatı kesildim.

Vücudumun onu uzaklaştırma eğilimine karşı koyarken, benim bana bugünlerde dokunmaktan hoşlanmadığımı hatırlatıyor. O neredeyse bir yabancı. Tüm gövdesi benimkine dokunuyor. Clay dışında, başka birinin bana bu kadar yakından, bu kadar uzun süre dokunduğundan emin değilim - *bu kucaklaşma hiç bitecek mi?*

Sonunda beni bırakıp odaya giriyor ve ben de normalden daha sert gülümseyerek belirsizliğimi gizliyorum.

"Oda servisi harika. Frick," diye gülüyor. "Bu süit inanılmaz. Bu küçük oymalara bayıldım. Ve bu manzara! Shoshanna, bak, fışkiyeleri görebilirsin. Aşağıda bir yerlerde olacaklar. Eminim tehdit ediyorlardır."

Shoshanna da onu takip ediyor ve ikisi de kısa süre içinde kanepeye yerleşiyor. Bekleyen *askerleri* görüyorum ve içeri girmeleri için Kil Kasabı gibi başımı sallıyorum. Girdiler de. Ve bu beni çok mutlu etti.

Hemen duvar boyunca bir yer bularak bir kez daha mobilyalarla bütünleşiyorlar.

Kapıyı arkalarından kapatıyorum.

"Sende çok var," diyor Cassidy, benim dikkatimi odanın etrafındaki erkeklere yöneltememi izleyerek. "Benim de birkaç tane var. Baş korumam Carter ama şu anda Kelly ve Stone'a göz kulak oluyor. Shosh'un da korumaları var. Bildiğinden çok daha fazlasına sahip," diyor Cassidy, sanki istihbaratı varmış gibi.

"*Henri* var. Ağırlıklı olarak. Kız kardeşime de o bakıyor," diye gerekçelendiriyor Shoshanna, bana bakmadan önce, sesi resmi bir şekilde, klinik bir şekilde değişiyor ve aklıma ultrasonumu - boğazımda bir yumru oluşuyor - ve *Pap Smear*'ımı yaptığı anıyı getiriyor. O bir doktor. *Dr. Adel mi?* Sanırım o zaman kendini tanıtmıştı. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Ah. İyi... Neden?"

"Çok stresli birkaç hafta geçirdik ve stres bize tuhaf şeyler yaptırabilir," diye onaylıyor. "Ve ilk kez uçuyorsunuz. Bu çok fazla. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman yanıdayım. Tamam mı?"

Biraz kıkırdıyorum. "Seni bu işe Clay mi soktu?"

"Sadece kontrol etmemi istedi-" Sonra samimiyetle sırtıyor ve doktor şapkasını benim için çıkarıyor. "Ve bir şeyler yediğinden emin olmamızı istedi."

"*Shosh*," diye azarlıyor Cassidy, neşeli ve yatıştırıcı bir gülümsemeyle bana dönerek. "O önemsiyor. Hepsi bu. Bu çocuklar sadece bunu göstermek için... *komik* bir yol buluyorlar."

"Komik bir şekilde mi?" Shoshanna soruyor. "İlkel bir yol." Otel telefonunu kaldırıp diğer ucundaki kişiyle konuşmaya başlarken gülüyor. 'Biftek' ve 'kek' kelimeleri kulaklarıma sızıyor. *Kesinlikle yiyebilirim.*

Her zaman olduğu gibi, kız kıza sınırlı sosyal becerilerimle, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Onlara katılıyorum.

Sığdır.

Yöntemleri ilkel mi?

Belki... ama ben bu kızlar gibi değilim. Bağımsızlığı öğrenme, hazır olduğumu kanıtlama ve sonra istediğimi yapma özgürlüğü için bir vasiyle dişe diş mücadele etme lüksüne sahip değildim, yuvadan itilmeye hazırdım - lanet yuvada terk edilmişim. *'Yalnız ve hayatta kalmak'* benim standardım. Bildiğim tek şey bu durumdu.

Kendimle ilgilenmek, ayın iyileştirebileceği, dünyanın güzel olduğu ve bir gün kelebek olacağım vaadinden başka hiçbir şeyi olmayan bir karavandaki çocuk olmak gibi hissettiriyor. Hippi saçmalıkları, iki dakikalık erişte ve fıstık ezmeli sandviçlerden başka bir şey yok. Kendi kararlarımı vermek ya da kendime güvenmek ferahlatıcı değil, acımasız.

Clay bunu görüyor.

Ama tartışmıyorum ya da açıklamaya çalışmıyorum. Sadece "Max ve Bronson aynı mı o zaman? Yemek yeme konusunda falan?"

"*Ah*," diyor Shoshanna telefonu kapatırken. Ben karşı kanepede onlara katılırken iki kadın düşünceli bir şekilde anlamlı bir bakış paylaşıyor.

"*Farklı*," diyor Cassidy sonunda.

"Nasıl yani?" Bacaklarını yukarı çekip koltukta çaprazlamasını izleyerek soruyorum.

"Şey, Max doğrudan bir şey söylemiyor," diyor Cassidy parlak bir sesle, "ben ısrar etmedikçe. Ben sadece yanlış bir şeyler olduğunu anlıyorum."

Shoshanna gülüyor, kendinden emin ve özür dilemeyen gerçeklerle dolu derin, boğuk bir ses. "Bu çocukları hayatımın büyük bir kısmında tanıdım ve Cassidy'nin demek istediği, o huysuz bir göt ve neden bir şeyi ya da birini ikiye ayırmak ister gibi görüldüğünü bulması gerekiyor."

Cassidy bu kelimeye meydan okuyan bir gülümsemeyle, "*Hayır*," diye ısrar ediyor. Shoshanna'nın haklı olduğu açıktır. "Çok konuşan biri değil. Eğer yeterince yemediğimi düşünseydi, muhtemelen beni öğle yemeğine çıkarır ve miktarından memnun olana kadar aldığım her lokmayı izlerdi. Ben de bunu hemen anlardım." Sonra kıkırdamaya başlıyor çünkü bunu benim kadar sevimli ve tuhaf buluyor olmalı. Bu onun için kalbimi ısıtıyor.

Shoshanna, "Ve Cassidy, Max hakkında asla kötü bir söz söylemeyecek," diye takılıyor ama bunun doğru olmasından memnun görünüyor.

"Peki ya Bronson?" Cassidy, küçük kahkaha krizinden sonra kendini toparlayarak Shoshanna'ya yumurta attı.

"Şey..." Arkasına yaslanıp yerleşiyor. "Bronson muhtemelen beni bağlar ve zorla besler ya da iterek yeterli besin sağlamakla ilgili bir şaka yapardı-" Kekeliyor ve Cassidy'nin gözleri heyecanlı bir ışının üzerinde genişliyor. "*Başka* yollarla..."

Onlara

gülümserim.

Kız kızı

şakalaşma.

Bunu yapabilirim.

Geceyi konuşarak geçiriyoruz ve Shoshanna saçımı kesiyor çünkü duracak gibi görünmüyor. Çok başarılı biri. Aslında hem o hem de Cassidy öyle.

Onları ekili güllere, beni ise çimen çiçeklerine benzettiğimi hatırlıyorum. Henüz bir gül gibi hissedip hissetmediğimden emin değilim, ama aynı zamanda... artık bir çimen çiçeği gibi de hissetmiyorum. Uzanıp kalbimin üzerinde asılı duran kelebek kolyeye dokunuyorum.

*"Sen benim küçük güzel
kraliçemsin." Bir hükümdar.*

"Bronson'ın saçlarını da ben kestim," diyor Shoshanna, uçlarını kesebilmek için saç tellerini sırtımdan aşağı doğru çekerek dikkatimi kelebeklerden ve güllerden uzaklaştırıyor. "Sadece alttan birkaç santim alacağım." O konuşurken makasın küt ucu sırtımın alt kısmında kayıyor. "Cerrah olduğum için bu işte iyi olmam mantıklı. Genelde dokuları kesiyorum." Duraklıyor ve "Ve daha fazla kan var" derken gülümsediğini duyuyorum. *Daha fazla mı?*

"Litrelerce kanım var. Her şey yolunda."

Cassidy'ye bakıyorum, ağzını avucumdan büyük bir hamburgerle dolduruyor ve kesinlikle bir kara delik olması gereken ince midesinden daha büyük. "Yemeği seviyorsun. Nereye koyuyorsun?" diye soruyorum.

"İçinde. Ma. *Belly*," diye mırıldanan Cassidy, bir yandan da biftek burgere hayranlıkla bakıyor.

Gülüyorum. Başımı yana eğerek Shoshanna'ya diyorum ki, "Ee, doktor, cerrah, kuaför. Ne yapamazsın?"

"Öğrenmek zorundaydım," diye itiraf ediyor usulca. "Kız kardeşim Akila bir kaza geçirdi ve - Şey, biraz karışık ama basitçe anlatmak gerekirse, beyin hasarı ve felç geçirdi. Yıllarca kimsenin ona dokunmasına izin vermedi, ben de nasıl yapılacağını öğrendim."

Gülümsemem düşüyor. İleriye doğru göz kırpyorum, yüz ifadesini göremiyorum, sadece ses tonunun gerginleştiğini duyabiliyorum. Keşke varsaymasaydım... Bilmiyorum. Keşke onu üzmemiş olsaydım. "Çok üzgünüm, Shoshanna."

Ruh hali değişiyor, cehaletim kalbimi acıtıyor.

Fırçalamaya başlıyor ve sonra kesiyor, fırçalıyor ve sonra kesiyor. "Berbat. İsteddiği zaman gitmesine izin veremediğim için daha da berbat. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Bu yaşanacak bir hayat değil. Ben de daha iyi biliyordum. Bu bir hayat değil."

"*Shosh*," diye fısıldıyor Cassidy, lokmasını yutmuş ve hamburgeri tabağa bırakmışken.

"Sorun yok, Cassidy." Boğazını temizliyor. "Ne yapamam ki?" Az önceki sorumu tekrarlıyor, sesi bir kez daha neşeli. "Hayatım boyunca yemek yapamadım. Evimizdeki her şeyi Bronson pişirir. Mutfakta yaşlı bir Sicilyalı *nine* gibidir. Tabii *aşçı* önlüğünü ve genellikle çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelebilirsiniz."

Gülüyorum, önlüğünün altından poposunun görüldüğünü hayal ediyorum. "Yapabilse nüdist olurdu" diye ekliyor.

Fırından çıkan ılık kokulu buğuyu ve üzerimi örten koku dalgasını düşününce genişçe sırtıyorum. Yemek pişirmek annelik yönümde, ruhumda yankılanıyor. Bu özel bir şey. Değeri bilinmiyor. Farklı dokuları ve farklı kimyasalları bir araya getirerek çöküşle sonuçlanıyor.

Bu kimya.

Bu sihir.

Bir hafta önce Maggie bana domuz göbeğinde mükemmel kabuğun nasıl oluşturulacağını öğretti. Clay'in ısırışını izledim, kara kaşları saklayamadığı bir anda memnuniyetle kalktı. Bu en güzel duyguuydu. Nefesimi tutarak dişlerinin deriye batarken çıkardığı çıtırtıyı duymayı bekledim ve sonra lokmanın etrafına dökülen tuzlu suları hayal ettim. "Yemek yapmayı seviyorum," diye hülyalı bir şekilde takıldım.

"Yemek yemeyi seviyorum!" Cassidy şarkı söylüyor ve hepimiz biraz kıkırdarak sohbetin hafiflemesine izin veriyoruz.

ON ALTINCI BÖLÜM

açık kahverengi

Bu benim yeni favori şarkım. Cassidy ve Shoshanna yarım saat önce uyumak için odalarına gittiler ama ben bütün gün uyudum, bu yüzden hâlâ dinleniyorum. *Ve o evde değil.*

Kollarımı yukarı kaldırıyorum, parmaklarımla başımın üzerinde havada küçük daireler çiziyorum. Elbisemin ipeği iç çamaşırlarımın dikişine kadar yükseliyor, kumaş tenimi okşuyor, ipeğin tenimdeki o şehvetli okşayışı beni tahrik ediyor.

Gözlerimi kapatıp melodiyi mırıldanırken açılan bir kapının sesi beni rüya halimden koparıyor. Gözlerimi açıyorum ve sıcak mavi bakışların sahibisiyle karşılaşıyorum. Kalbim bu adama karşı aşkla doluyor. Benim her şeyim. Bir koruyucu. Bir erkek arkadaş. Bir sevgili. Bir öğretmen.

Bana kaşlarını çatıyor ve ben biraz daha sert gülümsüyorum. Mutlu oluyorum. O yakınımdayken çok mutlu oluyorum. Beni gördüğünde.

"Saçına kim dokundu?" diye yumuşakça soruyor ama kolumu kimin kırdığını da sorabilirdi çünkü vücudu yırtıcı bir hayvanın soğuk, endişe verici durgunluğuna bürünüyor.

Onun delici bakışları altında kalçalarımı sallamaya devam ederek tatlı bir şekilde soruyorum, "Beğenmedin mi? Sadece birkaç santim daha kısa."

Başını eğiyor, üst kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Seviyor *musun* Bu mu?"

Onun korumacı doğası karşısında kendimden geçerek başımı sallıyorum, hâlâ baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyorum. "Evet.

Biliyorum."

"Pekala. Ama bir dahaki sefere küçük geyik, kendinle ilgili *herhangi bir şeyi* değiştirmeden önce bana sor. Bana bu değişikliğe hazırlanma fırsatı ver. Anladın mı?"

Bana doğru ölçülü bir adım atarken, güçlü enerjisi odayı doldururken, "Evet, efendim," diye kabul ediyorum.

İlgisi elle tutulur bir derinliğe sahip gibi görünüyor - *Tanrım*, tenimde kayabiliyor, etimi sıkabiliyor. Dokunuşunun hayali dudaklarımdan yumuşak bir mırıltı geçirirken başımı çeviriyorum. Diliyle alt dudağının üzerinde gezinirken meme uçlarım geriliyor.

Mutlak kontrol.

Bu mesafeden bile.

Daha önce onun için hiç dans etmemiştim. Ellerimi yüzümün yanından aşağıya ve elbisemin ön kısmına doğru kaydırıyorum, avuçlarım şimdi ağrıyan sivri boncukların üzerinde kayarken kalçalarımı döndürüyorum.

Kestirip atıyor.

O zaman bana bakmıyor.

Bakışlarını yerde dikilen yabancı uşaklardan birine doğru takip ederken hemen kollarımı indiriyorum, görevinin başındaydı ama gözleri bana takılmıştı.

Bana ya da Clay'e değil, önüne bakan Kâhya Jeeves'e bakıyorum. Yine de kayıtsız değil; çenesindeki tik, başına gelecekleri bildiğinin yeterli kanıtı.

Gözlerimi ondan ayırıp Clay'in adama doğru adım atışını izlerken zaman yavaş ilerliyor. Yerde.

Gardiyana bakıyorum; gözleri beni terk etmemiş. *Aptal*. Şimdi aramızdaki mesafeyi kapatmakta olan Yardakçı Jeeves'e. Bir dolabın önünden geçerken Clay Butcher'a. Bir ileri bir geri. Adamın dikkati hâlâ sabit, ölüm ve tehlikenin etrafında döndüğü yavaş ve sessiz hareketlerden habersiz.

Aptal-

Clay kalın tabanlı bir alkol şişesine uzanıyor. Sonra her şey hızlanır ve anında adamın üzerine atılır, şişeyi yüzünün yanındaki duvara çarpar, kahverengi sıvı parlak parçalarla parlar. Adam irkilerek trans halinden çıkar.

Keskin bıçaklar uşağın sağ gözünün alt tarafıyla buluşuyor. Şimdi Clay Butcher'ın müthiş formu tarafından duvara sabitlenmiş durumda ve ben nefesimi tutuyorum.

"Tatmak istediğin bir şey görüyor musun?" Clay eğilerek tıslıyor, ama aniden Henchman Jeeves görüş alanımın önüne geçerek patronunu saklıyor. Yine de, ne olduğunu göremesem de adamın uluduğunu duyuyorum. "Gözlerini kafatasından ayırmalıyım."

Gözlerim HJ'in sıkı yüz hatlarına kayıyor. Arkadaşıma. Korumam. Başa çıkamayacağım bir şeye tanık olmaktan beni koruyan adam, ama ben başa çıkabilirim.

"Çekil," diye emrediyorum, onu geçmeye çalışıyorum. Reddediyor. Bu durumda onun korumasına ne ihtiyacım ne de arzum var. Bunu anlıyorum. O kadar da yumuşak değilim. "*Efendim*," diye sesleniyorum yatıştırıcı bir şekilde, sesimin Clay Butcher'ı vahşi sahiplenme halinden bir şekilde kurtaracağını umarak.

HJ patronunu görmek için iki büküm oluyor, ben de bu fırsatı değerlendirip vücudunun engelinden sıyrılıyorum. Ben konuşurken Clay'in sırtı bükülüyor. Cam, adamın etinden bir santim içeride. "Ona gitmesini söyle ki buraya gelip bana dokunabilesin," diye nefes nefese yalvarıyorum, içimde bir heyecan, sevgi ve bir tür sarhoş edici gücün kıpırdadığını hissediyorum.

Clay'in şişeyi yanına indirmesini izliyorum. İkimiz de nasıl birlikte olacağımızı öğreniyoruz. Bunun anlamı... Tüm bu *duygular*. Onu özledim. Uzakta olması beni hasta ediyor.

Ve sonra eve geldiğinde, bana döndüğünde, bu ötrofik an var. İhtiyacım olan an. Önemsediğinin tutkulu bir göstergesi. Güvensizim... Biliyorum.

Nasıl olmayayım?

"Görünüşe göre, gözlerini tutmana izin veriyor," diyor, sesi bir şekilde yumuşak ve emredici, ama aynı zamanda bir kısıtlama hırıltısıyla parlıyor. "Gidin buradan. Hepiniz."

Hiç vakit kaybetmiyorlar.

Üç uşak da gider.

Çıkan son adam olan ve kapıyı arkasından kapatan Henchman Jeeves'e bakıyorum ve o da bana başıyla selam veriyor.

Ama Clay'e dönüp baktığımda nefesim kesiliyor. Önce bana, sonra da HJ'nin kaybolduğu kapıya bakıyor, omuzları dik ve kaskatı. Çenesi titriyor ve az önceki etkileşimin -HJ'nin *bana başını sallaması*- onu rahatsız ettiğini fark ediyorum.

Clay'in gözleri bedenime sabitlenmişken, kırılmış şişeyi yan yatırıyor, parlak yüzeyinden kan damlıyor. Çok fazla değil. Sadece adamın boğuk acı çığlığını açıklamaya yetecek kadar.

Kravatını yavaşça gevşeten uzun boylu, esmer, kaslı adam kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor. Çenemi sıkıca tutuyor, parmakları yanağıma dalıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. Ciddi bir mesajı ön plana çıkarmak için sert bir tutuş.

Dudakları büzülmüş ağızma degecek şekilde eğilerek, "Bolton'dan bir tür güvence mi istiyorsun, küçük geyik?" dedi.

Kalbim boynumda çarpıyor, ama ağzı benimkine o kadar yakın ki, enerjisi uçuculukta kıvılcımlanıyor, ona olan ihtiyacımla titriyorum. Onun vahşi kıskançlık halini baştan çıkarıcı buluyorum.

Derin bir nefes alarak elini çekiyorum ve parmaklarını beni rahat bırakması için kışkırtıyorum.

Yavaşça, hırlayan bir köpeğe yaklaşır gibi, uzanıp yüzüne dokunuyorum. "Daha önce hiç aşık oldunuz mu, efendim?"

Çenesi avucumun altında kenetlenirken gözleri benimkilere odaklanıyor. "Hayır, tatlı kız. Daha önce yaptığımı sanmıyorum. Şimdiye kadar."

Kalbim büyüyor ve onun dürüstlüğü karşısında gülümsememi dizginleyemeyerek ışıldıyorum.

O beni seviyor. Biliyorum. O da biliyor. "Korkutucu, değil mi?"

Şeytani ve kurnazca sırtıyor ve bunun yıkıcı güzelliği karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. "Dünya için, tatlı kız. Dünya için inanılmaz derecede *korkutucu*."

Beni kollarının arasına alıyor ve ben bu korkunç adam tarafından bu kadar kolay idare edilmekten dolayı nefes nefese kalıyorum. Aşkın uçuculuğunu ilk kez yaşayan, hükmedici bir güç. Beni göğsüne bastırarak yatağa doğru yürüyor.

Sürünerek ilerliyor, ensemini ve başımı büyük eliyle destekliyor, sonra da beni altına alarak yerleşiyor. Çok sevdiğim o önemsiz şeylerden biri. Başımın arkasındaki el. Boynumu koruyor.

Ve sonra beni öptü.

Dudakları dudaklarımın üzerinde kayıyor ve göğsüm havayla, benim inlemelerimle, onunkilerle ve sürekli büyüyen kalbimle doluyor. Küçük bir ısıklıkla dudaklarımdan ayrılıyor ve dayanılmaz derecede yavaş bir tempoyla vücudumun uzunluğunu aşağı doğru sürüklüyor. Elbisemin ipeği üzerinde kayıyor, yumuşak ve ondan daha fazla baskı isteyerek sırtımı şilteden kaldırıyorum. Ona tutunuyorum. Onun yoğunluğuyla morarmak istiyorum.

Belimde durdu, hızla diz çöktü, kalçamın iki yanından kavradı ve yüzüstü yatmam için beni çevirdi.

Elbisem bu hareketle birlikte yukarı doğru kayıyor, hava artık kırımın yanaklarına geliyor. Kırımın yan tarafına, içime bir sızı gönderecek kadar sert bir tokat atıyor, ama bu sadece geçici bir hareket, çünkü şimdi iç çamaşırlarımı dizlerimden aşağı çekiyor.

Kalçalarımın altına bir yastık koyuyor. Kemerini çıkarışını ve pantolonunu indirişini dinlerken, daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. İri eli sırtımın ortasıyla buluşuyor, uzanıyor ve beni altımdaki yastığa doğru itiyor.

Diğer eli içime girip beni hazırlarken kısıtıldığım için inliyorum. Parmağı uyarılmamın etrafında kayarken homurdanıyor. "Çok ıslaksın. *Benim için mi?* Umarım."

Kaşlarımı çattım. "Her zaman sizsiniz, efendim!"

Bununla birlikte, sikini kığımın altından, kalçalarımındaki deltanın arasından geçiriyor ve uzun, sahiplenici bir hamleyle hızlı ve derin bir şekilde içeri sokuyor. "Küçük tatlı yalancı."

Haykırıyorum, onu çok çabuk alıyorum. Derinliğinde bir mesaj var.

Korkunç varlığında bir uyarı.

"Vücudun" - beni becermeye başlıyor, kalçaları önce bir nefesi, sonra da ayrılmış dudaklarımdan bir iniltiyi sürüklüyor - "öyle ki" - acımasızca, dikkatle, bilerek hareket ederken amım her kalın santime yapışıyor - "çok tehlikeli."

"O kadar güzel ki, erkekler manzara için gözlerini riske atıyor." Sarı saçlarımı yana tarıyor, arkamdan bana bir mesaj çakıyor. "Benim gibi bir adamın aşkı sadece korkutucu değildir, tatlı kız. *Benim aşkım ölümcüldür.* Onların *canını* yakacağım."

Terapi için kıvranan bedenimi kullanarak sahiplenici şeytanlarını çalıştırırken çarşafı yumrukluyorum. Ne dediğini biliyorum, ama yine de soruyorum, soru kalçalarının vuruşuyla eşleşen patlamalar halinde dışarı atılıyor. "Acıyor." Nefesim kesildi. "Kim?"

Dudakları kulağımla buluşuyor, sesi karanlık, vücudunun geri kalanı sadece geriliyor ve daha inatçı bir odaklanmayla güçleniyor. "Sana bakmasına *izin verdiğin* adamlar."

Karnımın alt kısmında bir nabız atışı başlıyor ve bu vahşi adamın itişlerine dayanırken nefes nefese kalıyorum. "Ben yapmadım."

"Uğruna kızardığın erkekler."

"Kızarmıyorum."

"Gülümse."

"Gülümsemi yorum!"

"Malik için en güzel renkte kızardın," diye homurdanıyor, iri bedenini sırtıma yaslıyor, kalçaları benimkileri sıkıca kavıyor. Bu korkutucu bir tutuş ama içimdeki nabız daha da düzensizleşiyor. Daha fazla kıpırdanma. Enerji daha aşağıya iniyor. Ses tonundaki hırıltı, ağırlığı, ateşli teninin sıcaklığı beni baştan çıkarıyor. "Dubai'nin en zengin adamlarından biri olması da umurumda değil, küçük geyik." Dudakları omurgama dokunuyor. "Eğer bir daha onun gülümsemesi altında kızarırsan, onu sana küçük parçalar halinde hediye edeceğim."

Kabaca devam ediyor. "Bunu bilerek yaptın... Beni kararlılığımın sınırına ittin. Sınırlarını test ediyorsun. Bunu bana itiraf et, küçük geyik. Yalan söyleme."

Başımı yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana döndürüyorum. "Hayır."

"Yalan söyle." Kıçımın yan tarafına tokat atıyor ve nefes nefese dudaklarımdan bir çığlık çıkmasını sağlıyor. Acı ve zevk dalgalanıyor ve egemenlik için güreşiyor. Sesini daha da alçaltarak, "Soyunma odasında Aurora'nın adını sayıkladığında yaptın bunu. Ve benim görmem için kendine dokunmaya devam ettin. Seni almamı istedin. İyileşirken sikimi senden uzak tutmamdan hoşlanmadın."

"Hayır. Onun adını söylediğimi bile fark etmedim."

"Yalanlar." Avucu tekrar birleşiyor, içimi bir sızı kaplıyor. "Benim *deneyimlemek* ve *denemek* isteyen tatlı kızım." Yavaşlıyor, içimdeki kaslarla mükemmel bir ritimle alay ediyor. "Ve diğer erkeklere gülümsemek ve beni lanet olası aklımdan çıkarmak. Tekrar yalan söylemek ister misin?"

Sadece başımı sallıyorum, ama bu bana öncekinden daha sert bir tokat kazandırmaya yetiyor ve bedenimi *onun* için olduğunu haykıran bir şekilde alırken, kış yanağımdaki acı bana beni sorumlu tuttuğunu hatırlatıyor. Beni gördüğünü.

Bu his *benim* için.

Onun sevgisini, ilgisini düşünmek beni zevkin pençesine atıyor. Gerginleşmeye başlıyorum, orgazmım mükemmel temposu nedeniyle zirveye ulaşıyor ve

İçime giriyor ve tutuyor, hissin -doruk noktamın- daha da artmasını, zirveye çıkmasını engelliyor.

Hayır! Hayır!

Piç kurusu.

Bunu bilerek yaptı!

Kaybettiğim için sızlanıyorum.

Tekrar başlıyor, ritmi acımasız ve ani.

"İtiraf et, tatlı kız," diye homurdanıyor, kalçalarının her vuruşunda beni şiltenin üstüne itiyor. "İtiraf et. Beni istediğini. Beni istediğini. Bunun gibi. Bölgesel. Saplantılı."

"Tamam! Varım!" Pes ediyorum.

Kıpırdamıyor. Dudaklarımdan uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor, nefesimin yastığa çarpan sıcaklığı beni daha da ısıtıyor. Yenildim. Yenildim amına koyayım. Onu böyle istiyorum.

Kıskanmanızı istiyorum, efendim! Lanet olsun.

Onun da benim gibi kıskanmasını istiyorum! O evli. Evli, o yüzden benim değil. Geçmişten gelen sözleri bana tıslıyor. "Asla senin olmayacağım."

Sikeyim.

O her şeyi bilir. O her zaman bilir ve ben bu etkileyici adama ayak uyduramayan aptal bir kızım.

Piç kurusu.

"Aferin kızıma." Yumuşuyor. Parmaklarını şefkatle benimkilerin arasından geçiriyor ve dirseklerine yaslanarak bana derin bir nefes aldırıyor. Onayını mırıldanarak kalçalarını yukarı doğru yuvarlıyor ve içimdeki seğiren sinir demetine vuruyor.

Vücudumu anlıyor.

Onun onayıyla, benden kopardığı gerçeğin etkisiyle titrerken bile boşalmaya başlıyorum. Zevkimin sahibinin kim olduğunun kabulü, yüzümün altındaki pelüş kumaşta boğuklaşan derin bir gırtlak iniltisi olarak beni dışarı atıyor - Efendim.

Sikini sokup çıkarıyor, tüm kasları boyunca zonklayan uzunluğunu sürüklüyor ve ben Aurora'nın hiç yapmadığı bir şekilde onu kendime çekerek etrafında kenetleniyorum. Ve asla da olmayacak. Ve bir an için bu yeterli oluyor... Bu yalanı içime çekiyorum. Bir yalanı. Bu da başka bir yalan.

Onun hepsini istiyorum.

"Bu *benim* tatlı, genç bedenim," diyor yumuşak bir sesle. "Kalp atışlarını hissettim. Aminin tadına baktım. Kanına dokundum ve gözyaşlarını yaladım." Nefesleri ağırlaşıyor ve ben artık onun sözlerinden, sikinin içime pompalanmasından tükenmiş, bitmiş durumdayım. Benden siktiği dürüstlükten. *Evet*, ilgiden hoşlanıyordum, Aurora'dan bile. Ona yakın olmak için ona yakın olmak istiyorum. Hayatının her yönünün bir parçası olmak istiyorum.

I. Ben. Takıntılıyım.

Takıntılı, bölgeci ve deli olan benim çünkü o benim *Her şeyi*. "Sadece seni istiyorum," diye haykırıyorum, tamamen bunalmış bir halde.

Sıcak nefesi üzerimi örtüyor. "Bana sahipsin, küçük geyik. Ve yakında benim çocuklarımla şişeceksin."

Ne?

Yakın

da

mı?

Sözleri onu adeta teşvik ederken göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Kalçaları ritmikleşiyor, kovalıyor. "Bana sahip olmanın başka bir yolu. Oyunlarını oyna. Ama bunu yaptığında ne olacağını unutma. Kemiklerini kırdığımı hissedene kadar seni becereceğim."

İlemelerim benden kopuyor. "Oh. Oh."

Güçlü fiziğini kaplayan dolgun kaslar kendi yumuşak bedenime karşı geriliyor, kalçaları bacaklarımı daha sert destekliyor ve sahiplenici bir hırıltıyla içime boşalıyor, ikimizi de sarsıyor.

İnleyerek kendini derinlere gömüyor, salıverilmesinin nabzı beni onun yaşadığı zevkin içinde kendi zevkimmiş gibi yüzdürüyor. "*Siktir*."

Yavaşça yuvarlanarak, her güçlü döl patlamasını sıkarak kendini yavaşça aşağıya indiriyor. İçimde hissediyorum. Islak. Kalın. Güçlü.

Kalçalarımın altına doldurulmuş yastığın üzerinde kıpırdanıyorum, beni tutan adam tarafından tamamen zevk alıyorum ve ele geçiriliyorum. Derin derin nefes alıyorum, kendi orgazmım artık damlayan bir his.

Hala zor nefes alıyorum, beynim çocuklarla ilgili söylediği cümleye ulaşıyor. "*Yakında* mı dediniz, efendim?"

"Kıpırdama, küçük geyik," diyor, dölünü içimden çekip almamak için nazik bir hassasiyetle benden uzaklaşıyor. "İyi bir kız ol. Benim için güzel ve hareketsiz kal."

Omurgamdan aşağıya doğru öpüyor ve gözlerimi kapatıyorum, dudaklarının sırtımdaki her nazik dokunuşunu bir gelecek vaadi gibi hissediyorum. Sonsuzluğumuzun hediyesi gibi. Ve duygular birikiyor, gözyaşları yükseliyor. *Benden bir bebek sahibi olmak istiyor.*

Beni tutacağına, bana bakacağına, beni şımartacağına dair beyanları hiç bu kadar somut, bu kadar gerçek olmamıştı... Benden bir bebek sahibi olmak istiyor. Eskisi gibi değil. Kimse istemezken içimde büyümekte olan bebeğin sorumluluğunu kabul etmekle kalmayıp gerçekten bir bebek yapmak istiyor.

Birlikte.

Benimle.

Tanrım.

Usluca hıçkırmaya başlıyorum, gözyaşlarım altımdaki kumaşı ıslatıyor. "Birlikte bir bebeğimiz olacak mı?"

"Evet, küçük geyik. " Omurgamı tekrar öpüyor. "Ağlama. Bu bana acı veriyor. Bir keresinde, başarılarını iyi bir anne olmakta bulan birini sevip sevemeyeceğimi sormuştun. Kederinde bundan bahsetmiştin. Ben de seni şımartacağıma söz verdim. Anne olmak istiyorsun. Bebeklerimle birlikte şişmeni, onları emzirmeni ve rahatlatmanı izlemek istiyorum. Onlara karşı *tatlı* ol. Onlara her şeyi ver-" Sustu ama zihninin '*Sahip olmadığımız her şeyi*' fısıldadığını duydum.

Sahip olmadığımız her şey.

Bir ev duygusu.

Luca bir baba olarak yetersizliklerini kabul etti, peki ya Clay'in annesi? Ona tapıyor gibi görünüyor. Gerçekten o kadar kötü bir ebeveyn miydi? İhmalkâr bir kadın belki de?

Rahatlama uzanıp beni ağırlıklı bir battaniyeye sararken biraz burnumu çekiyorum. Bunu ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Bunun için can atıyordum. Hamileyken nasıl bir amaç duygusu bulduğumu. Sanki bebek bana yeni bir hayat vermişti.

Bu yüzden yemek pişirmek, yastık dizmek ve mekanları konforlu ve eğlenceli hale getirmek istiyorum.

Çünkü diğer küçük kızlar yataklarında yatarken, babalarının horlaması ve annelerinin yeni pişirdiği kekin şekeriyle uyanık kalırlar ve şöhret, derece ve doktora, para ve zenginlik dolu geleceklerini hayal ederler. Başarılı ve bağımsız olmayı.

Ben onların yerinde olmayı hayal ederken.

Ben bir yetimim.

Benim peri masalım ailedir.

Clay Butcher da bunu biliyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

"KIMILDAMA, TATLI KIZ." Kaba parmaklar alnımda kayıyor, yüzümden süpürdükleri gevşek saçlarım tenimi gıdıklıyor. Kolonya ve sıcak, temiz erkek teni kokusu üzerime siniyor. "Birkaç saat daha uyumalısın."

Kirpiklerimi yavaşça kırıştırarak gözlerimi loş odada açıyorum ve onu yanımda, yatağın üzerinde otururken buluyorum. Vücudumu, üzerimi örtmek ve bana pozisyon vermek için zaman ayırdığı anlamına gelen o mükemmel sıkışmış durumda hissederek uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Gitmem gerek."

Ne?

Gözlerimi kısarak bana bakan nefes kesici adama bakıyorum; gözlerim hafif nemli saçlarını, sinekkaydı tıraş edilmiş çene hattını ve tertemiz siyah takım elbisesini tarıyor.

Sarsılarak doğruluyorum, avuçlarımın topuklarını gözlerimin üzerinde gezdirerek onları odaklamaya çalışıyorum. "Ne demek istiyorsun? Neden giyindin?" Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde, gökyüzünün hâlâ şehirden gelen rengârenk ışıklarla bezenmiş siyah bir uçurum olduğunu görüyorum.

"Saat kaç?"

"Kıpırdama dedim," diye kestirip atıyor ve gözlerinde ciddi bir bakışla üzerimde gezinirken yatağa geri düşüyorum. "Korkma ama gitmek zorundayım."

Sessizlik etrafımızı sarıyor, klimanın uğultusu nefesimizi kesen tek şey.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, kalbim aniden düzensiz atmaya başlıyor, ellerim rahatsız edici bir şekilde titriyor. Benim için bu kadar doğal bir durumken yalnız olma ihtimaline karşı aptalca bir tepki. Ama bu benimle ilgili değil. Bu çarpan kalp... "Zaman geçireceğimizi sanıyordum..." Sözümü kesiyorum.

Koyu, güçlü kaşları içeri çekiliyor, alnını kırıştırıyor ve yaşının belirtilerini gösteriyor. Yorgun görünüyor.

Hiç uyudunuz mu, efendim?

Uzanıyorum ve başını çevirerek çene çizgisine dokunuşumu kabul ediyor. Yumuşaklığı boğazımda nefes titreşimlerine yol açıyor. Yanlış bir şeyler var.

"Panik yapma, küçük geyik. Beni dinle ve sonra uykuna geri dön. Kardeşlerim ve ben dün gece görülmek için dışarı çıktık," diyor, sesi sahte bir kayıtsızlık taşıyor. Bu sabah kayıtsız değil ve bunu gizlemekte başarısız oluyor. *Tanrım*. Bu duygudan hiç hoşlanmıyorum. "Dubai'de fotoğraf çektiirmek için."

Kelimeler dilime yapışıyor.

"Tatlı kızım, aramızda sır istemiyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum.

"Sanırım baban bir motosiklet kulübünün yerleşkesinde," diyor kararlı bir şekilde ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tınısı içimdeki havayı söküp alırken nefesime odaklanmak için onları sabit tutuyorum. Bu gerçekleşiyor. *Şimdi oluyor*. Ben hazır değilim. "Bölge'de büyüdü," diye belirtiyor. "Kasap ve Fırtına lakaplı babam öyle değildi. Babam Sicilya'da büyüdü. Jimmy de öyle. Bu yüzden en başta Dustin'le ittifak kurduk. Ülkenin her yerinde ittifakları var. Aile'nin ele geçirmesi sırasında bazı yerel halkın karşı koyduğu doğru. Motorcular ilk karşı çıkanlardı ama içlerinden birini takip ettiler. Dustin'i takip ettiler. Bir süredir onu koruduklarını ve bir şeyler planladığını düşünmek için iyi sebeplerim var. Bu

bekleyemez." Duraklıyor, "*Seni* korumak bekleyemez." derken sesi boğuklaşıyor.

Eğildi ve göz kapaklarımı öptü. Bir tane ve ben derin bir nefes alıyorum. Diğer gözüme doğru ilerliyor, böylece temas anında nefes alabiliyorum. Sonra dudakları hızla dudaklarıma değiyor, geri çekildiğinde gözlerimin açılmasına neden oluyor, tenim onun sıcaklığının yasını tutuyor.

Bilgelik ve ciddiyet dolu, derin, berrak mavi bir bakış beni olduğum yere mıhlıyor. "Bu gece Bölge'ye döner dönmez yerleşkeyi ele geçireceğiz. Bu işi son kez bitireceğiz. Hemen ardından buraya geri uçacağız ve yirmi dört saat içinde Dubai'de görüneceğiz."

Kafamı sözlerinin etrafına toplamaya çalışıyorum, işle ilgili anlaşmalarını anlamaya niyetliyim. Duygusuz bir şekilde. Onun gibi. "Medyayı kullanıyorsun."

"Propaganda, küçük geyik. *En tepede* olmanın sorunu, tatlı kız, her zaman bir *konu* olman. Onlara bir başlık vermek zorundaydım, böylece kendi arka bahçelerine değil buraya bakacaklardı."

Omzunun üzerinden göz kırpyorum, bilgileri karıştırıyorum, nabzımın giderek artan hızını görmezden geliyorum. Yükselen panikle savaşıyorum. Yutuyorum. "Yani gelirken beni sakladın ama dün gece görülmek için dışarı mı çıktın?"

"Evet."

Mekanik bir şekilde başımı sallayarak ve gözyaşlarımın fokurdamasına karşı koyarak fısıldıyorum: "Peki Cassidy ve Shoshanna?"

"Burada olacaklar. Seninle birlikte. Ve Xander da."

Xander da. Yani küçük kardeşi için çok mu tehlikeli?

Tanrım, nefes al,

Fawn. O iyi olacak.

Gitmeyin, efendim.

"Neden Dubai?" Soruyorum, durumu anladıkça göğsüm gerilmeye başlıyor. İşin ciddiyetini. Göğsüm basınçtan ağırlaşıyor, ciğerlerim yükselen paniğimi kontrol etme ihtiyacıyla çöküyor.

"Çünkü tatlı kızım, Malik'e verdiğin o güzel parıltı hakkında ne hissedersen hissedeyim, o paraya neredeyse benim sana taptığım kadar tapıyor. Bundan daha büyük bir aşk ilişkisi olmadığına inanıyorum. Ona çok para vereceğim. Yani sizi koruyacak. Biz ülke dışındayken hepinizi."

Ve korunmaya ihtiyacımız var çünkü bu güvenli değil, ama biz yoğun bir şekilde korunurken, onu kim koruyor?

Kalbimin titremesi damarlarımda dolaşıyor ve beni bunaltıyor. Kazanma paniğim.

Başka birini gönder.

Muhafızlar, askerler, uşaklar.

Her neyse!

Başka kimse yok mu!

Aniden yukarı itiyorum, bana yer açmak için onu geriye yaslanmaya zorluyorum. "Gitme!" diye emrettiğimde gözleri ince yarıklara dönüşüp bana dik dik bakıyor.

"Sakin ol-"

Ona güvenmemi sağladı.

Ona kafayı taktım.

Onu seviyorum.

Şimdi ölecek!

"Cehenneme kadar yolun var, sakinleşeceğim efendim." Başımı sallıyorum, ayağa kalkana kadar şilte boyunca koşuşturuyorum. Aramıza biraz mesafe koyarak omuzlarımı dikleştiriyorum, çıplak ve her zamanki gibi açık ve müsait bir şekilde onun incelemesine sunuyorum. "Bu gece ölebilir misin? Beni terk edebilir misin-"

Sahte bir soğukkanlılıkla yüzünü bana dönüyor, yüz hatları o alıştırılmış ifadeye bürünüyor. "Eğer sesini yükseltmeye devam edersen, tatlı kız-"

Hiçbir şeye histerik bir şekilde gülmüyorum -en ufak bir komiklik bile yok- sözünü kesiyorum. Çenesi titreyerek, "*Siktirin gidin efendim!*" diyorum. Senin de, emirlerinin de, lanet olası ötüp yatıştırmalarının da canı cehenneme. Siktir git!"

Ellerini kucağında kavuşturuyor ve parmak eklemlerinin öfkesinin baskısı altında çatırdadığını duyuyorum. *Güzel*. Duygusallığını benden saklayamaz ve benimkini de büyüleyici bir gülümseme ve telaşlı bir ses tonuyla boğamaz.

"Eksantrik kız," diye mırıldanıyor kendi kendine.

"*Eksantrik mi?* Ben çok *basit* biriyim. Bana yalan söyleme! Hepsi bu kadar. Bana palavra sıkma. Bu *çok tehlikeli*. Hayatını riske atmaya çok isteklisin. Yüzünde balta yarası gibi bir kesikle eve geliyorsun, ben ilgilenemiyorum ve kıyafetlerin kan içinde, ben de senin için temizleyemiyorum. Kendini bir adada tutarken beni tamamen savunmasız ve senin için ulaşılabilir kılıyorsun. Bu-"

Tam boyuna kadar yükselerek, bozulmamış siyah bir takım elbisenin içine gizlenmiş müthiş bir kas duvarı oluşturdu. "*Lanet* olsun, Fawn," diye ısıırıyor. "Bunu senin için yapıyorum-"

"Kendinizi çok zeki sanıyorsunuz, efendim! Ve ben çok aptalım. Sanki bunun ne olduğunu anlamayacak mıyım? En önemli şeyi benden almanıza izin vereceğim. Vermeyeceğim. *Senin için* savaşıcağım. Seni elimde tutmak için savaşıcağım."

Onu tutmak için savaş, Fawn!

Hızlı düşünüyorum.

Onu burada tutmak için çaresizim.

Kalçalarımı baştan çıkarıcı, delilik sınırında, tuhaf ve çaresiz bir şekilde eğerek fısıldıyorum: "Burada kalıp benimle oynamak istemiyor musun?" Sahte nefesli sesim duygusallıkla titriyor ama duruşum dudaklarından bir tıslama kazandırıyor bana.

"Kes şunu."

"Bu *güzel amcığa* dokunmak istemiyor musunuz, efendim?" Avucumun içine bastırarak kalçalarımın arasına dokunuyorum. "O senin."

"*Dikkatli ol,*" diye gürlüyor, göğsü pürüzsüz koyu renk kumaşın altında gürlüyor, nefesi öfke ve tahrikle yükseliyor.

Daha fazla rol yapamayarak, "Ne?" diye bağırdım. Kollarımı havaya kaldırıp tekrarlıyorum, "Ne yapacaksın?" *Tanrım*, umarım kendini üzerime salar. Umarım beni yakalar. Beni tartaklar. Beni cezalandırır. Kanı

silkeleyip atar-

Kemiklerime, kaslarıma korku yayılıyordu. "*Dikkatli* olmazsam bana ne yapacaksın?" Bağıryorum. "Sakinleşene kadar sikini mi emdireceksin? Şaplak mı atacaksın? Azarlamak mı? Sözlerim ve kötü davranışlarım için beni sorumlu mu tutacaksın?"

Dikkatini kaybetme, onu kaybetme korkusuyla titremeye başlıyorum, gözlerimden yaşlar fışkırıyor. "Beni önemsiyor musun? Beni *umursuyor* musun? *Beni seviyor musun?*" Ona bağıryorum, bedenim titreşen bir figür, daha fazla keder için bir kap. "*Sev beni.*"

Dizlerimin üzerine

çöküyorum.

Yüzümü

kapatıyorum.

Ve çaresizce avuçlarıma hıçkırarak ağladım. "Sen *öldüğünde* bunları yapmak biraz zor olacak."

Bir anda yanımda bitiverdi, vücudu bedenime dolandı ve beni büzüldüğüm yerden kaldırdı. Yüzümü kavıyor ve beni vahşi mavi gözlerine bakmaya zorluyor. "Ölmeyeceğim, küçük geyik."

"Söz ver bana," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım ağzıma doluyor. "Siz benim *bir numaramsınız*, efendim. Bir numaralı iyi şeyim. Diğer ikisini de *seninle* elde edeceğime söz ver." "Ölmeme *izin* vermeyeceğim," diyor dişlerini sıkarak, ıslak yanaklarımı okşayarak. Büyük şeytani gözbebeklerinin *k a r a r t t ı ğ ı* bakışları, beni öldüreceğini haykırıyor. benimle olmak için cehennemden geri dönecek. Ve ben bu düşünceden zevk alıyorum.

Dudaklarımı öpüyor, sonra şefkatini yüzümde gezdiriyor. Her bir gözyaşıma dokunuyor. "Sana söz verdiğim her şeyi vermeden önce ölmeme izin vermeyeceğim, tatlı kızım."

Dudakları yüzümden aşağı kayıyor, benimkilerle çarpışıyor. Çaresizliğin verdiği bir sarsıntıyla öpücüğünü kabul ediyorum. Kucağına sürünüp kalçalarının iki yanına diz çökerek bedenlerimizi birleştiriyorum. Ağızlarımız benim iniltilerimi ve onun sahiplenici iniltilerini tüketiyor, hava almak için çekilmeyi reddediyor.

Elleri omurgamı yoğuruyor, koruyucu bir yoğunlukla kavıyor, beni

sertçe itiyor, böylece ona doğru eğiliyorum. Hüzün ve kırılganlık gibi hissettiriyor.

Veda ediyormuş gibi hissediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KİL

MADONNA MIA.

Bu lanet kız.

Eksantrik, ergen öfke nöbetleriyle, görgüsüzlüğünün, saygısız tavrının hesabını sormak için çılgılık atarken, bir yandan da *bana* verdiğim sözlerin hesabını sormam gerektiğini hatırlatıyor... O *lanet* sözleri ben verdim! Güvenceler!

Bana bir şey olsaydı, erkek kardeşlerim onu korurdu, baldızlarım ona eşlik ederdi, *karım* -siktir- onu sever, dokunur ve geceleri esnek vücudunu sıcak tutardı... *Eminim...*

Dişlerim birbirine kenetlendi.

Dustin'le, babasıyla olan bu iş emrini de diğerleri gibi, asgari duygusallıkla ele aldım. Tarafsız. Ölçülü. Kontrollü.

Ama Fawn *benim*.

Ve kimse ona benim gösterdiğim özeni göstermeyecek.

Evet, küçük geyik.

Demek istediğini

kanıtladın. Yüce İsa. Ben

ısmarlıyorum.

Şu ana kadar, o *kucağımda* ölebileceğim düşüncesiyle hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, kendi ölümlülüğüm kavramı onun tatlı varlığının ışığında dayanılmaz hale geliyor.

O *benim* sorumluluğumda.

Bir elimle yerden kalkarken diğer elimle onu destekliyorum. Islak, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarıyla yüzümü öpüyor, ben onu yatağa doğru götürürken yanağımdan geçip ağzımı buluyor.

Bir kolumla destek alarak onu başına götürüyorum ve nazıkçe yatırıyorum. Dudaklarımız birbirine bağlı kalıyor ve daha fazla sevgi için inlemelerini tüketiyorum. Daha fazla kibarlık. Daha fazla şefkat. Benim tatlı, şefkate aç kızım. Hiçbir kadını onu öptüğüm kadar öpmedim-

Leğen kemiğini çürük uzunluğu boyunca kaydırırken sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

Çok muhtaçsın, benim küçük geyiğim.

Vücuduyla beni burada tutabileceğine inanıyor. Gözyaşlarıyla. Sevgisiyle.

Tanrım... Yapabiliyor.

Sinirden kükrüyorum.

Öyle.

Brat.

O uyurken gitmek istedim. Huzur içinde. Umarım bebeğimi onun genç rahminde büyütüyordum. Açıklamamı dinleyip tatmin olduktan ve iyi bir kız gibi kabul ettikten sonra gitmeme izin vermeliydi.

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Gitme."

Şu anda içimi kaplayan endişe dikkatimi dağıtıyor. Yaptığımız en tehlikeli şey bu değil. Belki de öyle, ama- *Kahretsin.*

Otuz beş yıllık hayatımda ilk kez yaşamak için bir nedenim var.

Sadece ölmek için bir sebep değil.

Cosa Nostra.

Kardeşlerim, ölmek için her zaman iyi ve değerli sebeplerdi.

Nefesimi ağzına alırken, ölüm beynimde kol gezerken onun içinde olma ihtiyacıyla kemerimi çözüyor, aciliyetten tıslıyorum.

Onu daha önce uyandırmalıydım. Onu iyice sikmeliydim.

Zaman yok.

Elleri başının üzerine düşüyor, onları yatağa sabitliyorum, sikimi bırakırken ağırlığım bileklerine baskı yapıyor.

Öpüşmemizi keserek aşağı bakıyorum ve ereksiyonumun tepesiyle onun güzel amının parlayan dış kıvrımlarını daire içine alıyorum.

Hafifçe ayrılmış ve her zamanki gibi kaygan. Benim için çok güzel bir hediye. Pembe. Parlıyor. İnce, yumuşak bir kat güzel sarı saç. Kalçalarım ileri geri sallanırken, amının genişçe gerildiğini ve beni tamamen yutana kadar kılıfladığını görüyorum. Bu his dudaklarından bir inilti kopmasını gerektiriyor. Gözleri geri yuvarlanıyor.

"Başka hiç kimse senin içine böyle giremeyecek," diyorum, gözlerini aşağıya, onun daracık açıklığını nasıl doldurduğuma dikerek. Kalçalarını yatağa doğru itiyorum; bacakları kolayca açılıyor. "Ne kadar güzel, çevik bir vücut. Sikimi nasıl yuttuğunu görüyor musun, tatlı kız? Beni o güzel vücudunun içine nasıl kabul ediyorsun? Beni çok güzel bir şekilde kucaklıyorsun. Nefes kesici."

Bakışlarım altında pantolonunu indirdi. "Gitme."

"Ölmeyeceğim, tatlı kız." Tekrar sormasına fırsat vermeden eğilip ağzını alıyorum. Kabaca içine girerken, dudaklarımı talepkâr bir öpücükle eğiyorum, ağzını dilimle dolduruyorum ve onun çığlıkları benim felaketim olacak yalvarışları bastırıyor.

Onun küçük dar deliğini sikmeye başladım.

Arkama yaslanarak dudaklarını şiş ve kırmızı bir halde bırakıyorum. Başını bir o yana bir bu yana çevirirken, kontrol edemediği hislerin etkisiyle onu tamamen içime alıyorum. Uyarılmışlık ona çok yakışıyor. Göğsünde ve yanaklarında kıpkırmızı bir parlaklık var. Nefes nefese kalmış ağzında bir dolgunluk.

Beni çok güzel karşılıyor, sırtını kıvrıyor, gözlerini kapatıyor ve derinliklerine her vuruşumda nefes nefese kalıyor. "İşte benim güzel kızım."

Uyluklarım boyunca sıcaklık akıyor, zonklayan ereksiyonumu kanalına sürttüğümde karnımda zevk ağır bir şekilde oturuyor. Tüm gücüyle,

Beni saran pürüzsüz kaslar seğiriyor, yapışıyor ve yoğuruyor.

İnliyorum, acımasızca sokuyorum, ahlaksız, açık ve vericiyken beni böyle bir zarafetle, böyle bir pozla kabul etmeyi nasıl başardığından emin değilim.

Benim tatlı, açgözlü küçük geyiğim.

Her şeye rağmen, onu karanlığım ve sapkınlıklarımınla doldurmama izin verirken bile hala inanılmaz derecede masum.

"Benim. Sen kime aitsin, tatlı kız?" Bu sorunun başlangıcıyla derinlere dalıyorum, kendimi onun derinliğinde tutuyorum. Kalçaları, rahim ağzını döven baskının altında geri çekiliyor. "Söyle."

"Seninki," diye haykırıyor ve birkaç dakika içinde titremesine neden olacağını bildiğim açıyla içeri girmeden önce kavrayan duvarları boyunca dışarı doğru çekiliyorum.

Onun orgazmlarına ihtiyacım var.

"Kimi seviyorsun?" İstemediğimden ağzımdan çıkan bu soruyu lanetleyerek soruyorum.

"*Sizi* seviyorum, efendim."

Konsantre olarak, onu hemen kendi zevkini aramak için bir çılgınlığa gönderen bir ritim başlatıyorum. Vücudu kıpırdanıyor, kalçaları muhtaç, dikkatsiz ve kararsız hale geliyor, beni kovalıyor ve sonra bunalıp geri çekiliyor.

Tutkulu, beceriksiz hareketlerini durdurma ihtiyacı duyarak, dudaklarından hayal kırıklığı çığlıkları göndererek ondan çekiliyorum. Sikim onun sularıyla kaplanmış, kalçalarını tuttuğum gibi uyluklarından aşağı kayıyor. Çılgınca dönmesini durdurmak için onu yüzüstü çeviriyorum.

"Aferin kızıma. Çarşafı kavra." Bedenimi onunkine yaslayarak parmaklarımı onunkilerin arasına sokuyorum. İnce parmaklar alttaki yumuşak malzemenin etrafında sıkışıyor.

Tekrar ıslak amına giriyorum ve küçük geyiğimin zevkini karşılaması için mükemmel bir hızda içeri ve dışarı pompalıyorum. Kalçaları benimkilerin arasına kilitlenmişti, vücudu ağırlığım altında itiraz edemiyordu. O benim kullanımında.

Boynunun yumuşak beyaz tenini öpüyorum.

"Benim," diye ilan ediyorum, dilim biriken tuzlu terin tadına bakmak için dışarı kayıyor. Onu yalamak için. Onu kaplamak için. "Benim olan için geri döneceğim."

Altımda titriyor.

Nefes alışları benim adım olurken, ürpererek orgazmını ondan çekip alıyorum. "*Efendim. Efendim.*"

Kesik kesik pantolonları ve kıvrınma hareketleri benim katalizörüm oluyor. Orgazmı vücudunu yırtarken mükemmel amcığı sikimi boğuyor ve içime sıcaklık gönderiyor. Orman yangını gibi ısı uyluklarımdan yukarı akıyor ve taşaklarımın içinde demleniyor. Kendi salıverilmem zirve yapıyor.

Sıkılaşıyor ve büyüyor, parmaklarını ve avuçlarının içindeki çarşafı yumruklayarak içine boşalıyorum. Her darbeye homurdanıyor. Görüşüm bir coşku seli ile dolup taşıyor. Sonra aniden, kendi ölümüm o kararmış arzu anına çarpıyor, çift renkli gözleriyle bir erkek bebeğin görüntüsünü, onunla yatağımızda yalnız olduğunu, kendisinininki gibi bekar bir ebeveyn olduğunu-

Siktir!

Tutulmayan tüm sözlerimin. Orgazmımı ona doğru kükrüyorum, huysuz korkumu bastırıyorum. Zehirlenmişim. Onu hayal kırıklığına uğratma korkusu.

Son bir hamleyle hâlâ onun üstündeydim, nefesim ılık dalgalar halinde fişkırıyor ve omurgasına çarpıyordu.

Elimi karnı ile şiltenin arasına sokup kalça kemiklerinin arasını avuçluyorum ve "Benim olanı almak için geri geleceğim küçük geyik. Bunu yapabilirsin. Benim güçlü kızım ol. İzin ver bunu kardeşlerim için bitireyim. Senin için. Oğlumuz için. Ve ben yokken benim cesur kızım ol. *Cosa Nostra*'nın kanı ol. Benim kraliçem. Onların kraliçesi. Kim olduğunu biliyorum. Biliyor musun?"

Taş kalbimi ikiye ayırarak "Senin" demeden önce gergin nefesi hıçkırıklarla titreşiyor.

"Evet, tatlı kız. Ve çok daha fazlası."

Onu uykusunda bırakıp -artık çok geç- doğruca uçak pistine gidiyorum. Uçağı hazır, rölantide ve yolcusuz bulunca tek başıma biniyorum. Görünüşe göre kardeşlerimin kendi vedaları onları geciktiriyor.

Koltuğuma yaslanıp ceketimin cebinden bir puro çıkarıyorum, beni her zaman rahatlatan hafif tatlara ihtiyacım var. Sigarayı yakıp dumanı içime çekerken Max ve Bronson'ın pistin alçak ışıklarında jete doğru ilerlediğini görüyorum.

Gökyüzü hâlâ gece karanlığına gömülmüş durumda. Sabahın erken saatlerinde ufukta gümüş rengi çizgiler zar zor görülebiliyor. Köz karanlık yansıtıcı camda parlarken pencereden dışarı bakıyorum ve çatı katındaki tatlı kızımı hayal ediyorum. Kral boy bir yatakta cenin pozisyonunda yatan küçük bir beden.

*Sadece 24 saat. Benim
olanı almak için geri
döneceğim.*

Telefonumdaki görüntüleri açıp onu kontrol etmek istiyorum; böyle bir alışkanlık her zaman ellerimi seğirtir. Dürtüye direniyorum, liman kokulu buharı ciğerlerime çekiyorum ve kravatımı gevşetiyorum. Yerleşiyorum.

Bronson kabine tırmandığında, ön kolları ve boynundaki canlı dövmeler ortaya çıktığında, onu onaylamak için başımı sallıyorum ve bana sağlıklı olmaktan başka bir şey olmayan geniş bir gülümseme kazandırıyorum.

Etrafta dolaşırken yırtıcı yürüyüşünde bir hız var, gözleri yeşil parlıyor. O çılgın gözlerinin ardında neler olduğunu bilmiyorum ama Bronson'ın her zaman şeytani bir yanı olmuştur. Çoğu zaman dizginlenemeyecek kadar güçlü olan bir yan. Yalnız değil. Kadını ve oğlu Stone onu akli başında tutuyor. Fiziksel bir ayrılık onu onlardan ayırsa da, eminim ki karanlık, kasvetli yokluklarının yakınlığında her zamankinden daha fazla su yüzüne çıkıyor.

Sertçe iç çekiyorum, hayal kırıklığı portakal bağcıklı nefesimden aşağı yuvarlanıyor. Onu en çok ben hayal kırıklığına uğrattım. Yokluğumla. Soğuk omuzlarımla. Düşündüğüm yerde

ayrılık en iyisiydi. Onlar için. *Cosa Nostra* için. Benim için de. Bunun doğru yol olduğundan tam olarak emin değilim. Tek yol... Çünkü ben liderlik için eğitilirken, kardeşlerimin çocukluklarının bir noktasında Bronson aklını, Max ise umudunu kaybetti.

Max, Bronson'ı kabine kadar takip etti. Birlikte bana yaklaşıyorlar, karşılıklı koltuklarda oturuyorlar, ikisi de beklenti dolu bir sessizlik içinde. Bekliyorlardı.

Arkama yaslanıp onlara bakıyorum, sonra da sigaramın korunu kül tablasında söndürüyorum. "Yerleşkenin manzarasını askerlere anlatma konusunda kendine güveniyor musun?" Max'e doğrudan konuya girerek soruyorum ve cevap olarak başını sallıyor.

Bu da yeterli. Kardeşim pek konuşkan biri değildir ama şehirdeki en iyi mimardır ve bina planlarını kavrayışı rakipsizdir. Benim düz, doğrusal çizgiler gördüğüm yerde, o üç boyutlu alanlar görüyor. Bu konuda ona ihtiyacım var. Ona güveniyorum. "Bina kayıtlarını, yerleşkenin içine ve dışına doğrudan bir yol çizmek için kullandın mı?"

Tekrar başını sallıyor.

"Güzel. Unutma, eğer kaçınabilirsek, silah sesi yok. Heriflerin çoğu uyurken bizi fark ettirmeden içeri sokun. Dustin'i bulacağız ve bulana kadar yataklarda boğazlarını keseceğiz. Karanlıkta silah kalıntısı ya da kanıt istemiyorum. Rakip bir çete gibi görünmesini istiyoruz. Özensiz olsun. Dağınık. Dehşet verici olsun."

Bronson gülümsüyor.

Bu onun tarzı bir baskın.

Max parmağı boyunca uzanan dövmeyle bakıyor, el yazısı ile *Ardente One* yazıyor, sonra dövmeli alyansına bakıyor, kara kaşları geriliyor ve "Dustin benim" diyor.

"Evet, kardeşim," diye kabul ediyorum ve fırtınalı gri gözleri yükselip yüzüme kilitleniyor. Bir an için, on sekiz yaşımdayken Max'in yanımda durup beni teselli etmek istediği, kırık bir çocuğun başka bir kırık çocuğu teselli ettiği gibi, ama endişelerini yüzüne vurduğum bir zamanı hatırlıyorum. Bana bir daha asla aynı şekilde bakmadı.

Yasaklanmış anıyı ve duyguyu bastırıyorum. Bu sadece beni aşağı çekecek, yolumu bulandıracak. "Cassidy'ye olanlar için bu gece intikamını alacaksın," diye onu temin ediyorum. "Ama şimdilik biraz uyu."

Dustin'in ölümü hepimiz içindir ama Max için bu, onun asla tutmadığı bir sözdür.

Ve yaşamak için kırık bir kelimenin çukurlarından daha karanlık bir yer hayal edemiyorum... *İsa*. Daha zalim bir varoluş olamazdı. Bunu ben yaptım. *Özür dilerim kardeşim*. Jimmy, Dustin'in *Cosa Nostra*'da ortak olarak kalmasına izin verdiğinde öylece oturdum. Aşkı anlayamıyordum. Bu seviyede bir sevgiyi kavrayamıyordum.

*Bir erkeğe ne yapar... Bir
erkek için ne anlama
gelir...*

Bizim gibi onun gücünden yoksun insanlara.

Telefonumu alıp çatı katının görüntülerini açıyorum ve histeri krizleri geçiren tatlı bir kız yakalıyorum. Yastıkları odanın içinde savururken, küçük omuzlarını sarsan ağlama krizleri geçirirken kalbim sıkışıyor. Benim küçük geyiğimin kaldıramayacağı kadar büyük duygular ve hisler onun hareketlerini kontrol ediyor.

Onun bana ihtiyacı var, benim de
ona. Ve ben de sözler verdim.

Onları saklamak niyetindeyim, tatlı kız.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

açık kahverengi

İçimde bir uğultu nefesimi kesiyor. Kelebekler değil. Tabii midemden kopup rahmime girmeyi başarmamışlarsa... Elimi kalça kemiklerimin arasına bastırıyorum. Yüzüm hareketsizleşiyor, gözlerim odağını kaybederken zihnim vınlama-hayır, yuvarlanma hissine uyum sağlıyor.

Sonra ne olduğunu anladım.

Gözlerimi sıkarak bu duyguya odaklanıyorum, bunu kaçırmamak için Clay'i bir anlığına unutuyorum. Çok erken olduğunu düşünmüştüm ama ben küçüğüm, belki de... Sanırım bebek içimde hareket ediyor. Garip bir şey hissediyorum.

"Neler oluyor, Fawn?" diye emrediyor, sesi beni sersemlemiş halimde buluyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Gözlerimi onun sert bir ilgiyle dolu yüzüne açıyorum, başka birinin yüzünde bu endişe olarak görülebilirdi. Ona gülümsüyorum, gözlerimi şeytani derecede yakışıklı yüzüne dikiyorum, bir yabancından biraz daha fazlası olduğu gerçeğini görmezden geliyorum, hepsi bu ve sadece onun da hissedip hissetmediğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Bir şeyler hissediyorum."

Hiç düşünmeden elbisemin ipeksi yakalarını açıyorum. Çok daha büyük olan elini tezgâhta ölümüne tutunduğu yerden çekerek, karnımın alt kısmına sıkıca bastırıyorum. Eli neredeyse benden kaçacak gibi oluyor, sert ve meydan okurcasına, ama sonra elim onunkinin üstündeyken hareketsiz kalıyor. Ağır ağır nefes veriyor,

Uzun parmakları, içimde bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden olan koruyucu bir hakimiyetle karnımı kucaklamak için uzanıyor.

Garip his tekrar oluşurken gözlerinin içine bakıyorum, ama hareket etmek için çok erken... değil mi? Gözleri duyuma doğru daralıyor. Sonra benimkilerle buluşuyor. Daha geniş gülümsüyorum, heyecan ve coşkuyla nefes alıyorum, onun da bunu hissettiğini biliyorum.

O da gülümsüyor.

Bu. Bu. Her şey.

Kapının vurulma sesi bilinçsiz halimi delip geçerek beni otel odasına, küçük bedenimin yanlamasına bir top gibi kıvrıldığı boş yatağa geri fırlatıyor.

Kapı çalınmaya devam ederken yavaşça doğrulup kendime geliyorum. Telefon çalıyor. Odanın dışından gelen diğer iğrenç sestten beni haberdar eden iğrenç bir zil sesi. Tüm bu gürültü kafatasımın içine çarparak beni inlemeye zorluyor.

Alnımı kavıyorum. Gözyaşlarımın bıraktığı susuzluğun altında büzüşürken beynimi kucaklıyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda gözlerim yanıyor. Ağzımı açıp kapatırken tuzlu gözyaşlarımın izleri yanaklarımı sıkıştırıyor.

Gürültü devam ediyor.

Sonra rüya içeri sızar.

O DA GÜLÜMSÜYOR.

Bu. Bu. Her şey.

HEMEN, içi boş merkezi korumak için karnımın arasını kapatıyorum. Kendimi bu boşluğa yerleştirdiğimde içimde bir ıstırap yumruğu atıyor.

boş bir rahimle.

Boş bir yatak.

Uzak duvara bakıyorum ve bir yığın yastık görüyorum. Bu sabahki görüntüm beni hıçkırıklara boğuyor. Beni becerdikten sonra bekledi ve sonra uyanık dünya benden kaçtığı anda gitti. Ama uykum uzun sürmedi. Saniyeler. Bir dakika, belki, kendimi geri sürüklemekten önce korku rehberim oldu. Yarı bilinçli alanımda duyduğum tıkırtının kapı olmasından korkuyordum. Gidenin o olması, o olması... Umutsuzluk içinde doğruldum.

O gitmişti.

Hayır. Sadece hatırası bile acıtıyor.

Benim için yarattığı uydurma dünyayı mahvetmek için yastıkları odanın içinde savurdum, potansiyel olarak üvey annemin evinden daha değerli bir vazoyu kırdım ve sonra yapmazsam muhtemelen üzerlerine basacağımı bilerek cam parçalarını özenle temizledim.

Sonra yastıkları dizdim.

Saçma ve *gerekli* hissettirdi. Tüm sahne parçalara ayrıldı çünkü onsuz gerçek değildi. Otel katı. Mükemmel manzara. Birlikte tatil yapma fikri. Hepsi saçmalıktı.

"Benim güçlü kızım ol."

Hafızamı silkeliyorum. Ayaklarımın üzerine yığılıp bir bornoza sarındıktan sonra çift kanatlı kapıyı açmak için yürüdüğümde ön kapı çalmaya devam ediyor.

Beni duygusal görünümlü bir Cassidy ve sallanan, oğlu Stone'u gövdesine sardığı rengârenk giysili bebek tutacağında sallayan kaskatı, ne dediği anlaşılmayan bir Shoshanna karşılıyor. Otel koridorundan bana bakıyorlar ve bugün hiçbirimiz birbirimize gülümseyemiyoruz.

Nefes alamadan Cassidy'nin kolları bana sarılıyor; bu sefer ben de onun sarılışını taklit ediyorum. Clay'e yakın; onun baldızı, ben de bu bilgiyle ona sıkıca sarılıyorum.

Omzunun üzerinden bakarken, Shoshanna'nın kırmızı alevlerle parlayan kehribar gözleriyle karşılaşıyorum. Yine de, derin kehribar rengi ateş havuzlarının altında, öfkesi iç burkan bir korkunun aşırı telafisi gibi görünüyor.

Hemen tanıdım. Dün
geceki bendim.

Bacağıma bir şey dokundu, ben de aşağı baktım. Yavru bir koala gibi bacağıma yapışan Cassidy'nin kızı Kelly, annesini taklit ederek beni de kucaklıyor.

Bu kadar çok dokunulmak rahat değil ama sevdiğimiz erkekler olmadan yalnız olduğumuzu fark etmekten daha fazla heyecanlandırmıyor beni. Bu bizi birbirimize bağlıyor.

Ve tehlikedeler.

Ağlama.

Ağlama.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopmak istiyor ama dişlerimi sıkarak onu uzak tutuyorum, onun yerine diş etlerimde bir sızı yayılıyor.

Kelly'nin tepesindeki altın saç demetini okşayarak, "Hey," diye sesleniyorum. Gerginleşen havadan habersiz, gri gözlerinde sevimli bir naiflikle yukarı bakıyor. Küçük kız için sıradan bir gün-

Bu nasıl olabilir?

Cassidy duygularını sıkı sıkıya kilitlemeli, tepkilerini sessiz ve kontrollü tutmalıdır.

Senin aksine, Fawn.

Otelin zemininde savrulan yastıkların, paramparça olan vazonun görüntüsü zihnimde hüznü bir gerçeklik yaratıyor.

Eksantrik.

İç çekiyorum.

Sikeyim.

Belki de hiç iyi bir anne olamayacağım. Annem benim *yerimde* olsaydı böyle mi yapardı? Duygusal çöküntüleri hatırlıyorum... *Hem de çok fazla.*

Ağacın yanındaki elmaya bak, Fawn?

Biraz sana benziyor.

Kendi iç monoloğuma sinirlenerek gözlerimi Kelly'nin saçlarından koridora kaldırıyorum. Koridorun duvarlarında *askerler* sıralanıyor -bugün benim için onlar öyle- aralarında HJ ve diğerlerinden biraz farklı giyinmiş iki adam daha var. Sessizce sohbet ediyorlar.

Ürperiyorum, kelekler lanet olası yarasarlar gibi kanatlarını karnımın içinde çırpıyor. Haftalardır bu kadar yoğun hissetmemiştim. Bu sahne doğrudan bir suç dizisinden koparılmış. Bir rehine durumu, belki.

Ağlama.

Ellerim titremeye başladı, ben de Cassidy ve Kelly'yi odaya çektim. Shoshanna ağır adımlarla takip eder.

Kapıyı kapattım.

Kelly hemen yastık yığınınına koşuyor ve duygusal çöküşümün enkazını oynayabileceği bir sahne olarak sahipleniyor. İçine dalıyor. Kasvetli enerjime, havlayan gözyaşlarımına rağmen dudaklarım onun için bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Biliyor muydun?" Cassidy devam etmeden önce kızına bir bakış atma riskini göze alarak soruyor. "Bizi burada bırakacaklarını biliyor muydun?" Sesi yumuşak ve yenilmiş.

Sorusunda kışkırtıcı bir şey yoktu. Gerçek, şefkatli bir ilgiyle söylenmişti.

Pencereye doğru yürüyorum, Dubai'ye bakıyorum, son birkaç günü düşünürken bir uyumsuzluk hissi beni buluyor. Gözlerinin altındaki yarayı düşünüyorum. Son birkaç gündür bedenimi sık sık kullanmaya kararlı görünmesini. Ve... son dakika tatilini.

"Cosa Nostra'nın kanı ol."

Clay'in baldızlarına dönüp baktığımda, süitte dolaştıklarını ve kanepeye yerleşip beklediklerini görüyorum-

Bir şey yapmamı, bir şey söylememi mi bekliyorlar?

Onları bu odaya getiren ne?

Bana mı?

İlk düşündüğümde, bu bir bebek bakıcılığı göreviydi. "Yediğimden emin ol. Hatta uslu durmak... Ama şimdi resmin tamamının bu olduğuna pek ikna olmuş değilim. "Clay bana dün gece söyledi," diye itiraf ediyorum onlara, bana niyetle baktıklarında aralarındaki belirsizlik havayı kalınlaştırırken sunacak daha fazla bilgim olmasını diliyorum.

Shoshanna öfkeyle iç geçiriyor, şimdi oğlunu uyutmaya odaklanmış, soruları caydırmak için görsel bir açıklama yapıyor. Ben de Cassidy'ye dönüp, "Siz ikiniz bu sabah erkenden gideceklerini biliyor muydunuz?" diye soruyorum.

"Sadece dün gece," diye onaylıyor Cassidy. "Max bana intikam alacağını söyledi-" Duraksıyor, tereddüt dilini tutarken acıma duygusu bakışlarını yumuşatıyor. "Olanlar senin için sorun değil mi?"

Ne demek istediğinden emin değilim. Babamın ilgisi hakkında mı? Sanırım. *Yani, tamamen onların tarafında mıyım?* Clay'in kararlarının arkasında durma dürtüsü omurgamın içinde katılaşıyor gibi görünüyor. Reddedilemez sadakatimi görmelerini istediğim için basitçe "Evet" diyorum.

Sertçe yutkunuyor, kararsız. "Clay sana her şeyi açıkladı mı? Hakkında-"

"Babam hakkında mı? Evet."

"Peki ya bana ne yaptı? Saldırı. Kardeşimi nasıl öldürtmeye çalıştığını?"

"Hepsini biliyorum."

Yüzeydeki pembe tabakayı soyarken tırnaklarına bakıyor ve şöyle diyor: "Max benden özür diledi, biliyor musun? Bu kadar uzun sürdüğü için. Sanki umurumdaymış gibi. Sanki bunca yıldır aklımdaymış gibi. Bu onun kendi suçluluk ve pişmanlığını bana yansıtmasıydı. Benim değil... *Tanrım*, o kadar

Dün gece çok acı çektim." Sesi titriyor ve gözlerini şu anda benim 'duygusal destek' yastıklarımla üç duvarlı bir bölme inşa etmekte olan kızına çeviriyor. Cassidy tekrar bana bakıyor. "Babanı öldürmelerini istemiyorum, Fawn. Tabii ki istemiyorum-"

"Onu tanımıyorum," diyorum hemen, savunmaya geçiyorum ve keşke geçmeseydim diyorum ama kimin yanında olduğumu bilmeleri gerekiyor. Ben burada kurban değilim. İkincil hasar değilim. Beni o kampa dahil etmelerini istemiyorum. Ben de onlar gibiyim.

"Max'in bir şey yapması gerektiğinde..." Cassidy başını sallayarak kendi kendine mırıldanıyor. "Bunu yapmasına izin vermeliyim." Hüzünlü ela gözlerini bana diyor. "İçinde çok fazla şey taşıyor, çok fazla ağırlık. O sadece... tüm bu çelişkili parçalara sahip, biliyor musun? O çok tatlı. Çok *nazik*. Benim büyük nazik tehdidim. Ve sonra çok *soğuk ve sert*. Anlıyormuş gibi yapmıyorum ama onu ve yapması *gerektiğini* düşündüğü her şeyi destekliyorum. Max Butcher gibi bir adamı doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan alıkoymak, kalbini zincirlerle sarmak gibi olur. Bunu asla yapamam. Bu onun bir parçası... Ve ben onun tüm parçalarını seviyor ve kabul ediyorum." Birden gözlerini omuzlarını gevşetmiş olan Shoshanna'ya diyor, sanki öfke artık kaslarını germiyormuş gibi. "Onları anlamamıza gerek yok, Shosh."

Shoshanna acı çekmiş gibi görünüyor ve şöyle diyor: "Bronson bunu tek başına yapamayacak kadar kırılgan. Bana ihtiyacı var. Onunla bu konuda mücadele edeceğimi biliyordu. Gitmek isteyeceğimi biliyordu. Yardım etmek için. Yardım edebilirim. Tanrı aşkına, ben bir doktorum. Ya bana ihtiyaçları olursa? Ya bana ihtiyacı olursa-" Stone'a bakıyor. Sonra öfkeyle nefes alıyor ve sertçe nefes vererek sakinleşmeye zorluyor. Sesini alçaltıyor. "Deli orospu çocuğu bana söylemedi bile."

Kalbim acıyor. "Öylece gitti mi?"

Yüz ifadesi yumuşuyor, gardını düşürüyor. "Bilmem gerekirdi. Dün gece döndüğünde gözlerinde o bakış vardı. *Çok* yeşildiler. Ve yeşil olduklarında... Şey, *çılğınca* şeyler olur. Bir *anlık* bir şey sandım. Bazen böyle olur.

"Gördüğü, yaptığı, o amcık Victoria ile yaşadığı her şeyden sonra, karanlığın onu tükettiği günler var gibi. Etrafını sarıyor. Bazen ona saatlerce sarılmamı istiyor. Bir çocuk gibi. Benim 1.85 boyundaki dövmeli, sakallı erkek çocuğum. *Tanrım*, onu çok seviyorum. I-" Bir hıçkırığı bastırmak için ağzını kapatıyor, sonra da zorla uzaklaştırıyor. "Yanılmışım. Bir andan çok daha fazlasıydı. Sonra bu sabah şifonyerin üzerinde tek bir gül ve bir not buldum."

"Notta ne yazıyordu?" Cassidy soruyor.

Sımsıkı gülümsüyor ve uyuyan bebeğine bakıyor, kehribar rengi gözleri şimdi gözyaşları içinde yüzüyor. "Oğlumu düşün' yazıyordu."

Cassidy sertçe nefes verir. "Bu iyi bir not."

Shoshanna'nın gözünden bir damla yaş süzülüyor, yanağından aşağı süzülürken eli istenmeyen küçük boncuğu siliyor.

Clay'in sözleri onun üzüntüsüyle birlikte bana geri dönüyor: "*Bunu kardeşlerim için bitireyim. Senin için. Oğlumuz için.*"

Bronson ve Shoshanna'nın oğlu Stone, Bronson'ın gitmesinin ve Shoshanna'nın gidememesinin nedeni. Tıpkı Clay'in ve benimki gibi. Anladım. Hemen elimi karnımın alt kısmına götürüp avucumun altında bir hayat olması için dua ediyorum. Bir imparatorluğun varisi. Bir prens. Tatlılık ve sihir vereceğim küçük bir çocuk.

Bekle. Ne dedi o?

"-O amcık Victoria ile işim bitti."

Anneleri...

"Annesiyle neler yaşadı?" Soruyu soluk soluğa soruyorum ve iki kız da birden kıpırdamıyor. "Az önce *Victoria* dedin. Anneleri o, değil mi? Bir süredir onun nesi olduğunu merak ediyordum."

Shoshanna cevap verir, "O bir sürtük."

Kaşlarım çatıldı ve benimle nasıl etkileşime girdiğini düşündüm. Anlamamıştım. Ya da onu. "İhmalkâr mı yoksa başka bir şey mi? Onunla tanıştığımda Clay'e karşı çok iyi görünüyordu. Bana karşı da... Bilmiyorum, hoş biriydi."

"Keyifli mi?" Shoshanna ekiştiriyor. "Hoş biri değildi. Güven bana. Clay'e de iyi davranmıyor. Clay'e karşı *dalkavukluk* yapıyor çünkü o *lanet olası Cosa Nostra*'nın Don'u. Bu hanedanın mükemmel, korkusuz varisi."

Dalkavuğun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bağlamına yerleştirdiğimde, yalaka olduğu anlamına geldiğini tahmin ediyorum. Onunla tartışmam. "Soğuk birine benziyor."

"Bize inanın," diye ısrar ediyor Cassidy. "O iyi bir insan değil."

"Kahretsin, Xander!" Bir adam bağırıyor, sözler bizi donduruyor, bakışlarımız şimdi kapalı çift kapılara yöneliyor, çünkü cevaplarımız onların ötesinde yatıyor.

Shoshanna oğlunun adının haykırıldığını duyan bir anne gibi ayağa fırlar. Koşarak kapıya gider ve kapıyı aarak askerlerin koridorlarda birbirlerine emirler yağdırarak koşuşturduklarını görür.

Bir şeyler oluyor.

Clay sakat mı?

Uak düştü m?

"Ne oldu Carter?" Shoshanna, sanırım hayatımda gördüğüm en iri adamın kolunu tutarak soruyor. Onu tanımak için dönüyor, yüzünü gölgelerin arasından çıkartıyor; nefesimi içime çekiyorum. Cildi kıvrık ve kavernöz, ifadesi sadece korkunun tetikleyebileceği türden bir öfkeyle gergin.

"Lanet olsun o ocuğa! Bilmeliydim," diyor Shoshanna'ya. "Gitmiş. Bizi atlattı."

Onlara doğru ilerliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Carter benim bu sözlerim üzerine içeri giriyor, bir askerın komutanına yaptığı gibi saygılı ve düzenli bir tavırla önümde duruyor. Bu beni biraz şaşırttı.

"Kraliçem."

"Bayan Harlow," derken isteksiz görünüyor, "bizi atlattı. Onu göremiyoruz."

Adımı biliyor.

Ben Clay'in küçük kirli sırrı değilim.

"*Xander*," diye nefes alıyor Shoshanna, sözcükler endişeyle titriyor. "Neyi başarmayı umuyor? Geri dönmeyi mi?"

Cassidy'nin nefesi kesilir. "Onu bulmalısın Carter."

"Şehri arayacağız Bayan Butcher," diyor omzumun üzerinden Cassidy'ye, çok daha tanıdık bir şekilde. Sanırım *onun* 'Kundakçı Jeeves'i.

"Carter, meyve suyuna ihtiyacım var," diyor Kelly yastık kalesinden ona, kargaşadan ya habersiz ya da bağışıklık kazanmış bir şekilde.

"Bir dakika içinde sana bir tane getireceğim," diyor Cassidy, ses tonu zahmetsizce yatıştırıcı ve anaç.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Annem öfke, hezeyan, umutsuzluk gibi her şeyi sığ bir şekilde fokurdatırdı. Hepsini yaşadım.

Carter bakışlarını bana yöneltiyor ve genelde onun gibi erkeklerin tepeden bakan bakışlarına maruz kaldığımda, bana karşı farklı davranıyor. Beni sanki iki metre boyundaki serserisinden daha uzunmuşum gibi görüyor.

"Bu benim suçum," diye teklif ediyor. "Bilmem gerekirdi. Tüm hayatı boyunca o çocuğa göz kulak oldum. Bu tam da onun yapacağı bir şey. Yapmalıydım-"

"Hayır." Onu daha iyi görebilmek için boynumu büküyorum ve yakından bakınca ilk düşündüğüm kadar korkunç olmadığını fark ediyorum. Yüzündeki deri erimiş balmumu gibi pürüzsüz, ay gibi parlak ve gümüşü. Gerçekten çok güzel, trajik bir şekilde. "Bu senin hatan değil," diye onaylıyorum. "Clay'le temasa geçildi mi?"

Çenesini sertçe sallıyor. "Odasında olmadığını birkaç saniye önce fark ettik. Ne kadar süredir bilmiyorum. Tüm bu süre boyunca dışarıda adamlarımız vardı."

Başımı salladım. "Hemen
Clay'i ara." "Peki, Bayan
Harlow."

Kraliçeleri.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KİL

Telefonum alıp beni huzursuz uykumdan uyandırdığında uçuşumuzun üzerinden daha iki saat bile geçmemişt i. Bronson'ın o lanet sandalyeye bağlandığı, Max'in *Cosa Nostra*'dan Dustin'in kellesini istediğı, küçük geyiğimin onu cezalandırmam için çığlık attığı kabus dolu hayallerden.

Onu koru.

Onunla kal.

Onun yanındayken, o *lanet* rüya kapanın altındayken, kötü anılarım beni affediyor gibi görünüyor. Onun idealleri gülünç bir rahatlık ve yumuşak vücudu nabzı atan kalbimi sakinleştiriyor.

Zihnimi

boşaltıyorum.

Sessiz bir uyku.

O olmadan, bu yarı rüya durumundan k u r t u l u p doğruluyorum.

Telefonumu elime aldığım da, gelen kutumda bilinmeyen bir numaradan gelen bildirimle kaşlarımı çatıyorum. Söz konusu mesajın başlangıcı

görünüyor: Ben küçük-

Carter'dan gelen telefonun zil sesini duymazdan gelerek, mesaja yapışmış bir şekilde cevap vermem için beni çağırıyor

Hemen sakinleştim. Buz içimden kayıyor. Açtığım da dünyanın kenarları bulanıklaşıyor.

Şöyle yazıyor: Küçük Kasap elimde.

Tek duyabildiğim kulaklarımın arasındaki kalbim, uçağın ya da motorun uğultusu değil. Sadece zihnimde gürleyen derin bir nefret davulu.

Carter aramaya devam ediyor, ama ben reddediyorum ve onun yerine bilinmeyen numarayı çeviriyorum. "*Clay Butcher*," diye gürliyor Dustin'in derin sesi telefondan, sevinci buzu kesen bir bıçak gibi kulaklarıma çarpıyor. "Çok uzun zaman oldu yıl."

"Konuş." Dişlerimi kelimenin etrafında kenetliyorum, gözlerimi dikmiş önüme bakıyorum, bir yandan sakın görünürken bir yandan da başka bir konuşma kuramıyorum. Kayıtsız. Tarafsız. Bu güç duruşu ve ben kontrolümün zirvesinde dengede duruyorum.

Hissetme.

Öfkemi dişlerimin arasından tıslıyorum ve Bronson ile Max tavır değişikliği fark ediyor. Beni dikkatle izliyorlar ve ben de öfke odağımın üzerine kırmızı bir örtü gibi çökmüş halde önüme bakıyorum.

Sözlerine şöyle devam etti: "Dubai'de sahip olduğunuz güvenlik kusursuz. Sizi alkışlıyorum. Endonezya'da bir güvenli ev aramadığınız için elbette hayal kırıklığına uğradım. Sizi orada görmekten mutlu olurdum. Ama sen daha iyisini biliyordun. Vinny bunu ele verdi. Yazık oldu. Onu çok severdim."

"Konuş."

"Görüyorsunuz, küçük kardeşinizi ticari bir uçuşla Bölge'ye dönmeye çalışırken yakaladım. Kaypak biri, değil mi? Biraz fazla zeki. Senin için bile. Malik için bile." Yüksek sesle gülüyor. "Düzinelerce askerin için bile." Kıkırdamaları devam ediyor, içimdeki ateşi körüklüyor. "Onu yakalamamızın tek yolu, Malik'in otel personeli üniformasını giyen ve *yüzünde* bir boks maçının kalıntıları olan genç bir adam görmemizdi. Şişmiş göz. Yarılmış dudak. Yakından bakınca... mavi *kasap* gözleri. Kesinlikle küçük bir efsaneydi." Yine küçümseyici bir eğlenceyle duraklıyor ve telefonu yumruklarken parmak eklemlerim kan kaybediyor. "O her zaman görünmez Kasap'tı, değil mi? Unutulabilir olan."

Kasap kafamı cehenneme çeviren kargaşadan verimli bir şey çıkmayacağı için sessizliğimi kullanarak kelimeleri ısırıyorum.

"Tamam o zaman Clay. Şunu açıklığa kavuşturalım. Basit bir şey. Bana kızımı getir, ben de sana küçük kardeşini vereyim. Yetmiş iki saat. Bu sana zaman kazandırır. Benimle rıhtımın dışında buluş. Eski bir kamp alanı var. Ateş etrafını sarıyor ama bir giriş ve bir çıkış var. Orada ol. Yalnız gel ama kardeşlerinle ve kızımınla doğmamış torunumu da getir. Karşılığında sana zarar görmemiş küçük bir Kasap vereceğim. Ama yapmazsan, benimle oynarsan-"

Duraklıyor ve gözlerim öfke dolu kırmızı noktalarla buğulanıyor.

"Bana göz kırparken küçük kardeşinin zeki beynini burun deliklerinden çıkaracağım."

Telefon konuşması kesiliyor ve boş bakışlarım uçağı geçerek kardeşlerimin karanlık bakışlarıyla buluşuyor. Tehlike algıları, genellikle etkilenmeyen tavrımdaki rahatsızlığa, öfke dolu bedenimin titremesine göre ayarlanmıştı.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Bölge'ye, pek çok sırrı olan şehre dönüş uçuşunda KİMSE KONUŞMUYOR. Uçak kederli bir sessizlikle dolup taşıyor. Top gibi kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum. Kaybetme ihtimalimiz karşısında inlemek istiyorum.

Clay'i istiyorum.

Aklım suçlamalarda boğuluyor.

Xander.

O gitti. Alınmış. Bakışlarımı Cassidy'ye yöneltiyorum; kucağında yorgunluktan bitkin düşmüş küçük Kelly yatarken, uçağın limana benzeyen penceresinden kalbi kırık bir şekilde dışarı bakıyor. Cassidy parmaklarıyla kızının altın sarısı saçlarını tarıyor.

Sonra Shoshanna'ya bakıyorum. Önündeki beşiği kırmızı spor ayakkabılarıyla (kolayca çıkarılabilir ayakkabılar) sallıyor, bir yandan da telefonundaki tuşlara basıyor, konsantrasyonu kaşlarını çatıyor.

*Benim hakkımda ne
düşünüyorlar? Özür
dilerim.*

Özür dilerim. Bu kelimeyi artık pek sık kullanmıyorum çünkü Clay benden habersizce dökülmesinden nefret ediyor. Ama bugün, ben suçluyum.

Çok özür dilerim.

Tanrım, çok üzgünüm Clay.

Beni korumakla o kadar meşguldü ki.

*Bir gün buna pişman
olacak. Pişman olacak.*

İndiğimizde her birimizi bekleyen bir araba var ve Cassidy ile Shoshanna'dan vedalaşmadan ayrılıyorum. Başımı kaldırıp bakmadan yanlarından uzaklaşırken, suçlama çılgınlıklarını gizleyen sahte ifadelerine dayanamıyorum. Varlığım Xander'ın tabutuna çakılmış bir çivi gibi.

Babam beni istiyor mu?

Benim olmam

gerekiyordu. Xander.

Bana iyi şeylerin üç şekilde geldiğini öğreten oydu- Onunki hangi cehennemde? HJ ile arka koltuğa kayarken nefes almaya, gözlerimdeki kaynayan ateşle savaşmaya çalışıyorum. Kapı üzerimize kapandı.

Saçlarımı parmağımın etrafında döndürerek boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. İçimde düğümlenen ve bükülen kederden hastayım. Bu da suçluluk duygusunu ve kendimi suçlamayı iliklerime, çekirdeğime kadar işliyor. Xander'ın tavsiyesine inanmak isteyen yanlarıma.

İyi şeylerin sırası yoktur, Xander.

Tek kötü yanı. Bu bir numara.

Xander: Bir numara.

Pencereden bu şehre bakarken, sabah güneşinin altında Connolly'nin yürüyüş yollarından süzülen mutluluktan habersiz vatandaşları izliyorum. Benimle onlar arasındaki ayrım, renkli camdan ince bir bölme, ses geçirmez ve kurşun geçirmez bir bölme ve bilgi.

Eve vardığımda arabadan indim. Korumaların sürekli koruması altında içeri koşuyorum, Clay'e ihtiyacım var ki sorabileyim, '*Şimdi ne olacak? Hâlâ yerleşkeyi mi alıyorlar? Bekliyorlar mı? Babam ne istediğini söyledi?*'

Clay'in sesiyle duruyorum, kontrolün onda olması beni biraz rahatlatıyor, bu işi halledeceğine dair o şaşmaz güvenceye ihtiyaç duyuyorum. Xander'ı geri getirecek. Her şeyi düzeltecek.

Odanın içinde başka bir ses daha duyuyorum. Kardeşlerinin, hangisi olduğunu söyleyemiyorum.

Yavaşça Clay'in ofisinin kapalı kapısına doğru yürüyorum, omzumu tahtaya dayayıp nefesimi tutuyorum. Ama çok geçmeden Carter ve HJ yanımda beliriyor ve kulak misafiri olduğum için suçlulukla ayaklarımı bakıyorum.

HJ odanın diğer ucunda durup beni süzerken Carter sadece içeri girebilmesi için yana kaymamı işaret ediyor.

"Evde olduğunuzu biliyor Bayan Harlow. Saklanmanıza gerek yok," diyor Carter ofise girerken. Yine de kapı tekrar kapanana kadar duvarın arkasına saklanıyorum. Sonra HJ'nin kararsız bakışlarını görmezden gelip kulağımı tahtaya dayıyorum.

"Güzel. Carter burada." Clay'in sesi ruhuma işliyor. "*Herkes* sağ salim döndüler mi? Ve nerede olmaları gerektiğini?" "Evet, patron."

"Şu işi halledelim," diye emretti Clay. "Ben kamp alanına tek başıma gireceğim ve Carter da Max, Bronson ve adamlarımızı Dustin'in arkasındaki alevlerin arasından getirecek. Kuşkusuz Stockyard üyeleri de orada olacak ama onlar araçlarda olacak. Siz yaya olacaksınız."

Alevlerin içinden mi?

Bronson'a ait olduğunu düşündüğüm bir ses şöyle diyor: "Çıkarken kendime yeni bir bisiklet alacağım. Ama hepsi kırmızı renkte. Sarı tuğlalı yolumuzun nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kırmızı işaretli olan *ısı*. Çoğunlukla duman," diye onaylıyor Carter. "Ama sizi buradaki yanma alanına götürebilirim. Kamp alanının etrafından dolaşan eski bir servis yolu var. Ağaçlar borular için temizlenmiş. Cehennemde dar bir yangın aralığı yaratmış olmalı. Yukarıdan görünmüyor."

"Öyle mi olmalıydı?" Bronson sessiz ve sinir bozucu bir şekilde sorar. "Güzel kardeşlerimin şimdi yüzlerini yakmalarına izin veremem. Emin olmamız gerek."

"Yangınlarda hiçbir şey kesin değildir, Patron." Carter'ın sesi pişmanlık taşıyor. "Ama bu yangından daha kötülerini de gördüm. Baban beni işe almadan önce yirmi yıl boyunca duman atlayıcılığı yaptım. Sizi içeri sokup çıkarabileceğime eminim."

Bronson, "Dışarıda itfaiyecilerle karşılaşmayacağız o zaman? Etrafımızda masum gözler istemiyoruz."

Clay, "Yangın kontrol altına alındı," diyor ve sesi hâlâ her duyduğumda nefesimi kesiyor. "Orada olmalarına gerek yok. Söndürmek için kaynakları yok. Çok büyük bir yangın. Devlet hizmetleri kendi akışına bırakıyor ve yağışlı mevsim geldiğinde kendi kendine sönecek. Bütün yolları kapattım. Hizmetler evlerin yakınında, kamp alanının yakınında değil."

"Kasabın zeki çocuğu, değil mi?" Bronson, sesinde gerçekmiş gibi görünmeyen bir mizah olduğunu belirtir - hepsi gergindir.

"Ve Dustin geldiğinizi görmeyecek," diyor Clay, işine geri dönmüş, iddialı ve sistematik bir şekilde. "Kamp alanının arkasından gireceksin. İşaretimi bekleyin. Motorcuları dışarı çıkarın. Eğer bir şey olursa, geri dönmezsek, Aurora bir av partisi düzenleyecek."

"Kızı getiriyoruz!" diyor biri, sesi zaten gergin ve duygusallıktan düzensiz.

Ben mi? Ben gidiyorum-

"Hayır, Max," diye reddetti Clay. "Yapmayız."

"Onu koruyabiliriz," diye karşı çıkıyor Max. "Ama kızın-"

"Fawn," diye düzeltti Clay usulca. "Ve ben *hayır dedim-*"

Max araya giriyor. "Eğer Dustin onu görmek isterse ve sen de onu almazsan, Xander'ın kafasına bir kurşun sıkar."

O haklı.

Bunu riske

atamayız. Ben-

Bunu riske atamam.

"Bu Fawn'la ilgili değil." Clay'in ön plana çıkan sesi duygulara yer bırakmıyor. "Onu kendi hayatını riske atacak kadar önemsemiyor-"

"Bu Xander'la ilgili!" Max tersliyor ve gözyaşlarını yanaklarından aşağı süzülüyor, ardından hızla daha fazlası geliyor. Son yirmi dört saatte o kadar çok döküldükten sonra şimdi acı veriyorlar. Yüzümden aşağıya kalın, sıcak dereler halinde akıyorlar.

Max haklı.

Lütfen onu dinle Clay.

"Bu bir infaz. Bu *bizimle* ilgili," diyor Clay, gerçek yoğunluğunu gizleyen o soğukkanlı kayıtsızlığıyla. Şimdi Xander'ı düşünmesini istiyorum. Kardeşlerini düşünsün.

"Hayır," diye tekrarlıyor Max usulca, boğuk bir sesle, içim ürperiyor. "Kızgınsın. Yorgunsun. Bir dakika bekle-"

"Hayır-"

"Lanet olsun sana, Max," diye tıslıyor Clay, öfkesi bu sesin içinde kaynıyor. "Fawn'ı teslim etmeyeceğim. Bu konuşma-"

"Biz senin kardeşleriniz!" Max'in sesi kesiliyor ve suçluluk pençeleri boğazımı sarıyor, Kasap kardeşlerin birbirlerine saldırmalarını dinlerken sütunun etrafında sıkılaşıyor.

Benim için.

Benim yüzümden.

Max ısırarak, "O senin küçük kardeşin-"

"Cassidy'yi takas eder miydin? Benden ne istediğini bir düşün," diyor Clay, sözlerinde ölümcül bir cüret var.

Ses tonu dizlerimi büküyor, beni yere düşene kadar kapıdan aşağı kaymaya ve kollarımı koruyucu bir şekilde bacaklarıma sarmaya zorluyor.

Beni seçemezsiniz, efendim.

Onların üzerinde değil.

"Peki ya Xander? Bronson ne olacak?" Max'in sesi her zorlama kelimeyle birlikte yükseliyor. "Bütün pis işleri yaptırdığın kişi? Ya biz daha çocukken?" Max homurdanıyor, sanki dürüstlikle savaşıyormuş gibi devam etmek için kendini zorluyor. "Kahretsin! Ağabeyimize ihtiyacımız vardı! Ne?

O zaman ne olacak?" Küçümseyerek gülüyor ve Max Butcher gibi bir adamın ağabeyine ihtiyacı olduğu yönündeki dürüst beyanını örtmek için öfkesini ön plana çıkarıyor. "Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum," diye devam ediyor. "Belki değişmişsindir diye düşünmüştüm. Jimmy iplerini tutmadan. Ama görüyorum ki yanılmışım. Hâlâ biz çocukken olduğun kendini beğenmiş hıyarın tekisin."

"Max." Bronson onun adını o kadar sessiz söylüyor ki, odada dolaşan bir hayalet bile olabilir.

Clay, "Onu dışarı çıkaracağım-"

"Xander'ı öldürecek," diyor Max soğuk bir şekilde, tüm duyguları acı dolu bir kopuşa dönüşmüş. "Onu öldürecek çünkü yapabiliyor ve ben de seni öldüreceğim çünkü senin lanet havanı paylaşmaya dayanamıyorum."

Saniyeler sonra kapı omurgama çarparak beni yere düşürdü. Max'in heybetli vücudu pervazda belirirken irkilerek ayağa kalkıyorum. Beni fark ettiğinde çelikleşti, değerlendirici gri gözlerinde zehirden başka bir şey yoktu.

Sonra adım adım uzaklaşıyor, bedeni onu küçümsediği şeyden hızla uzaklaştırıyor. *Beni.*

Nefesimi sertçe veriyorum, onun nefreti beni derinden sarsıyor.

Tanıdık geliyor, küçümseme. Öyle bir bakış ki, yine eski Fawn gibi huysuz ve kendimden eminim. Bir Harlow. Bir Nerrock değil. Ve kesinlikle bir Kasap değil... Parmaklarım boynumda asılı duran Monarch kelebek kolyesinin serin yüzeyiyle buluşuyor.

Parmak uçlarımı üzerinde gezdiriyorum.

Babam bana zarar veremez. Clay dışında kimse bana zarar veremez. Hiçbir şey, her şeyimin gözlerinin o tanıdık aşağılama dolu bakışla parladığını görmekten daha fazla acı veremez.

Onun gözlerini görmeye
ihtiyacım var, güvence
görmeye.

Aşkı gör.

Nefesim düzensiz ve zorlanarak, tereddütlü bacaklarımın üzerinde açıklığa doğru yürüyorum ve orada fark edilmeden duruyorum. Fark edilmeden.

Bronson omzunu duvara dayamış, o kadar hareketsiz ki bir heykel olabilir, kendi yeşil bakışları arasında kaybolmuş Clay'e bakıyor. Bu haliyle biraz ürkütücü...

Ve Luca oturmuş, sessiz, gözleri uzakta bir şeye bakıyormuş gibi donuk.

Bakışlarımı onun karşısında, bir zamanlar kendi saldırı görüntülerimi izlediğim masanın diğer tarafına kaydırıyorum. Carter patronuyla konuşuyor ve Clay'in tüm dikkatini üzerine çekiyor. Clay düşüncelere dalmış bir halde çenesini ovuşturuyor ama güçlü takım elbiseli vücudunun her santimi buz gibi. Gözleri önündeki monitöre yapışmış durumda. İşi düzene sokuyor.

Görev bilinciyle, duygusuzca.

Tam Clay Butcher'a göre.

Ve yukarı bakmıyor.

Bir kere bile. Ama burada olduğumu biliyor. Her zaman biliyor- Midem bulanıyor.

Beni bilerek görmezden geliyor. *Belki* de... yanlış karar verdiğini biliyor ama bunu değiştirmeye gücü yetmiyor... belki? Onu bana bağlayan sözlere o kadar sıkı sarılmış ki.

*Beni korumak
için.*

*Beni tutmak
için.*

Beni seçmek için.

"Her zaman seni korumayı seçeceğim, küçük geyik."

Olması gerekeni göremiyor. Ona bakıyorum, bir an için güzelliğine, keskin çenesinin gergin hatlarına, mavi gözlerinin ağırlığına kapılıyorum. Muhteşem biri. Yarı yarıya haklıydım: ona ait olmak varoluşların en tatlısı ama bu adam tarafından sevilme... İç çekiyorum. Kanatlarla yeniden başlamak gibi.

Gözlerim doldu.

Onun seçimini kabul edemem. *Tanrım*, Benji'nin beni seçmesini istedim, annemi de, herhangi birini, ama onun seçimini kabul edemem, ne kendi pahasına ne de Xander'ın pahasına.

Bu acımasız bir şaka ama Xander'ı kaybedip kendini suçlamasındansa onu kaybetmeyi, kendimi *kaybetmeyi*, tüm bu harika hayatı *kaybetmeyi* tercih ederim. Zaten yeterince suçluluk taşıyor. Buna izin veremem. Onun aklında tatlı bir anı olmayı tercih ederim. Bir zamanlar çok sevdiği tatlı bir kız.

Kimi sevdiğini.

Buna gülümsüyorum.

Xander'ın ölümüne katlanmasına izin vermeyeceğim. Bunun başka bir kötü şeyler dizisi başlatmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz.

Kapıdan uzaklaşırken kendimi Max'in kaybolduğı yöne doğru yürürken buluyorum, Kuyrukçu Jeeves gölgem oluyor.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Kapı çerçevesinin köşesini kavriyorum, Max'in gergin omuzlarının arkasını görmek için duvarın arkasına bakıyorum. Oda -bir tür ofis-döşenmiş ama kullanılmadığını düşündürecek şekilde düzenlenmiş. Daha önce oraya hiç girmedim.

Max oturmuş, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, önündeki masada duran bir bardak viskiye bakıyor. Acaba ağlıyor mu? *Max Butcher ağlar mı?* Bunu bilemem.

Bu odada hüznün var, orası kesin. Tüyler ürpertici. Sert bir düzlemdeki akıntı gibi etrafımı sarıyor. Kar ve ardından donmuş bir kış mezarından önce gelen türden. Yalnız. Sanki kendine saklıyor gibi. Cassidy'nin onun hakkında söylediği bir şeyi hatırlıyorum: "*Max Butcher gibi bir adamı doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaktan alıkoymak, kalbini zincirlerle sarmak gibidir.*"

Cassidy'nin Max'i ne kadar iyi anladığını düşünerek iç geçiriyorum. Belki de kendisini anladığından daha fazla. Clay'in şu anki duygusal durumunu hayal ediyorum. Tüm şehir onun sorumluluğunda, kardeşi ve ben... Görevlerinin altında nasıl ezilmiyor. "*Güven bana, küçük geyik.*"

Belki de parçalanıyordur.

Belki biraz önce bana bakmış olsaydı, kararlılığındaki kırılmayı görebilirdim...

Henüz farkında değil ama Xander'a bir şey olursa kendini asla affetmeyecek. Onu bu hatadan korumalıyım... Kamp alanında olmalıyım. Max'le gitmeliyim. Ve HJ'i başımdan defetmeliyim.

Derin bir nefes alıp kapıyı kapatıyorum. Salon bölümüne doğru ilerlerken oyun kafesini görüyorum. İçeride yavru kedim bir yün yumağıyla taklalar atıyor, yünle birlikte dönüyor, yünün statikliği iğneye benzeyen pençelerine takılıyor. Onu ve yünü alıp yüzüme doğru tutuyorum ve gözyaşlarıma engel oluyorum.

Fısıldıyorum, "Üzgünüm, bugün seninle oynayamayacağım." Sonra onu tekrar kafese koyuyorum ve gölgem HJ'nin beni uzakta tutmak için zayıf bir çaba göstermesiyle koridorları arıyorum.

Birkaç muhafızın yanından geçerken onlara başımı sallıyorum, mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışıyorum ama onlara hiç başımı sallamadığım için başarısız oluyorum. Çoğunlukla onları fark etmiyorum bile...

Pürüzsüz.

Bugün, her yerdeler.

Neyse ki Jasmine'in koridorlarda dolaştığını görüyorum. "Hey," diyorum, dirseğinden tutup -bana hiç benzemeyen- bir sarılma için onu içeri çekiyorum. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Kulağına fısıldıyorum, beni itemesin diye onu sıkıca tutuyorum.

Kollarını kaldırıyor ama kucaklamama gevşek bir baskıyla karşılık verirken kararsızlar. "Bu tamamen ne söylemek üzere olduğuna bağlı."

"Bana kapüşonlunu getirmeni ve sonra özel şeyler hakkında konuşuyormuşuz gibi yapmanı istiyorum çünkü üzgünüm, çünkü çok şey oluyor ve sana her şeyi daha sonra anlatacağım ama... Personel çıkışından gizlice çıkmam gerekiyor."

"Hayır."

"Lütfen?"

"Hayır, Fawn."

"Bu çok önemli!" Fısıldayarak ağlıyorum, kelimeleri boğmak için yüzümü biraz saçlarına gömüyorum. "Sadece Max'le konuşmak istiyorum. Üzgün ve *H-Bolton*'ın dinlediğini düşünürse benimle konuşacağını

sanmıyorum..." Bunun için kendimden nefret ediyorum,

Ama bunu yapmasına ihtiyacım var, bu yüzden bilmediği şeyleri biliyormuş gibi davranan, olmadığı halde dünyevi biriymiş gibi davranan tarafını manipüle ediyorum. "Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin." Kıkırdıyorum, o kadar zorlama bir ses ki acıtıyor. "Birbirlerinin yanında maço kesilirler."

"Biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen? Tam bir alan işgalcisi gibisin," diye sesleniyor omzumun üzerinden, umarım baş belası iz sürücüme.

O da, "Bir şeylerin peşinde olmasan iyi edersin" diye karşılık verir.

"Benim kızım üzgün ve boktan biri. *Her şey* için bir izleyiciye ihtiyacı yok. Ona yetişkin bir kadın değilmiş gibi davranıyorsunuz." Saçlarıma doğru yüksek sesle konuşarak, "Sorun yok, Fawn." diyor. Sonra sesini alçalttı. "Max neden üzgün?"

"Sana sonra her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Lütfen, şimdi gitmeliyiz. Onunla doğru dürüst konuşma fırsatı bulamadan gidebilir."

"Tamam. Tamam." Beni soyunma odasına yönlendirmeden önce kolunu omuzlarıma doluyor ve HJ'ye dil çıkarıyor.

Bizi takip etmiyor.

Jasmine dolabına gitti. Hızla siyah kapüşonunu çıkarıp bana uzatıyor. Ben üzerine geçirirken bana şüpheyle bakıyor. "Saçların çok dikkat çekici."

Kapüşonumu yukarı çekiyorum ve sarı saçlarımı arkaya, gözden uzak bir yere sıkıştırıyorum. "Biliyorum."

"Başın belaya mı girecek?" Yalan söyledim. "Sadece Max'le konuşmak istiyorum." "Kedinle oynayabilir miyim?"

"Elbette."

Yarı sırtıyor. "Ona isim verebilir miyim?"

"Hayır." Beyaz kürkünü, rengârenk gözlerini ve kararsız tavırlarını düşünüyorum. "Henüz bir isim için hazır değil."

Jasmine sorgulayarak başını eğiyor. Bana biraz benzeyen yavru kedinin neden bir isme sahip olmaya hazır olmadığını hiç anlamıyor. Ben de anlamıyorum.

Max'in hâlâ öfkeli ve harekete geçmeye hevesli olduğunu umarak arka kapıdan çıkıp personel odalarını dolaşarak kullanılmayan ofise ulaşmak için zaman kaybeder.

Geçitleri kontrol ederek hızla odaya giriyorum ve bizi içeri kapatıyorum. Sertçe nefes veriyorum. Aceleyle, koltuğunda iki büküm olmuş Max'e dönüyorum, soğukkanlı grisi üzerime düşüyor.

Derin bir nefes aldım ve "Seninle geleceğim." dedim.

Kara kaşları çatılıyor ama bakışlarını viskisine çevirip beni tamamen görmezden geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, koltuğu ve masayı yuvarlayarak önünde duruyorum. "Beni duydun mu? Ben kamp alanına gideceğim. Onlarla orada buluşabiliriz. Ama *şimdi* gitmeliyiz."

"Hayır." Ondan alabildiğim tek şey bu.

Nabzım hızla atıyor. "Clay Carter'la konuşurken ve Yardakçı Jeeves benim Jasmine'le tüm bu durumun ne kadar korkunç olduğunu konuştuğumu düşünürken *hemen* gitmeliyiz."

Hiçbir şey.

El değmemiş viski bardağına odaklanıyor. Çenesi sertleşmiş, öfkesi altındaki kasların titreşiminden belli oluyor.

"Lanet olsun, Max! Bunun için zamanımız yok. Sen haklıydın. Haklıydın. Gitmeliyiz çünkü yakında beni aramaya başlayacaklar ve Clay'in beni seçmesine izin veremem," -sesimin her kelimede güç kaybettiğini duyuyorum- "çünkü beni daha önce kimse *görmedi*, Max. Kimse bana Clay'in baktığı gibi bakmadı ve eğer Xander'a bir şey olursa-" Bardaktan başını kaldırıp bakışlarımı karşılayınca nefesimi tutuyorum. "Bir daha kimse bakmayacak. O gitmiş olacak. Kendini asla affetmeyecek. İki kardeşini de kaybedeceksin." Kalbim daralıyor. "Yanlış seçim yapıyor, Max. Xander'ı seçmeli."

Ayağa kalkıyor, vücudu sadece varlığıyla beni bir adım geri atmaya zorluyor, sıcaklığı bu mesafeden bile bana çarpıyor. "Seni güvende tutacağım," diye garanti veriyor, son derece ciddi.

"Xander'ı güvende tut. " Sinirlerimi bastırarak başımı sallıyorum. "*Ben iyi olacağım.*" Ben her zaman iyiyimdir. Hayatta kalırım.

"Solumda kal," diyor ve personel bölümüne geri dönüp duvarları kucaklayarak farklı bir çıkışa doğru ilerliyoruz. Başımı eğerek onun soluna yakın duruyorum.

Yetişmeye çalışıyorum.

Personel çıkışını iterek açıyor ve bizi ileriye doğru yönlendiriyor. Kapüşonumu yüzüme doğru çekiyorum. Çakıllı bir yolda yürüyoruz ve küçük gevşek taşlar sandaletlerimin altında sürünüyor. Yeni güzel sandaletlerimi düşününce gözlerim doluyor.

Personel otoparkında olduğumuzu görmek için bakışlarımı hızla yukarı kaldırıyorum, gergin bakışlarımı sandaletlerimden ve onların sembolize ettiği her şeyden uzak tutuyorum.

Sonra erkek seslerinin cızırtısını ve koşturan, ağır ayaklı insanların sürtünmelerini duyuyorum.

Koşmaya
başladık.

Max'i takip
ediyorum.

Yere vuran ayakkabıların sesi peşimizden geliyor.

Yaklaşıyoruz.

Kalbim hızla çarpıyor. Panik başlıyor ve Max dirseğimi tutup beni başka bir yöne doğru yönlendirdiğinde neredeyse kırmızı bir arabanın kaputuna çarpıyordum-

Bir silah sesi kulaklarımı patlatıyor, benden bir çığlık koparıyor, beni eğilmeye ve alçalmaya zorluyor.

Az önce bize ateş mi ettiler?

"*Kahretsin,*" diye ısırtıyor Max, beni önüne çekerek kurşunların yönünü vücuduyla engelliyor. Ben hâlâ vücudunun korunaklı mağarasındayken eğiliyor ve bizi arabanın kenarına saklıyor. Bir kurşun sesi daha duyuldu.

Bize ateş ediyorlar!

Üçüncü mermi ateşlendiğinde, metal bir şeye çarptığında, kulağımın yanından geçen bir jet gibi ses çıkardığında nefes nefese kalarak kendimi s a k i n l e ş t i r m e y e çalışıyorum. Düşünmek

Düz. Daha aşağı çömelip aracın siyah metalik boyasının yan tarafına bakıyorum.

Clay'in bize ateş eden adamın elinden silahını aldığını gördüğümde gözlerim doluyor. Silahın kabzasını muhafızın suratına çarparken çılgına dönmüş, "O benim kardeşim!" diye bağırıyor.

Sonra gözlerimiz

kilitlendi. Onunki

parlıyor.

Benimki savunmasızlığa bakıyor.

Bana sesleniyor. "Fawn!" Sesi tam içime ulaşıyor. "Fawn!" Başını anlamlı bir şekilde sallıyor ve tınısındaki gerginliği duyduğumda nefesim boğazımda titriyor. "Bana gel, küçük geyik. Şimdi bana doğru yürü."

Yapamıyorum. Bir kez hıçkırıyorum ama içime atıyorum. Tüm bedenim o öfkeli, arzulu gözyaşlarının zaptı altında şiddetle titremeye başlıyor... Göğsümdeki kolyeye dokunuyorum, avucumu anlamlı hediye bastırıyorum.

Kim olduğumu hatırla.

Clay'in yüzü acıyla buruşuyor; sakın, kontrollü maskesini sıyrıp atan ve bana tamamen savunmasız olduğunu gösteren bir ifade. Kalbim küt küt atıyor. Ona gitmek istiyorum, her şeyime, kollarına atılmak istiyorum, kanarken beni tutan, uyurken beni sallayan, koruyan, savunan, seven kollarına. Onun kollarına.

Ama ben

bilmiyorum.

Ve bu beni

öldürüyor.

Ona ilk kez meydan okuyorum, tam ortadan ikiye bölünüyorum, gözyaşlarım varlığımın dikişlerinden süzülüyor.

Yakında görüşürüz, efendim.

Dirençli ve cesurum.

Cosa Nostra'nın kanı. Bunu

yapabilirim!

Clay küfrediyor, öfkeyle dönüyor, silahını arabaya doğrultmak için geri

dönmeden önce boynunu sıkıyor, ölümcül bakışları alçak bir şeye odaklanmış, hedefini bulmuş

bir avcının avına yaptığı gibi.

Benim

kurdum.

Onun

geyiği.

Ruhum bedenimden sıçrayıp onun tarafından tutulmak, rahatlatılmak, şımartılmak istiyor. Bu mesafeden bile kararlılığının eridiğini hissedebiliyorum, derisinin altında o kadar rahat yaşayan kötülüğün yüzeye çıktığını görüyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Beni asla bırakmayacağını bildiğim halde ona koşamam. Ona gidemem-

Ağlama, Fawn.

Bunu yapmak zorundayım. Güçlü kalmak için kendimi zorlayacağım. Ona meydan okuyacağım. Bağımızı koparacağım. Her şeyi değiştir... *Tanrım*, ama bir hatıra onun yaptıklarını sürekli hatırlatmaktan daha iyidir.

Aslında o beni seçti.

Silahı bize doğru doğrultmasını dehşet içinde izliyorum. Kalbimin acınası, çürük kalıntıları kulaklarımın arasında bir bas gibi. Bekliyorum.

"Iskalamıyor," diyor Max ayağa fırlarken. Arabanın kapısını açarak beni kaldırıyor ve sürücü koltuğundan yolcu tarafına geçiriyor.

Clay neyi hedefliyor?

Max, Clay'in silahının menzilinde olduğumuzu umursamadan motoru çalıştırıyor. *Kardeşine ateş etmezdi...*

Yapar mıydı?

Tek atış!

Bir lastik

tıslıyor.

Vücudum

titriyor.

Max gözyaşları içinde otoparktan çıkıyor ve şimdi arabasının yalnız, acı verici güvenliğinde histerik bir şekilde hıçkırıyorum. Göğsüm boşlukta, kalbim buruşmuş, çırpınan bir et yığını.

Yüzümü kapatıp hıçkırma hıçkırma ağlıyorum, gözyaşlarım avuçlarımda bir havuz oluşturuyor. Zihnimi onu son bir kez görmek için yanıp tutuşuyor. Bir

şey olursa diye.

Bu durumda.

Clay'in bakışlarının çekiciliği beni yakalıyor, bu yüzden koltuğumda dönüyorum ve ona bakıyorum, hala silahı tutuyor, hala araca doğrultuyor, hala "ona gelmemi" istiyor.

Yüz ifadesini göremiyorum.

Ama kırıldığı saniyeyi hissedebiliyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KİL

HISSETME.

Glock'umun kabzasını sıkarken kan kaybeden parmaklarımdan acı fışkırıyor, gergin derimin altında kemiklerim şişiyor, silah baskı altında çatlıyor ve onu gözden kaybediyorum...

I. Kaybetmek. Görmeyi. Kaybettim. Onu.

Aurora arkamdan bağılıyor, "Şu arabayı takip et! Onlara göz kulak ol." Bana yaklaşan topuklarının sesi, her şey ölümcül bir sessizliğe bürünmeden önceki son şey oluyor, sanki havanın kendisi etrafımda kristalleşmiş gibi.

Odağımı

kaybediyorum.

Onu kaybetmek.

O gitti.

Silah daha sert sallanıyor. Bunu hissedebiliyorum. Arabalar akın ederken nişangah hala garaj yolunun sonuna dönük. Bunu görebiliyorum. Ama ses yok. Bir kargaşa olmalı. Bağırışmalar. Lastikler.

Hiçbir şey duymuyorum.

"Bu son şey."

"Bu son şey. Seni bir daha incitmeden önce Tanrı'yı cehenneme sürükleyeceğim."

"Seni koruyacağım."

"Seni sececeğim."

"Bana güvenmek

zorundasın."

Hissetme!

Saf kötülük gibi öfke damarlarımda kaynıyor, kırmızı sıcak lav, kaslarıma akarken mantıklı olan her şeyi yakıyor, onları uçucu bir ihtiyaçla besliyor. Can yakma ihtiyacı. Savaşma ihtiyacı. Tüm o "hissetme" emirleri ve okunmaz kalma, kontrollü olma, kurt, varis, Bölge Başkanı, aile babası, kontrollü adam olma dersleri-

Umurumda değil.

I. Sikeyim. Snap.

Gözyaşlarım gözlerimi doldururken hırlıyor, varlıkları görüşümde karanlık nefret havuzları oluşturuyor, beni neredeyse uçuculuk ve kırılganlık köşesine sıkıştırıyor ve - Kahretsin!

Biri omzuma dokunuyor ve ben arkamı döndüğümde bileğime yumruk atarak silahı elimden alıyor. Yumruğumu havaya savurarak yüz­süz bir kişiyi geriye doğru fırlatıyorum.

Şu anda etrafımda askerler var, periferilerimde sakın Clay Butcher'ı isteyen bulanık gölgeler. Güvenilir olanı. O burada değil.

-Umurumda değil.

Gitmesine izin

verdiler.

Tek bir işleri vardı!

Kükrüyorum, "Sizi piçler, onu gözünüzün önünden ayırmayın!" Bir bedene saldırıyorum, hızla bıçaklıyorum. Arkamdaki hareket dikkatimi çekiyor. Eğilerek alçalıyorum ve kaslardan oluşan sağlam bir duvara üç kez yumruk atıyorum.

Başka biri beni durdurmak için kollarımdan tuttu ve ben hala duruyorum. Doğruluyorum. Şimdi yüzünü buruşturan muhafızdan daha uzun boyluyum, ağırlığımı kullanıyorum ve yumruğumu sertçe yüzüne indiriyorum. Yanımdaki başka bir asker beni kontrol etmek için kollarımı arkamdan kilitlemeye çalışıyor.

Bu emri kim verdi?

Homurdanıyorum ve karşılık veriyorum.

Öfkemi
duyuyorum.

Kafamın içinde.

Ama hiçbir şey kulaklarımı doldurmuyor.

Şerefsizler beni yakaladı. Üç asker kollarımı arkadan bağlarken diğerleri önümde yer değiştiriyor. Onları zar zor görebiliyorum, kim oldukları önemli değil.

Başka bir beden beni zapt etmek için savaşıırken kasılıyor ve dönüyorum, geriliyorum, kaslarımı esnetiyorum ve piçleri ileri fırlatıyorum. Önümde bir yığının içine düşüyorlar. Şu anda lanet bir hayvanım. Dışım kırıldı.

Sağır.

Kör. Öfke.

Aniden, zifiri karanlık gözlerimi kaplıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum, başımın arkasına aldığım sert bir darbe gücümü ve görüşümü benden alıyor.

Görüşümdeki puslu karanlığı silkeleyip yavaşça park yerinin grenli görüntüsünü yeniden kazanıyorum.

Çakıl taşlarına hırlayarak ellerimle yukarı itmeye çalışıyorum ama yan tarafıma tekme yiyorum, birinin botu beni yere fırlatıyor.

Onları öldüreceğim.

Piçler etrafımda dönerken sırtüstü yuvarlanıyorum ve bir yüz beliriyor. Bilmem gerekirdi.

Sadece bir adam yumruğunu kontrol edebilir, titiz yerleştirme, basıncın hassasiyeti, bir adamı hareketsiz hale getirmek için gereken her ikisinin de tam miktarı.

Luca Butcher.

"Sakin ol oğlum." Babam burnundan kanlar akarak kamburunun üzerine düştü. Sanırım bana iltifat ediyor. "Bu kadar yeter." Kendime geldiğimde omzumu kavriyor, adamlarımın felaketinin alnımın ortasına vurduğunu duyuyorum. Aurora'nın bağırarak verdiği emirleri duydum. Arabalar ayrılıyor.

Park yeri boşalıyor.

Babam hâlâ omzumu tutuyor... Ve beni hiç bu kadar uzun süre tutmadığına eminim. Ve bana yine o rahatsız edici niyetle bakıyor. Pişmanlıkla. Ve empatiyle.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu bakış benim için ne ifade ediyor? Bana ilk cinayetinden sonra, genç bir kızı öldürdükten sonra on sekiz yaşındaki bir çocuğu hatırlatıyor. Böyle bir empatinin reddedilmesini. Bir ihtiyaç anını, böyle bir anlayış isteğini anlatıyor.

"Hissetme."

"Sen bir lidersin."

"Bir lider her zaman yalnızdır."

Belki de bunu hiç söylememiştir. Cosa Nostra'dan gelen öğretilerdi. Annemdi... Ve eski Don'umdu. Jimmy Storm'du. Ve onun sözlerini babaminkilerle eş anlamlı hale getirdim, ama asla öyle olmadılar... değil mi?

Jimmy ayrımcılığı teşvik etti.

Ve ben, ben

onun içine

saklandım. İsa.

Omzumu kavrayan yumruğunu hissetmek için gözlerimi sıkıyorum. Aklımı kaybettim. Mutlak kontrolüm, mantığım, rasyonelliklerim, duygularımla tamamen savaşıyor. "Max," diye tıslıyorum dişlerimin arasından.

"Onu güvende tutacak, oğlum."

Zihnimde sadece kırmızıyı görerek gözlerimi açtığımda Bronson'ın babamın yanına yerleşmiş olduğunu görüyorum; parlayan yeşil bakışlarında hem volatilité hem de gurur dolu bir ifade var.

"Vay, vay," neredeyse şarkı söylüyor. "İşte buradasın, benim güzel kardeşim. Ve ne kadar da güzel görünüyorsun."

"Onları bulmak zorundayız," diyorum karanlık bir sesle.

"Onları şehirde kovalayacak vaktimiz yok kardeşim. O yüzden ayağa kalk. Güzel elbiseni sil. Gidip kardeşlerimizi ve kamp alanındaki kızımızı alalım."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KİL

DIREKSİYONU YUMRUKLUYORUM. Plana devam ediyoruz. Bronson, Carter'la birlikte sık çalılıkların arasında bir yerde. Aurora, Luca ve adamlarıyla birlikte evde bekliyor, bu gece geri dönmezsek bir kurtarma operasyonu başlatmaya hazır.

Ve yalnız kullanıyorum.

Kalın gri duman kaput boyunca yuvarlanıyor ve ben orman yangınının enkazı arasından geçerken koyu metalik levhaları beyaz ve kahverengi isle kaplıyor.

Ona.

Ve hissediyorum.

Hem de çok.

Bu çok tehlikeli.

Dikkat dağıtıcı.

Kararmış ağaçlar yolu çevreliyor. Milli parktaki yangın 360 derecelik turuncu bir parıltıya dönüşüyor. Isı muazzam, Chrysler'imın metalini daraltıyor. Lifler bu ormanlık fırının içinde büzüşüyor.

Derinliklerine, daha kavurucu bir yoğunluğa doğru ilerliyorum. İleride, sadece birkaç metre ötesini seçebiliyorum. Uzaklarda dallar ikiye ayrılırken kemiklerim çatırdıyor.

Burası kırmızı, sıcak, dünyevi bir cehennem.

Toprak bir yolda ilerleyerek buluşma yerine doğru ilerliyorum. Hazırlanırken aklım otuz dakika önce aldığım mesaja gidiyor. Mesajda şöyle yazıyordu: "Orada olacağız. Onu güvende tutacağım. Sana söz veriyorum kardeşim."

O da bu sıcakta dışarıda.

Bensiz.

Ama "bir lider her zaman yalnızdır" ve ben kendi varlığımda kendimi hiç onun yokluğunda hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim... *Tanrım.* Birinin onu benden almasına izin vermeden önce öleceğim. Dünyayı onun bedeni etrafında parçalayacağım.

Kömürleşmiş ağaçlardan oluşan koridor artık daha dar, siyah dallar yolun üzerine uzanıyor, yüksektekiler dumanlı havada kayboluyor.

Yanmış bir kapıdan geçerek kamp alanına giriyorum. Işıkların parıltısı gri uçurumu delip geçerken yumruğum direksiyonda sıkışıyor. Uğursuz noktalar. Biri diğerinin yanında. Parlak farların sırası beni ilerideki motosiklet barikatına karşı uyarıyor. Yoğun sis çok daha fazlasını görmemi engelliyor.

Yanlarında Bronson, Carter ve bu arazide yaya olarak ilerleyen üç asker olacak.

Lanet olsun.

Hiçbir şey göremeyecekler. Sinyalimi göremeyecekler. Ve ben de kimseye nişan alamam. Kalbim bu önermenin altında sertçe çarpıyor. Onları kaybetmeyeceğim. Kaybedemem.

Arabamla beni bekleyen ışıklar arasındaki mesafeyi ölçemediğim için kenara çekiyorum. Onu, bana verdiği tatlılığı, hayatın ve aşkın ne olabileceğine dair ipuçlarını düşünerek direksiyonu yumrukluyorum, sert bir nefes alıyorum ve etkilenmemiş gibi davranarak araçtan iniyorum.

Hala acı çekiyorum.

Damarlarıma kadar.

Kaputun etrafından dolanırken kollarımı açıyorum, hoş geldiniz diyorum, "Artık ben varım. Gerçekten neden burada olduğumuzu konuşalım." Kendimi geliştiriyorum.

Kulaklarımla hareketleri, konuşmaları, emirleri, herhangi bir şeyi çözmeye çalışıyorum ama sessizlik etrafımdaki yoğun dumana k a r ı ş ı y o r .

Motorları çalışmıyor.

İlginç.

Kaçmak için acele etmiyorlar. Temkinli değiller.

"Kasap adını duymaktan bıktınız mı?" Devam ediyorum. "Kasap ismini tüm haberlerde görmekten bıktınız mı? Adamların bizim yüzümüzden işinizi reddetmesinden bıktınız. Kendi şehrinizden saklanmaktan."

"Kızım nerede?" Sesi sol tarafımdaki dumanı delip geçerken kuzeye doğru sarsılıyorum. Dumanların arasından bir adamın karanlık silueti belirliyor, onu gölgesinde birkaç kişinin puslu hatları takip ediyor.

Dustin.

Ve bunun bir infaz olduğunu biliyorum.

Takım elbisemin altındaki kurşun geçirmez yeleşimin gerginliği bana doğru nişan almaları gerektiğini hatırlatıyor. Elimi köprücük kemiğime bastırıyorum. Yara izini tutuyorum ve on sekiz yaşımdayken bana ne yaptırdığını hatırlıyorum. Onun için yaptıklarımı. Jimmy için. "Kızını istemiyorsun. Beni istiyorsun."

Alay ediyor. "Gördüğünüz gibi onu arkamdaki adamlardan birine söz verdim ve eğer burada olmazsa hiç etkilenmeyecek."

"Yalan söyleme." Onlarla doğrudan yüzleşiyorum. "Kızınızı istemiyorsunuz. Beni istiyorsunuz. Bana sahip olabilirsiniz. Kardeşimin gitmesine izin ver. Bundan sıkıldım. Tiyatrosundan. İstedğin kişi benim.

"Babam senin karını becerdi ve kadın da onun varisini karnında büyüttü. Çocuğu kendi çocuğun gibi büyüttün..." Kenara çekilip dumanın arkasını görmeye çalışarak söylüyorum. Ondan duygusal bir yanıt almaya çalışıyorum. Tutkulu bir adam savunmasız bir adamdır; bunu en çok bugün içimde kaynarken biliyorum. "Senin olmadığını öğrendiğinde canın acıdı mı?" Devam ediyorum. "Sonra kızını becerdim. Kasaplar hayatınızı, şehrinizi istila ediyor, değil mi? Ben bu ailenin reisiyim. İstedğiniz benim. Neden beni vurmuyorsun? Tüm bunları durdurmak için ihtiyacın olan kişi benim."

Cevabı biliyorum elbette; hepimizi istiyor. Luca'nın tüm oğullarının ölmesini.

Bedenlerimiz milli parkta sonsuza dek kül olacak.

"Clay Butcher, Bölgenin Don'u," diye alay ediyor ve bu ses benim Butcher kafamda şiddetli bir nefret uyandırıyor. Onun tarafsız bir adam olduğunu fark ettim. Bugün istikrarsızlığın eşiğinde olan benim. "Hâlâ benmerkezci bir piç kurusu. Kendine yine çok fazla kredi veriyorsun. Kızımı istediğin kadar *becerebilirsin* Clay. Lütfen, o bizden."

Dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Görüyorsun," diyor, "bir zamanlar puroyu sana daha sonra verirdim. Ailelerimiz arasında neredeyse bir anlaşma vardı. Kızlarımı kardeşlerinizden biriyle evlendirmem gerektiğini biliyordum, yoksa siz başa geçer geçmez bu imparatorluktaki payım yıkılacaktı.

"Jimmy'nin kızıyla evlendin. Ve kardeşin Bronson aklını kaçırmış. Max olmalıydı. Ama sonra Slater'ın kızı işin içine girdi. Ve o buna engel oldu. Ve babanın yaptıklarını bana hatırlatmak için Slater'ın oğlunu gün ışığına çıkardı. Ona hava atmak için. Ve şimdi-"

Yüzünün gölgeli kenarlarını, yanaklarını ve çenesini kesen keskin çizgileri görene kadar bana doğru yürüyor. Bu yüzü yıllardır görmemiştim. Bir keresinde Fawn'ın ona hiç benzemediğini söylemişim ama- çenemi kilitliyorum. Şimdi tek gördüğüm gözlerinin Fawn'ınkilerle aynı şekli yansıttığı... Onları çıkarmak istiyorum. Onun benzerliğini hak etmiyor.

"Ben aptal değilim," diyor, nefretle çevrelenmiş ses tonuyla. "Kızımın her gece senin sikini yalaması önemli değil. Senin liderliğin altında beni patron yapamayacaksın."

"Hâlâ hayattayken," diye yalvarıyorum, aramızdaki on beş metreye ulaşmak ve boğazında açtığım bir yarıktan dilini çıkarmak istiyorum. "Benimle birlikte bitecek."

"Hayır, olmayacak," diye kestirip atıyor ve ayak sesleri duyuyorum. Düzensiz basamakların altındaki kayaların yuvarlanışını.

Xander'ın deri giyimli bir motorcu tarafından bana doğru çekildiğini gördüğümde pürüzsüz dış zırhım hemen kayıyor. Bu haydutu Silahşor Crow olarak tanıyorum. Ya da Belediye Binası'nda evraklarını dolduran bir sivil olduğu zamanlar için *Colin Marone*.

Hepsini tanıyorum.

"Clay." Xander etrafımı kolaçan ediyor, gördüğü manzara karşısında kan beynine sıcıyor. Ben, yalnız. Pusuya dair bir iz yok. "Clay..."

Dustin sırtarak silahını kaldırıyor ve burnunu Xander'ın şakağına dayadığında boğazımdan umutsuz bir ses yükseliyor. Bir saniye. Tek gereken bu. Bir saniye ve küçük kardeşimin beyni kalın, keskin dumanla buğulanacak. "Kızım mı?" Dustin ısrar ediyor ve ben mavi gözlü, yara bere içindeki kardeşime bakarken, göğsüme bir şefkat, bir koruma duygusu saplanıyor. Onun yerine Fawn'ı seçtiğimi fark ediyorum. Küçük geyiğimi seçmemelik edemem.

Gözlerimiz kilitlendi. "*O her zaman görünmez Kasap'tı, değil mi? Unutulabilir olan.*" Hayır. O doğru kişi. Mükemmel olan. İyi olan. Onun için bu parkta öleceğim, yaşayacağı ve bir gün neden onu seçtiğimi anlayacağı umuduyla. Umarım bunun ona ve aileme olan mutlak sadakatimi azaltmadığını hüznü bir melankoliyle kabul eder.

"İşte." Vücudum sertleşiyor. Max'in sesi kanıma sızıyor, onu kaynatıyor, kaslarım benden aldığı şeyi, yani onu talep etmek için nabız gibi atıyor.

Parmaklarım yakıcı bir acıya doğru kıvrılmışken, yavaşça sesinin geldiği yöne dönüyorum.

Gözlerimi kısarak yoğun gri sisin içinden Max'in bir hayalet gibi belirmesini ve küçük geyiğimi vücuduyla korumasını izliyorum. Yürüyerek geldiler. Geldiler. Geldiler. Yaya. Yaya!

"Merhaba," diyor Fawn usulca, hayatında ilk kez babasıyla konuşuyor. Kaslarım ihtiyaçtan kasılıyor - kollarımı ona sarma ihtiyacı. Onu dumandan korumak. Sıcaktan. *Babasından*. Her şeyden.

Çok bunalmış olmalı. Kafası karışmıştır. Ona ulaşmalıyım, ama sonra öne doğru bir adım atıyor, sıkılı dişlerimin arasından, savaşı kararlılığımın içinden pençelemek için kelimeleri kışkırtıyor. "Geri çekil, Fawn!"

Sesimi duyunca nefesi kesiliyor, yoğun atmosferde gözlerini kısıyor, aramızdaki duman dağılırken bakışlarını bana diyor. Adımı söylerken ağzı hareket ediyor. "Clay." Pus kelimeyi bana getiriyor. *Efendim* değil. Bugün değil.

Dustin gülüyor ve ben de irade savaşını kaybettiğimi anlıyorum. Titizlikle korumam gereken her şeyi ona gösterdim. Duygularımı, hareketlerimi açığa vurdum. *Kaybettim*. Kaybettim amına koyayım.

Bekleyemiyor, Bronson ve diğerlerine işaret veremiyor, Fawn dikkatini çektiği için dumanın içinden ona doğru ilerliyorum.

Silahını hâlâ Xander'ın şakağına dayamış halde, "Sana iyice bir bakayım," diyor. Gözlerini ona dikerek, sıcaktan pembeleşmiş ve kayganlaşmış tenini inceliyor. Onu, satın alıp yarıştılabileceği, yere kadar yıpratılabileceği ve amacına hizmet ettikten sonra kurşunlayabileceği ödüllü bir tay gibi görüyor.

"Ne kadar sevimlisin," diyor sonunda ve kulaklarımın arasından hırıltıların yükseldiğini duyuyorum. "Clay Butcher'ın neden sonunda çözüldüğünü anlıyorum. Babana bir merhaba öpücüğü vermek istemez misin? Ne de olsa kibarlık bu."

Adam bekler ama kadın başını öne eğer, sanki onda kendini tanımaya çalışıyormuş gibi ona bakar. Kadın cevap vermeyince, "Hayır mı? Peki, bunun üzerinde çalışabiliriz" diyor.

Bana dönüp baktığında hala sürünerek ilerliyorum. Kaşlarını çatıyor, bakışları arkamdaki ağaçlara yöneliyor. "Bronson ve diğerlerine onları görebileceğim bir yere gitmelerini emret. Bunu kaçırmış olamaz. Orada olduğunu biliyorum. Onu *hissedebiliyorum*. Bir Kasap'ı her zaman hissedebilirim."

Fawn babasına doğru tereddütlü bir adım daha atıyor. Benim küçük geyiğim, görünüşe göre korkmuyor. Onun yerine merak içinde.

"Seninle tanışmak istedim," diye neredeyse fısıldıyor ve kalbim onun tatlı, dürüst temposunu duymaktan acıyor. Onu asla hak etmemişti. "Onca

yolu geldim

seni bulmak için buraya geldim. Ama onun yerine Clay'i buldum. Gerçekten benim için Xander'ı takas etmek istiyor musun? Beni tanımak istiyor musun?"

Xander aniden başını Crow'un yüzüne doğru eğerek ondan bir homurtu çıkarır. Hızla gömleğini kavrayacak şekilde dönüyor, sersemlemiş kalın motorcuyu kalkan olarak kullanarak etrafında dönüyor ve tam Dustin'in silahı patlarken arkasına saklanıyor.

Xander'a yönelik bir mermi, Kol Çavuşu'nun yanağının ortasında kırmızı bir geçit gibi belirir.

Kaos dağılır.

Mermiler aniden sıcak sisin içinde yankılanır. Yoğun duman, ileride ateş eden silahlardan çıkan küçük işaret fişekleriyle aydınlanıyor.

Dustin homurdanıyor, silahını bize doğru çeviriyor ve sisin içinden ateş ediyor.

Her şeye ateş etmek. Herhangi bir şeye. *Herhangi bir şeye.*

Sadece on metre kadar ötede, Max Fawn'ı koruyor. Aniden, Fawn'a bir kurşun sıkarken kolu geriye doğru sarsılır. Kurşun kemiğine isabet etmiş olmalı, yoksa etini parçalayıp kızın yüzüne inecekti.

Parmaklarının arasındaki dokumadan kan sızarken homurdanıyor ve omzunu tutuyor.

Siktir!

"Max!" Kükreyerek onlara doğru koşuyorum. Küçük geyiğime uzanarak onu sıkıca kavırıyorum, onunla birlikte küllü enkazın üzerine düşüyorum ve görünmeyen mermiler etrafımızda süzülürken vücudunu örtüyorum.

"Max? Konuş benimle," diye sesleniyorum, altımda onu korurken onu göremiyorum.

Fawn kucağımda inliyor. Etrafımızdaki toprağa çarpan mühimmatın sesi, ondan tiz dehşet çığlıkları yükselmesine neden oluyor. Kulaklarını kapatıyor.

Max'in durumunu değerlendirmek için başımı kaldırıyorum, ama toprakta sürünerek Xander'a doğru ilerliyor, yaradan etkilenmemiş, güçlü bir şekilde hareket ediyor. Bu benim kardeşim.

Xander onunla yerde buluşuyor ve bir anlığına kucaklaşıyorlar, ben de rahatlayarak gülümsüyorum.

Sonra Bronson'ın kahkahasını duyuyorum, etrafı saran siyah sisin içinde bir yerlerden çınlıyor, manik bir ses, ardından bir uğultu, sonra da histerik bir kükreme.

"Yedi küçük motorcu arka arkaya, yedi motorcu arka arkaya," diye şarkı söylüyor ve ben onun silüetini ve karşımdaki farların arkasından koşuşturan bir diğerinin silüetini yakalıyorum. "Birini indirin, elinizde ne var?" -Bir adam inliyor- "*Altı* küçük motorcu arka arkaya."

Max şimdi ayağa kalkmış, karşıdan gelen bir motosiklete doğru ilerliyor. Kendini sürücünün üzerine atıyor ve cesedi tozlu zemine çarpıyor. Etraflarında is ve enkaz yükseliyor. İki güreşçi figürü duman tarafından yutuluyor. Ten tene çarpışma sesleri onları takip ediyor.

Yakın çevreyi değerlendirirken, Dustin'in bilinmeyen konumu beni tedirgin ediyor, dirseklerimin üzerinde küllü toprağın üzerinden Chrysler'a doğru sürünürken Fawn'ı da yanıma çekiyorum.

Onu lastiğin arkasına saklıyorum, gözyaşları ve isle ıslanmış yanaklarını avuçluyorum ve dudaklarını öpüyorum. Çok fazla hissediyorum. *Lanet olsun ona*. Onu çok seviyorum. Sonra takım gömleğimi yırtıp açıyorum, kurşun geçirmez yeleği vücudumdan çekip çıkarıyorum ve ona sarıyorum.

Gömleğimi tutuyor. "Özür dilerim. *Çok, çok* özür dilerim."

Yüzüne öpücükler konduruyorum. Ona olan öfkem yüzeye çıkıyor. Şimdi güvende. Şimdi benim kollarımda. Ellerim seğiriyor. "Bunu bir daha asla yapma, küçük geyik. Bir daha asla bana karşı gelme, bana ihanet etme!"

Seçtiğim kelime onu şaşkına çeviriyor, nefesi kesiliyor. "Çok özür dilerim. Beni seçmene izin veremezdim."

"Kahretsin! *Her zaman* seni seçeceğim!"

Küçük yumrukları titriyor, hâlâ göğsümdeki kumaşın etrafında kıvrılmış. "Belki onunla konuşabilirim." Hırıltılı bir ses çıkarıyor ve endişeleri gözyaşları içinde parlarken *ihamet* kelimesi yeni anlamlar kazanıyor. Hayır. O sadece çaresiz.

Kafası karışmış. Bunun olması gerektiğini biliyor. "Evet. Evet. Belki bunu durdurur. Onu tanımaya değer olduğuma ve birbirimize aşık olduğumuza ikna edebilirim ve-"

Sikeyim. Seni tanımaya değer, tatlı kız. O değmez!

Ama etrafımızda savaş devam ederken onu şımartacak zamanım yok.

Başımı sallayarak, "Sana ateş etti, tatlı kız. Sana ateş etti."

Dudakları titriyor ve ona bunu ödetme ihtiyacıyla yanıp tutuşarak küfrediyorum. *Lanet olsun.* Daha fazla duygusallık için zamanım yok, bu yüzden kendimi beni yakın tutmak için çaresiz olan tatlı, küçük ellerden sürüklüyorum.

Açık alana geri döndüğümde "*Hayır,*" diye ağlıyor. Ve bu ağlamayla acı çekmesine neden olan şeyin benim ya da onun güvenliği olmayabileceği aklıma geliyor. Belki de babası içindir. Onun gerçekliği, varlığı ve gözlerinin şeklindeki hafif benzerlik onun için babasının fikrini değiştirmiş olabilir - artık o gerçek.

Şerefsiz. Glock'umu çekerek, bir diğerine geçmeden önce kararmış bir bagajın arkasına sığınıyorum.

Bronson'ın tekrar şarkı söylediğini duyuyorum. "Birini indirin, elinizde ne var?" - başka bir inilti yankılanıyor - "*beş küçük motorcu arka arkaya.*"

Gri bulutların arasından bir motorcu beliriyor ve yüzüme bir yumruk atıyor. Temas anında tıslayarak silahımı düşürdüm. Lanet ettim.

Yaklaştı, ben de onu kesik kısmından daha da içeri çektim ve alnımı burnuna çarptım.

Motorcu haydut geriye doğru tökezliyor ve ben de bu ertelemeyi kullanarak kemerimden bıçağımı çıkarıp onu bir kulağından diğerine kesiyorum; yarıktan gelen şırıltı sesi titreşiyor.

Sonra Fawn'ın çığlığını duyuyorum ve damarlarımdan buzlar akıyor. Lastiğin yanındaki yerine koşuyorum. Kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyor. Fawn gitmişti. "Fawn!"

Nefes alışını duyuyorum ve beynim parçalanıyor. Onu kaybetme düşüncesi taş kalbimi ikiye bölerken, çılgınca seslerine doğru ilerliyorum. Onun için öleceğim.

Her kurşuna, her acıya, her dayaa katlanacağım ve bunları onun için çekmek benim için en büyük zevk olacak. Hayatımı ona adayarak ölmek. Eğer lanet olası bir cennet varsa ve çılgınca bir olayla cehennem çukurlarından ziyaret etmeme izin verilirse, doğmamış bebeğini onun için tutacağım çünkü ölümdede bile ona bağlıyım.

Sese doğru koşuyorum, ağaçlardan kaçıyorum, yanan bir motosikletin enkazının üzerinden atlıyorum. Bronson'ı dizlerinin üzerinde, bir motorcunun üzerine çökmüş, bıçağını yukarı doğru kaydırarak herifin çene kemiğine saplarken geçıyorum.

Birden onları gördüm.

Yanan bir dal Max'in bacağının üzerine uzanarak onu toprağa yapıştırıyor. Alevler vücudunu sarıyor. Karşısında, Dustin bıçağını kaldırarak yaklaşıyor ve-

"Fawn!"

Babasının sırtına atlıyor, bir koluyla boynuna sarılırken diğer koluyla histerik bir şekilde yüzüne tokat atıyor. *Benim şımarık kraliçem.* Dustin sağa sola savruluyor ama bıçak-

Hay sikeyim! Tam onu bıçaklamaya çalışırken oraya varıyorum, dikkatsizce kesiyor, omuzlarında ve boynunda delikler açmaya çalışıyor.

Kırmızıyı gördüm. Hırlayarak kolunu yakaladım ve onu rahatlatarak tutuşunu bırakmasını sağladım. Ayağa kalkıp Max'e doğru koşuyor. Xander onu buldu ve birlikte yanmış gövdeyi kalçasından çıkarmayı başardılar. Max boyunun tamamına kadar yükseliyor.

Bir anda Dustin'in kolunu dirseğinden kırdım, total ulna ve radius kemiği sarkıyordu.

Acı içinde inliyor.

Max anında üzerine atılarak Dustin'in diz kapağına tekme atıyor, bacağını parçalıyor ve onu arkaya bakan bir kemik yığını haline getiriyor.

"Sırada *hiç* küçük motorcu kalmadı." Bronson dumanın arasından çıkar, yüzünden ve kollarından kanlı katliam izleri süzölmektedir, her iki yumruğunda da birer bıçak vardır. "Merhaba güzel kardeşlerim."

Xander'ın yanında durur ve milli park aniden ürkütücü bir sessizliğe gömülür, sadece Dustin'in çığlıkları ve iniltileriyle kesilir. Sanki tüm orman intikamımız için sessizliğe bürünmüş gibi.

Kardeşlerim bu gece şeytanlarını serbest bıraktılar, tekrar dizginlenmeleri gerekene kadar milli parkta serbestçe dolaşmalarına izin verdiler. Kardeşlerimin kadınları ve çocukları için. Barış duyguları için. Birbirleri için.

Carter ve adamlarımız da artık yakındalar ve sisle kaplı, zarar görmemiş büyük figürleri uzaktan izliyorlar.

Küçük geyiğime uzanıyorum, onu kendime çekiyorum ve yanaklarını okşayarak çift renkli belirsiz bakışlarına bakıyorum.

"Yaralandın mı?" Cevap beklemeden boynundaki ve omuzlarındaki külle buz tutmuş deriyi inceliyorum. Bıçağın ucundan, taşlardan, dallardan küçük kesikler etini yaralamış; ne olduğu önemli değil. Dişlerimi sıkıyorum. Kir, toz ve is yüzünü ve kıyafetlerini kaplıyor ve onu eve götürmem gerekiyor. Ona bakmam gerek.

"Kendini tehlikeye attın," diyorum sıkıca, mavi ve yeşil bakışlarını bularak. "Seni dizlerimin üzerine yatırmalıyım, küçük geyik. Kıcını ve amını ortaya çıkarıp beni terk etme düşüncesi aklına gelene kadar seni tokatlamalıyım-" Bu itirafta boğuluyorum. *Lanet olsun.* Kendimi düzelterek, "Bana *karşı* gelmek seni titretecek," diyorum.

Dağınık çene çizgimdeki kıllara dokunuyor. Beni okurken dudakları gergin, gözleri yumuşak. Duygularım, onları gizleme çabalarımın rağmen yüzeyde oynuyor.

"Her zaman sizi seçeceğim efendim," diyor nefes nefese ve göğsüm ona duyduğum sevgiyle zonkluyor. Gözleri açılıyor ve omzumun üzerinden kayıyor. "*Clay...*"

Bakışlarını takip etmek için döndüğümde, Max'in Dustin'i kırık uzuvları üzerinde geriye doğru kaymaya çalışırken takip ettiğini görüyorum. Max'in iri kaslı gövdesi, herifin sakat vücudunun üzerinde sürünüyor.

"Dur. Gideceğim," diye yalvarıyor. "Şehri terk edeceğim. *Cross?*" Stockyard MC'nin Başkanına -diğer adıyla Brock Riley'e- seslenir ve sessizlikle karşılaşır. "Cross?"

Bronson elinin tersiyle dudağından akan kırmızıyı silerek, "Gitti," dedi.

"Yalnızsın Dustin," diye onaylıyor Xander. "Kasapların etrafını sardığını *hissetmiyor* musun?"

"Fawn! Babanı öldürmelerine izin verme-"

"Onun adını söyleme!" Dustin'in çenesini tekmeleyen Max'e başımla işaret ederek tıslıyorum. Kırılan dişlerin sesi yankılanıyor. Vuruş onu neredeyse bilinçsiz bir duruma sokuyor.

Yazık.

Dustin'in başı toprakta sallanıyor, gözleri kafatasının içinde bilyeler gibi yuvarlanıyor. Onu bir kez yanımıza alıp intikamımızı almış olabiliriz. Ama bugün değil. Orman yangını bunu sona erdirecek. Cesetler yakında kömür olacak.

Tatlı kızımın nefesinin hızlandığını duyuyorum. Bu Fawn'ın görmesi gereken bir şey değil. Yüzünü göğsüme çekerek onu cinayet sahnesinden koruyorum. Kendi kanından birinin ölümüne tanık olmadan da benim kraliçem olabilir. Bu eylem onun gücünü yok etmez. Cesaretini de zayıflatmıyor. Onun insanlığına izin veriyor.

Max'e "O senin," dedim. "Bitir işini.

Bronson ve Xander benim tarafımdan bakıyor ve Max yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirirken Dustin'e dik dik bakıyor. Onun üzerinde gezinirken zaman uzuyor, geriliyor. Ateşin parıltısı arka planı belirliyor. Gri duman, her ihanetin sonuçlarını biçmeye hazırlanan hayaleti gibi Max'in etrafında dönüyor.

Konnor'un kaçırılması için.

Cassidy'e yapılan saldırı.

Kızını hak etmediği için.

"Sustur onu, Max," diye emrediyorum, Fawn'ı pençelerimden kurtarıp arabanın güvenliğine götürmek istemiyorum ama onun acı çığlıklarını da duymasını istemiyorum.

Max yavaşça çömeliyor, Dustin'in üzerinde geziniyor. Düşmanınin sakat bedenine bir gölge düşürüyor.

Uzanıp Dustin'in gömleğinden bir parça koparıyor ve kirli kumaştan bir şerit çıkarıyor. Max külle kaplı kumaşı ağzına tıkarken Dustin puslu bir iniltiyle kendine geliyor ve gırtlaktan çıkan sesleri bastırıyor.

Dustin boğulmaya başlar, duman ve is nabız gibi atan boğazına dolup onu kasılmaya ve hava almak için savaşılmaya kışkırtır.

"Gözlerini sevmiyorum," diyorum Sicilya dilinde, tatlı kızımın titreyen bedenini tutarken, üzüntüsünden daha da tahrik olmuş bir halde. Onun üzerindeki etkisi beni daha da öfkeliendiriyor.

Max'in gülümsemesi genişler.

Parlak bıçak ilk parlayan küreye yaklaşırken Dustin'in gözleri kamaşıyor, siyah gözbebeği tam bıçak saplanırken eğriyi takip etmek için fırlıyor. Kolayca içeri kayan bıçak, kahverengi göz küresini tam ortasından mızraklıyor.

Birkaç hamle sonra Max ilk küreyi Dustin'in kafatasına saplayıp çıkarır.

Islak topu toprağa fırlatıyor, top yan yatmış, kömürleşmiş toprakta cızırdıyor, Dustin'in bezin etrafına kusmasını izliyor. Tıkanmış ağzından ve boğazından boğuk boğuk sesler geliyor. Vücudu dehşetle titriyor.

Max ikincisi için eğiliyor, bıçağı yavaşça yaklaştırıyor ve ucu Dustin'in Fawn'inkine benzeyen son gözünü kaplayan sıvıya dalana kadar yaklaştırıyor.

Yavaşça dalıyor. Her seferinde bir parça.

Sonra bıçağı, sapladığı gözle birlikte sadece sapı sallanıp görünene kadar yere vurur.

Kardeşim lafını esirgemez ama yine de Dustin'in kulağının dibinde tıslıyor: "Göz yok. şu anda etrafındaki Kasapları gerçekten *hissediyor* olmalısın... Ve bir Kasap senin hissedeceğın son şeydir."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

açık kahverengi

Clay bizi kamp alanından, cesetlerden, küllerden ve enkazdan çıkarırken ağaçların oluşturduğu ağ, arabayı saran neredeyse siyah bir tünel oluşturuyor. İnfazlardan.

Her şey çok hızlı oldu.

Sanki daha birkaç dakika önce babama "*Merhaba*" diye fısıldamışım gibi, sonra biri ileri sarma tuşuna bastı, bir anda gözümün önünden bir sürü olay geçti; Max'in benim için kurşun yediğini, Clay'in beni altında sürüklediğini gördüm. Uçuşan kurşunlar. Ölen insanlar. Alevler, dumanlar ve küller ve sonra her şey duruyor. Ve ben bu koltuğa düştüm.

Bu süzülen arabada.

Her şeyin hareketsiz olduğu yerde: camlar dumanı engelliyor, lastikler mızımız yolda hafifçe yuvarlanıyor ve yanımdaki adam taş gibi soğuk, ama kalbim-

Kalbim hala ileri sarıyor. Hala bir şekilde başladığı gibi biten olayları yansıtıyor.

Vücuduma bakıyorum. Kemerini tak.

Bu ne zaman oldu?

Arabaya ne zaman bindim? İlk merhaba ile son ölüm arasındaki bu askıya alınmış boşlukta oturuyorum, bedenimi koparılmış gibi deneyimliyorum.

Adrenalini hissediyorum.

Kalbimin ağzıma fırladığını hissediyorum, arabadan başka hiçbir şey hareket etmezken içimdeki her şeyin saatte milyonlarca mil hızla hareket ettiğini hissediyorum... Bedenim hala orada.

Eller titriyor.

Bacaklar yorgunluktan

gergin. Cilt sıcak ve

terli.

Uhrevi görünmesi gereken ama bu ateş tüneline sadece uğursuz sahneye uyan bir hırıltı, çığlıklar arabamızın yanından geçti. Zar zor irkildim. Gök gürültüsüne başka motorlar da katıldı. Onlara binen Clay'in adamları ve Kasap kardeşler bizden uzaklaştı.

Üç motosiklet dar yolda cehennemden çıkmış yarasalar gibi uluyor. Tek ışık her bir farın gözlerinden geliyor.

Sisin kalın derinliklerinde kaybolurlar.

Araba yine hareketsiz ve sessiz.

Kıvrılmış parmaklarıma bakıyorum -hâlâ hiçbir şeye, her şeye, gömleğine, gerçekliğe, geçmişe ve şimdiye tutunuyorlar- şiddetli bir şekilde titriyorlar. "Kıvrılmalarını durdur," diye fısıldıyorum, ellerime bakarak. "Durmayacaklar."

Araba yavaşladı. Clay koltuğun üzerinden uzanıp beni çözüyor ve vücudunun iki yanına diz çökmem için konsolun üzerinden çekiyor. Ellerim *tuhaf* görünüyor.

"Kamp alanından uzaklaşmamız gerek, tatlı kız. Beni dinle." Yanaklarımı sert bir otoriteyle kavırıyor, beni ona bakmaya ve niyetli mavi bakışlarına odaklanmaya zorluyor. Hareketleri bana bir şefkat hissi verirken, bakışlarındaki boş derinlik tüylerimi diken diken ediyor. Şu anda patron o. Efendim ya da Clay değil. "Bu adrenalin," diye metodik bir şekilde devam ediyor. "Tek yapman gereken nefes almak. Vücudunun ihtiyacı olan tek şey bu. Bunu benim için yapabilir misin, küçük geyik?"

Elleri yüzümü kavrarken başımı sallıyorum. "Evet."

"Aferin kızıma."

Belimi kavırıyor, beni koltuğuma kaydırıyor ve tekrar yola çıkmadan önce kemerimi bağlıyor. Sonra ileride bir normallik boşluğu beliriyor, orman tüneline bir mola, şehir ışıklarının parıltısı, sonu...

Duman bizi bir süre daha sahnede tutuyor, büyük bir şeytani uzanışla, biz geçene kadar, gri bulutlar kaputun üzerinden ayrılıyor ve bizi ormanın kavrayan parmaklarından koparıyor.

Temiz hava bizi çevreliyor ve dışarıdayız. Ve ben nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

açık kahverengi

SADECE NEFES AL.

Gözlerim onda.

*Aksine, ben
onunkini aldım.*

Sadece nefes al.

Nefes alıyorum -kesinlikle nefes alıyorum- Chrysler'in renkli camından dışarı bakıyorum. Milli park, cesetler, ileri sarılmış dünya, dikiz aynasında uzak turuncu bir manzara. Ama... *Dustin Nerrock'un* gözleri benimle birlikte berraklığa geldi, camdan bana yansıyor.

Babamın gözleri.

Bu gece öldürülen adamın benim kanımı paylaştığını görmezden gelemem - o gözlerle değil. Benim mavi ve yeşilimden tamamen farklı bir renk, ama konumu, şekli... O sadece bir yabancıymış gibi davranamam.

Onunla daha çok ilgilenmek istiyorum.

Suçluluk duygusu kafa karışıklığımı gideriyor.

*Onun yasını tutmadığım için
suçluluk duyuyorum. İstedğim
için suçluluk duyuyorum.*

Clay'e karşı geldiğim için suçluluk duyuyorum.

Ve bunu tekrar yapacağım için suçluluk duyuyorum.

Clay, Connolly sokaklarında dolaşırken buz gibi bakışları ne değişmiş ne de gevşemiştir. *İhanet* kelimesini kafasında evirip çeviriyor mu? Benden.

Max'ten. Xander'dan bile.

"Efendim?" Sanırım
yüksek sesle söyledim.

Ama belki de sessizlik onun cevabı olduğu için yapmadım. Gürültülü
nefes titriyor

Ben.

Araziye açılan beyaz kapıların arasından geçiyoruz ve
Daha aylar önce dahili telefonun başında duran hamile sarışın kız hiç
beklenmedik bir anda yanıma geliyor. Alt dudağını endişelendiriyor.
Saçlarını parmağının etrafında döndürüyor. Ve o adamın neye
benzeyebileceğini hayal ediyor... Artık biliyor.

Keşke daha çok umursasaydım.

Kot pantolonumu kaplayan siyah kül ve is lekelerine bakıyorum,
bedenimi normal bir şekilde deneyimliyorum. Uzuvlarım ve kalbim dış
dünyayla aynı anda hareket ediyor. Şu anda topraklanmış durumdayım ama
kasvetli.

Kaşlarımı çatarak parmağımın ucunu kumaştaki küçük bir delikten içeri
sokuyorum. Clay'in altında sürüklendiğimde taşlar ve dallar bunu başarmış
olmalı. Hüzün, rahatlamanın etrafında dönüyor ve yorgunluk o kadar baskın
ki ikisi de sessiz görünüyor.

Ama suçluluk duygusu için.

Sıra sıra dizilmiş dış duvar ışıklarıyla aydınlanan malikane görünüyor.
Merdivenlerin tepesindeki figüre göz kırptıyorum. Aurora, askerler ve
hizmetçilerden oluşan bir maiyetle bizi bekliyor.

Arabadan indiğimde o kadar rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor ki
merdivenlerin dibinden bile göğsünün düştüğünü görebiliyorum. "*Madonna
Mia.*" Bana doğru koşuyor.

Uzun kolları beni içine çekiyor, ben de kendi kollarımı ona doluyorum.
Sanırım o benim ailem. Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, Dustin ya da
benim için değil, hiç kimse için olmayan gözyaşları usulca omzuna
dökülüyor. Sızan yorgunluğun, ihanet kelimesinin, suçluluk duygusunun,
katılmaya hazır olmadığım *hala'nın* gözyaşları.

Başımdan aşağı saçlarımı okşuyor. "Artık bitti."

Clay'in arkamdaki varlığı omurgamı ısıtıyor ve karısının koyu likör
rengindeki güzel gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum. "Benimle
tanıştım

Baba," diyorum ona ve kendime, o *kedere*, onun yasını tutma anına ulaşıyorum.

*Sanki
yapmalıymışım
gibi.*

*Yapmamalı
mıyım?*

"Biliyorum." Başıyla uzaktaki bir şeyi işaret ediyor. "Ayın büyüklüğüne bak, tatlı Fawn. Bu gece çok yakın."

Dudağım bir gülümsemeyle seğiriyor ama tam olarak oluşmuyor. Bana aya hiç bakmadığını söyledi.

Parlayan büyük küreye bakarak havayı içime çekiyorum. Çimenleri içime çekiyorum. Çiçeklerin kokusunu. *Durgunluğu* içime çekiyorum.

Ateşi içime çekiyorum.

Bu gece sırtım Clay'in gövdesiyle buluştuğunda ayın düzlemi boyunca ışık oyunları oynanıyor.

Vücudunun sert, heybetli duvarına daha da bastırıyorum; dumanın ve yanmış odunun kalıcı kokusu, tamamen ona ait olan erkeksi kokuyu maskeleyemiyor. Hâlâ onun gibi kokuyor. Zırhı bu gece kalbini engelliyor olsa bile. Hâlâ o.

Her şeyin bittiğini, gecenin, kavganın, intikamın sona erdiğini anladığımda hüznün ve yorgunluk içimi söndürüyor ve bacaklarım biraz daha güç kaybederken onun içine düşüyorum.

Beni kucaklamak için eğiliyor ve ona karşı iç çekiyorum, yorgunluğun gözlerimi kapattığını hissediyorum. Kollarım boynuna dolanıyor, kirpiklerim ayın önünde yavaşça kırışıyor.

Aurora Clay'in yanağına dokunur. "Herkes güvende mi? Xander? Bronson?" Duraksıyor. "Max? Cassidy birkaç dakika önce aradı. Eve sağ salim varmışlar ama o yaralanmış. Baban onu kontrol etmeye gitmiş. Yanmış ya da vurulmuş mu? Durumu ciddi mi?"

"Yine de arabasına geri dönmeyi başardı," diyor, her kelimenin etrafına sıkıca sarılmış bir küçümsemeyle. "Fawn yattıktan sonra Cassidy'yi arayacağım."

Clay hala Max'e kızgın mı?

Benim için kurşun yedi.

Eli adamın yanağından kayıyor. "Clay... Cassidy'yi arayıp kontrol edeceğim. Dinlenmen gerek. Dinlenmezsen kimseye faydan dokunmaz... Ve endişeleniyorum."

"Zamanını boşa harcıyorsun," diyor ona, sesi soğuk ve kapalı. "Ve bu kesinlikle mümkün değil. Adamların sorgulanması gerekiyor. Bir temizlik ekibinin kanıtları ortadan kaldırması ve bir kaza sahnelemesi gerekiyor."

"Temizlikçimizle irtibata geçip kamp alanını kontrol etmesini sağlayabilecek durumdayım. O ne yapacağını bilir. Benim sadece onaylamam gerekiyor" diye ısrar ediyor.

"Bırakın Aurora yapsın, efendim. *Lütfen*. Benimle kalın."

Mırıldanıyor, bakışları kısa bir süreliğine yüzüme düşüyor, ağzının kenarı seğiriyor. "Pekala," diye sıkıca kabul ediyor ve onun mesafeli, temkinli tınısı beni heyecanlandırıyor.

Adım adım uzaklaşıyor ve Aurora merdivenlerden inerek gelmekte olan araba konvoyunu karşılamaya gidiyor. Uzaktan konuşmalar olayları aktarıyor. Clay'in omzunun üzerinden Aurora'nın kendi halinde duruşunu izliyorum, adamlar da ona saygıyla başlarını sallıyorlar.

Clay beni evin içinde taşıyor ve yürüyebilmeme rağmen bunu takdir edecek kadar yorgunum.

Clay'e göz kırpıyorum. "Max'e kızgın mısınız, efendim?" Yatak odamıza yaklaşırken ona soruyorum. "Bu benim fikrimdi."

"Şimdi olmaz, tatlı kız."

"Max benim için kurşun yedi-"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez!" diye tükürdükten sonra tekrar kendini eğitmeye başladı. "Onun lanet köpeği için kurşun yerim ama Cassidy ile ilgili kararlarını asla baltalamam. Onu asla almam."

"Xander söz konusu olduğunda onun *endişelerini* baltaladınız... yine de, efendim." *Siktir*. Bunu gerçekten söyledim. Sözcüklerin etrafında oluşan yumruyu yutuyorum, beni tutan güçlü kaslar demetlendikçe onları geri indirmeyi diliyorum.

Onu daha fazla zorlamıyorum.

Şimdi olmaz.

Banyoda Clay duşu çalıştırıyor. Bu alanın tenhaliğı, yumuşak su sıçratma sesi ve bu kadar yoğunluğun ardından gelen garip durgunluk gözlerimin arkasına iğne batmasına neden oluyor.

Şimdi yalnızım.

Zayıf düştüm. Birden o kadar güçsüzleştim ki ayakta durmakta zorlanıyorum; tüm o hayatların acısı, dehşet, sıcaklık ve Clay ile ailesini kendi kanıma ne kadar çabuk tercih ettiğimin ağırlığı altında eziliyorum. Hepsi beni parçalıyor. Ruhumda ince çatlaklar yaratıyor.

Ve Dustin'in gözleri benimkilere benzer bir şekilde kırpışıp aynı yöne kayarken bile *Clay*'i seçtim...

Olayları zihnimde yuvarlıyor, listeliyor ve sıralıyorum. Babamla tanıştığım gece öldürüldü. Bu oldu. Ve ben buna seyirci kaldım. Ama bu bir cinayet değildi... Cinayet alçakçadır, gereksizdir. Bu bir intikamdı. Bu bir infazdı.

Babamın gözlerini düşünürken Clay'in kıyafetlerimizi çıkardığını fark etmiyorum bile. Dalgınca külotumu çıkarırken, Dustin'in de benimle aynı kulaklara sahip olup olmadığını merak ediyorum. Ya da aynı tavırlara.

Dušta, ılık sprey omuzlarıma düşerken Clay onun sıcaklığının dışında duruyor. Tüm dikkatini bana veriyor.

Beni kaldırıyor ve çıkıntının üzerine koyuyor; gözlerimiz aynı hizada. Omuzlarımdaki ve göğsümdeki kül ve kiri yıkamaya başladı.

Sanırım odağımı kaybediyorum, göğsündeki kas yığınlarına ve ön kollarındaki sarmallara bakıyorum, ona son sorduğumda açıklamayı reddettiği dövmelere bakıyorum. Omzundan boynunun alt kısmına kadar uzanan büyük yara izine. Bir sarmaşıkla gizlediği yara izine. *Bu geceden sonra kaç tane daha var? Hepsinde kaç tane var?*

Birden elimi kaldırıp yara izinin üzerine koyuyor, belli ki mesafeli bakışlarımı fark etmiş. Gözlerim onunkilerde parlayan yoğun maviyle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Bir keresinde bana bunun ne olduğunu sormuştun. Bilmek ister misin, tatlı kız? Gerçekten nasıl bir adam olduğumu bilmek ister misin?"

*Nasıl bir adam olduğunuzu
biliyorum, efendim. Tehlikeli bir
adam.*

Sadece başımı sallıyorum, dudaklarım ince, kalbim umurumda değil diye bağırarak için titriyor. Seni kabul ediyorum. "Evet."

İri elleriyle sabunu parmaklarımdan köprücük kemiğinin üzerinden koluma doğru okşuyor. "Kimse senin aya inandığın gibi benim de *Cosa Nostra*'ya inandığımı tam olarak anlamıyor tatlı kızım. Bu *benim* tüm hayatımdı.

"Yapmak için doğduğum şey buydu. Ben. Varis. Bununla gurur duyuyordum. Geleceğimin bu olduğunu uzun zaman önce kabullenmişim... Sadece bu. Bunu istedim. Onun tarafından baştan çıkarıldım. Ve başka seçeneğiniz olmadığında, kararlarınız oldukça netleşir. Hayat siyah ve beyaz olur."

Konuşurken beni yıkamaya devam ediyor. "Ben senin yaşındayken yatılı okuldan yeni çıkmıştım ve ergenlik dönemimde ilk kez ailemin evinde kalıyordum. Kabul törenimin bir parçası olarak bir kızı öldürmem emredildi. Jimmy ve baban bu işi ailem için tamamlamanın benim için bir onur olduğunu söylediler. Kabul ettiğimde gurur duydular. Her zaman yaptığım gibi, *aile* derken babamı, kardeşlerimi ve *Cosa Nostra*'yı kastettiklerini düşünmüştüm."

Kaşları içeri çekildi. "Çok şey bilen bir adamın kızıydı. Yani çok şey biliyordu. Bana söyledikleri tek şey buydu ve o zaman bu benim için yeterliydi. Bunu sorgulamadım. Onların sözlerini ve emirlerini kabul ettim. Baban o gün benimle geldi. Çok gençti. Dokuz yaşlarındaydı. Başına bir yastık koydum ve onu aşağıda tuttum." Duraklıyor ve boğazım düğümleniyor. "Ve onu öldürdüm. Onlar için. İşte ben böyle bir adamım."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve titreyen dudaklarımdan aşağı kayarken duş başlığındaki suyla buluşuyor.

Elini benimkinin üzerine bastırıyor, yara izine baskı uyguluyor, onu tutuyor, koruyor, sanki onu birlikte iyileştirebilirmişiz gibi.

Gözleri daha önce onda hiç görmediğim bir yoğunluk ve dürüstlikle bana bakıyor. Bu şekilde değil. "O karşılık verdi, küçük geyik." Neredeyse gülümsüyor. "Yastığının altına sakladığı bir çeşit süs eşyasıyla beni doğradı. Ve bana onu hatırlamam için bu yara izini bıraktı... Sorular sormalıydım. Konuşmalıydım. Hiç konuşmadım."

Göğsümde onun için bir sızı dolaşüyor... onun için değil. *Bu beni ne tür bir insan yapar?*

Mavi gözlerindeki gerçek, tınısındaki çakıllı artçı sarsıntı kalbimi acıtıyor. Sadece sevdiği için bütün ve iyileşmiş, güvenen ve güçlü bir kalp. O benim bir numaralı iyi şeyimken bu adamı *kötü* olarak göremem. O yüzden kabul ediyorum, o kızın hikâyesindeki kötü adam o, ama benim hikâyemdeki kötü adam asla o olmayacak. "Emirlere uyuyordun. Sen-"

"Bunun için bahane uyduramazsın, küçük geyik," diye öğüt verdi, küçümsememi, şok olmamı ve dehşete düşmemi istiyordu. "O emri körü körüne yerine getirdiğimde tam olarak senin yaşındaydım. Çocuk değilim. Bunu sana neden söylediğimi sanıyorsun? Neden şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Bu gece bana meydan okudun." "Ben istemedim-"

"Sen gittin," diye sözümü kesti. "Kendi kararlarını kendin verdin. Planın ne olduğunu biliyordun. Ne dediğimi duydun. Emirlerimi duydun. Ve kendini tehlikeye attın. Neden?"

"Xander yüzünden."

"Evet ama herkese bununla ilgilendiğimi söyledim. Tekrar dene," diye meydan okuyor. "Kelimeleri söyle."

Gerçeği dudaklarıma bastırarak sertçe nefes veriyorum. "Bir hata yaptığınızı düşündüm, efendim."

"Aferin kızıma," diye övüyor. "Başardın." Yüzü pişmanlıkla gerilirken yavaşça başını sallıyor. "Ama küçük geyik, sen de benim yeterince makul olmadığımıza karar verdin."

endişelerinizi dinlemek için. Beni ikna etmeye bile çalışmadın. Sadece beni terk ettin. Şimdi bana gerçeği söyle."

İtiraf ederken dudaklarım titremeyi bırakmıyor, "Evet. Beni dinleyeceğini düşünmemiştim. Beni kilitleyeceğini düşünmüştüm."

Derin bir iç çeker ve "*Tanrım*" demeden önce küfreder. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı sallıyorum. "*Hayır. Değil-*"

"Evet." Yanaklarımı kavırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, suya karşı konuşuyor ve gözyaşları onları parlatıyor. "Sen bana gelmedin." Sesi tuhaf geliyor. Gergin. Sanki boğazında bir savaş veriyor gibi. "Benden körü körüne emir almak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. *Kahretsin*, Fawn. Beni sorgula." Beni öpüyor ve alnını alnıma bastırıyor, sertçe yuvarlayarak, "Sesini kullan, tatlı kız. Endişelerini dinleyeceğim. Seni dinleyeceğim, Fawn. Güzel ağzından çıkan her kelimeyi dinleyeceğim, ama yemin ederim ki, bana en azından bir şans vermeden beni bir daha böyle terk edersen-" "Yapmayacağım." Boynunun arkasını kavırıyorum, omuzları gergin kaslarla sarılmış büyük çıkıntılar halinde ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. Öpüşmemiz sıkı, ikimizin de ağzını incelten bir duygu. "Özür dilerim," diyorum

dudaklarına karşı. "Çok *çok* özür dilerim." "Bana yemin et, tatlı kız." "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Ellerinden biri geriye kayıyor ve saçlarımı yumrukluyor, dudaklarını sütundan aşağı sürükleyebilmek için boynumu kıvrırmak için tutuşunu kullanıyor. Bir sinir yumağını yutuyorum ve o da ateşli bir şekilde boğazımın kıvrımlarını yalıyor.

Parmakları sarı saç tellerimde gezinirken, saçlarım kafa derimi ısırıyor. Onun karanlığının odayı doldurduğunu hissederek inliyorum.

Nefes alıp vermesi ağırlaşıyor ve şiddetleniyor, dişleri artık derimi sıyrıyor. "Seni benden almaya çalışan bir sonraki kişiyi öldüreceğim." O yayıldı

Uyluklarımdan tutup beni çıkıntının kenarına çekiyor, iki parmağını yarığımdan geçirdikten sonra beni tek bir acımasız hareketle sikini almaya zorluyor.

İçimden bir çığlık koptu. Bir
solukta güzelce kazığa
oturtuldum.

Hırlıyor ve tırnaklarımı boynunu ve omuzlarını saran kaslara geçiriyorum. Sonra beni becermeye başlıyor, kafa karışıklığından, kırılğınlıktan, itiraflardan ve dürüstlükten güç alarak.

"Seni kilit altına alırdım," diye itiraf ediyor karanlık bir sesle, bir eliyle kıcıımı ve kalçamı kavıyor ve leğen kemiğimi sert tahrikleriyle buluşturuyor. "Lanet anahtarı atardım. Haklısın. Mantıklı düşünemezdim. Şansımı denemezdim. Senin hayatınla değil." Kalçalarını her yumruklayışında derin homurtular yükseliyor. "Seninle değil. Asla seninle değil."

Dudakları ağızıma doğru kayıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Acımasızca içime girerken diliyle ağızımı sikiyor. İçindeki gerçeğı, nefreti, suçlamayı, metaneti ve kontrolü sikip atıyor.

Morartıcı öpüşmemizden koparak, küçük bedenimi müthiş, dolgun kaslarına boğuyor, başımı göğsüne yaslıyor, ıslak sarışın saç tellerime sarılmış parmaklarıyla orada tutuyor. Kalçaları hiç rahat durmuyor, beni sertçe dövüyor, ihtiyatsızca içime giriyor.

Kollarım belini sarıyor. Güçlü kasları ellerimin altında yuvarlanıp sıkılaşıırken ona tutunuyorum.

"Sana tapıyorum, Fawn," diye kabaca devam ediyor. "Sana tapıyorum ve her zaman mantıklı olmayacağım ama bana mantıklı olmam için bir şans ver! Öğreneceğim. Bana o lanet şans ver."

Beni sonuna kadar dövüyor. Sözleriyle ve onu kabul etmemi ve sonra onu özlememi sağlayan sert içe doğru itişleriyle bana açılırken haykırıyorum, bir his diğeriyle o kadar hızlı örtüşüyor ki.

Yetişemiyorum.

Dayan.

İnliyor, siki içimde kalınlaşıyor. "Bir gün beni durdurmak zorunda kalacaksın. Senin için dünyayı ortadan ikiye ayırmak üzereyken beni ikna etmen gerekecek. Eğer beni terk edersen, bunu yaparım. Sokakları kana bulayacağım. Hepsini öldürürüm. Hiçbir şey beni sensiz var olmaktan daha fazla incitemez."

Onunla, onun sözleriyle, onun titreyerek ve umutsuzca doruğa doğru kovalayan çiğ sevişmesiyle dolu olmanın coşkusu göğsümü dolduruyor.

Savunmasız. Tamamen açık. Vücuduma yapışıyor, elleri saçlarımda, herhangi bir mesafeden korkuyor. Beni sadece sevmiyor. Ben onun *her şeyiyim*. Tıpkı onun benim olduğu gibi. Dağları ve yıkılan duvarları aşarken gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ediyor. Onun kendi seçimi olmayan soğukkanlı cephesini sıyrıp atarken. Onu etrafındaki kötülüğü sorgulamaktan koruyan zırhı.

Onu. Onu hala etkileyen masum kızıdan ayıran bir perde.

Her şeyi sikip atıyor.

Onun bozulmamış
tavırları. Onun
okunamayan duyguları.

Tüm gerçek korku, acı ve pişmanlık ondan parlıyor ve bu güzel, kaotik ve yıkıcı. Orgazma doğru ilerlerken tüm bunları bana öyle bir hediye ediyor ki, kendimi onun evi, güvenli alanı gibi hissediyorum. Bedenim, onun sığınağı. Bir kurtuluş yeri.

*Benim tehlikeli
adamım. Benim
Clay Butcher'im.
Benim bir numaram.*

BÖLÜM YIRMI YEDİ

açık kahverengi

TAZE YIKANMIŞ, sikilmiş ve bilincin dikişlerine tutunmuş bir halde ana süitimizdeki kanepede oturuyoruz. İçeride, kendimiz olmak için yalnızız. Pencereden görünen şehir, titreyen ışıklar ve onu çağıran turuncu çizgilerden oluşan uçsuz bucaksız bir manzara olsa bile. Ondan bir parça istiyorum.

Ama bu gece değil.

Elmacık kemiğinin yan tarafını boyamaya başlayan morluğa bir buz torbası tutarken kucağına oturuyorum, çıplak bedenim onunkinin üzerinde. Kamp alanındaki kavga sırasında darbe almıştı. Olayı görmedim ama onun dışında ikimiz de neredeyse hiç yara almadık. Bu gerçekten bir mucize. Belki de sihir. Kimse bir numaralı iyi şeyimi elimden alamazdı.

Ben onunla ilgilenirken o purosunun tadını çıkarıyor. Kurt ya da aslan, bu lanet olası Bölge ormanının kralı, yara yaradır ve metresi yoktur.

Güçlü bir pozla arkasına yaslanıyor. Bir kolu kanepenin üstünden sarkıyor, diğeri yanında, parmakları saçlarımın ucuyla oynuyor. Benim yaptığım gibi.

Purosunu dudaklarının arasında dengeliyor, bir çekip bir söndürüyor, parlayan koru alevlendiriyor ve sonra karartıyor. Berrak, mavi bakışları sessizce beni izliyor. Bu da diğerleri kadar samimi bir an.

Babamın gözlerinin görüntüsü ve kaşlarının arasındaki kırılganlıklar aklıma düşüyor. Sertçe nefes alıyorum.

"Onu düşünmek istemiyorum," diyorum. "Gerçekten bana benzemiyordu. Pek sayılmaz. Ama gözleri..."

"Evet, tatlı kız. Bu gece nasıl istersen öyle hissedebilirsin. Seni durdurmayacağım. Eğer o adamın yasını tutmak istiyorsan-"

"Bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Onun yasını tutmak istemiyorum. Onu unutmak istiyorum. Onun gözlerine sahip olduğumu unutmak istiyorum."

Bir an bana baktı, kaşları çatıldı ve alnı gerildi. "Biliyorsun, kardeşlerim anneme karşı kin besliyor. Beni kayırdığı gerçeği bir sır değil. Diğer sebepleri bilmek ya da anlamak için etrafta değildim. Ama... Onun özelliklerini taşıyorum," diyor bana. "Onun kemik yapısına sahip tek kişi benim. Elmacık kemikleri. Kardeşlerimden daha keskin. Bu benzerliğin onları rahatsız edip etmediğini hep merak etmişimdir."

Onu içeri aldım. "Bence Luca'ya benziyorsun."

"Benziyorum. Ama aynı zamanda ona benziyorum. Bu konuda acele etme. Nasıl hissettiğine karar vermek zorunda değilsin." Odanın loş ışığında gözleri kapalıydı. "Sadece olmasına izin ver, tatlı kız."

"Yine de şu anda çok ham."

"Sana unutturmamı ister misin?"

Gözleri beni içine çekerken, vücudumda yoğun bir şekilde dolaşırken, üzerime bastırırken, niyetini zorlarken, bir sıcaklık kızarması tenimi pembe bir renge boyuyor.

"Evet." Nefes almak için ağzımı açıyorum, onun morarmış elmacık kemiğine, paketten eriyen buza konsantre olmaya çalışıyorum, o sırada eli saçlarımdan ayrılıp çıplak belime dolanıyor. Kırımın kıvrımını takip ederek yanaklarımdan arasında daireler çiziyor. Ona karşı büzülüyorum, dolu olmanın, o enfes şekilde gerilmenin deneyimini yaşamak istiyorum.

Bakışlarımı karanlık niyetlerin ve vaatlerin için için yanan çukurlarıyla buluşturuyorum.

Gözleri parlıyor, gözbebekleri büyük, gök mavisi parlayan bir halkayla çevrili.

Ağzının köşesinde saf seks sırtışı oynuyor. "Bu gece bunu istiyorum," diye mırıldanıyor, sıkı kasları dürtüyor ve kalın pedinin ucunu içimde tutuyor.

İnliyorum ama işaret parmağını sokmasına yardım etmek için geri itiyorum. Amım dalgalanıyor, penetrasyon sadece birkaç santim uzakta, o kasların içinde hayali bir his gibi, içeri itiyor ve eğer arkama yaslanırsam, belki hissedeceğim-

"Dur, tatlı kız," diye emrediyor ayak parmaklarımı kıvıran çakıllı, derin bir tınıyla. Kolunu kanepenin üstünden indiriyor ve beni sakinleştirmek için kalçamı sertçe kavırıyor. "Kayganlaştırıcı olmadan olmaz."

Aramızda genişleyen ve göbeğine kadar uzanan sikine baktığımda başım dönüyor. Kocaman. Ve damarlı.

"Sikime bakışını seviyorum," diye mırıldanıyor. "Özlemle. Neredeyse salyaların akıyor, küçük geyik. Bu çok güzel bir şey."

Dudaklarımı yalayarak başımla onaylıyorum. Onun tadı bana bir şeyler yapıyor.

Hevesime gülümsüyor. "İyi bir kız ol. Üst çekmeceme git ve bana şişeyi getir. Bu geceyi sana unutturacağım."

Ayağa kalkıyorum ve ben şişeyi alırken o da purosunu masanın üzerindeki kül tablasına koyuyor.

Ona tekrar yaklaştığımda güçlü fiziği geriye yaslanıyor; kaslar, her birinin etrafında ince kesilmiş vadilerle karnının düzleminden aşağı doğru çıkıntı yapıyor. Ve uzun kollarının aşağısında çıkıntılar ve hacim oluşturuyorlar. Korkunçluğu - ne kadar çabuk saldırabileceği, o kasları kullanarak bir insanı ikiye bölebileceği - beni ateşler içinde bırakıyor. O pusuda bekleyen bir aslan.

Onu istiyorum. Bu tehlikeli adamın kucağına hızla geri sürünerek, kalçalarımı onun üzerinde genişçe açıyorum. Kalçalarımı onun uzunluğuna sürüyorum, amımı yukarı aşağı kaydırıyorum, klitorisimi onun üzerinde okşuyorum, kaynayan zevkin tadını çıkarıyorum.

Onaylıyor ama görevine ve elindeki şişeye odaklanıyor, parmaklarını şeffaf jelle kaplıyor.

Gösteri yaptım.

Onu yakından izleyerek kendimi ıslak ve hazır bir hale getiriyorum.

Daha endişeli olmalıyım. Ne bekleyeceğimden emin değilim; saatlerdir kıcımda bir tıkaç var, elbette içimde onun sikinin zonklamasını kaldırabilirim.

Beni öne doğru pozisyonlandırırken kollarımı omuzlarına atıyorum. Ellerin omurgamın arkasında uzunluğunu köpürttüğünü hissedebiliyorum, kendini birkaç kez sarsarken memnuniyetinin gürültüsünü duyabiliyorum.

Sonra duruyor ve burnum onunla buluşuyor, gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Derin nefes al," diye mırıldanıyor, sertçe nefes veriyor, dumanlı puro kokulu hava yüzüme çarpıyor.

Beni sikin tepesinden tutarak kucağının üzerinde gezdiriyor, bir elini alt omurgama bastırarak beni kavislendiriyor. Sırtım eğiliyor. Diğer eli kalçamı kavıyor, ereksiyonunun şişkin tepesi sıkı kasların arasından çıkarken beni hafifçe döndürüyor.

Benim gözlerim açılıyor,
onunkiler kararıyor. "*Siktir*,"
dedik ikimiz de.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor kısık sesle. "Çok, çok iyi. İlk seferin bunaltıcı olacak. Gözlerini açık tut ki seni görebileyim." Kalın boyu içimde dayanılmaz bir yavaşlıkla kayarken kalçalarımı kaldırıyor. "Ben içindeyken başka bir yerde olmanı istemiyorum."

Çok fazla olduğunda saçlarını yumrukluyorum, tırnaklarım derisini rendeliyor. Penetrasyonunun etrafında sürekli bir yanma alevleniyor, kaslar istilaya karşı savaşıyor, acı hissi artıyor. Yukarı doğru. İçime-

"Dur, dur, dur." Nefes nefese kalıyorum, o kasların gerginliği her şeyi tüketiyor, her sinir oraya kanalize oluyor. Bedenim geri çekilme ihtiyacıyla dolup taşıyor. Acıyı durdurmak için. Kulaklarım ve boynum sıcak, boğazım gergin.

Yüzümü inceliyor ve onu durdurduğum için kendimde hayal kırıklığına uğrayarak kaçamak bakışlar atıyorum. Diğer kızlar bunu yapıyor. Ben

neden yapamıyorum? Yapmak istiyorum. Hissetmek istiyorum.

Kendini içimden çıkarıyor ve kırım kapandığında ve yanma durduğunda rahatlayarak neredeyse ağlayacağım. "Üzgünüm-"

"Sakın o kelimeyi kullanmaya cüret etme. Sana ne getireceğini biliyorsun. Asla

sınırlarınızı tanıdığınız için *özür dilerim*."

Ona göz kırpıyorum. "Ne kadar içerideydin?"

Kaşları içeri çekilir. "Neredeyse hiç, tatlı kız."

"Ya uymazsan?"

Yumuşakça gülümsüyor ve omzumun üzerinden bir tutam saçı süpürüyor. "Yapacağım, küçük geyik."

"Ama sen nereden biliyorsun? Sen kız değilsin. Ya gerçekten acıyorsa ve kimse sana söylemediği için bilmiyorsan. Acıyacak diye korkuyorum."

"Senin hiçbir parçanı asla incitmem." Karanlık bir düşünceyle oynayan bir yoğunlukla bana bakıyor. "Benimle gel, tatlı kız."

Yanına tırmanmam için başıyla işaret etti ve ben de 'başım ile işaret edilen' şeyi yaptım.

Ayağa kalkar, elmas şeklindeki mükemmel yastığı alır ve avucunda tutarak soyunma odasına doğru yürür.

Vücudunun uzunluğu uzun bir form, kasları yumuşak yırtıcı bir şekilde kıvrılıyor ve esniyor. Bu adam çıplakken de diğer zamanlarda olduğu kadar heybetli ve güçlü. Dahası, pürüzsüz, etkilenmemiş bir şekilde, sanki bu durumdaki bir adamı kolayca öldürebilirmiş gibi.

Pahalı kumaş katmanlarının altından görünen kasları, bu güçlü adama göz korkutucu varlığını veren şey değildir. Bu onun varlığının ta kendisi.

Yastığı sedirin üzerine koyup başıyla işaret ediyor ve ben oraya dokunduğum zamanı hatırlayarak kızarıyorum. "Uzan, yastığının üzerine çık ve yüzünü aynaya doğru çevir. İzlemeni istiyorum."

Isı boynumdan yukarı doğru süzülüyor, heyecanın sıcaklığı tenimde çiçek açıyor ve sedirin üzerinde sürünüp kendime baktığımda tenim yavaşça pembeleşiyor.

Yavaşça düz bir şekilde uzanıyorum; sedir tüm uzunluğumu alacak kadar uzun. Şehrin en ölümcül adamının çıplak, tüm hatları ve dövmeleleriyle vücudumun iki yanına birer dizini yerleştirmesini izliyorum. Beni ve yastığı bacaklarımın arasına ve pelvisimin altına gelene kadar yeniden konumlandırıyor.

Bana bakarken gözleri kapalıydı; kığım yukarı doğru kalkmış, amım anında yastığa sürtünüyor, o mutluluk verici baskıyı arzuluyordu.

Onun yansımasına bakarken coşku içinde yüzüyorum. Aynada benden çok daha iri görünüyor. Daha küçük bir iskeletin üzerinde gezinen 1.75'lik heybetli bir vücut, birbirimize tamamen zıt türleriz.

Biz buyuz. Her zaman görüldüğümüz şey. Yetim ve mafya babası.

Elindeki şişeyi avuçlarını yağlamak için kullanıyor. Yutkunuyorum, beyaz tenim şimdi allığın derin tonlarıyla parlıyor.

Elleri kaslarımı arkama doğru özenli ve sıcak bir şekilde çalıştırırken inliyorum. Vücudum gevşiyor ve açılıyor. Popomun yanaklarına masaj yapmaya başlıyor ve ben aşağıya bakarak sikinin göbeğine doğru gerilmesini izliyorum. Ön kolum gibi kalın. Nabız gibi atan mükemmel mavi damarlarla kaplı.

Onun görüntüsü karşısında alt dudağımı üst dudağıma doğru yuvarlıyorum, masaj hareketleri vücudunu sallıyor, aleti ağırlaştırıyor, onunla birlikte hareket ediyor. Erotik bir manzara.

"Efendim." Sert avuç içleri sırtıma ve tekrar aşağıya doğru masaj yaptığında adı dudaklarımdan yuvarlanıyor, tüm vücudum onun yetenekli yoğurması altında gevşiyor.

Sonra parmağı yanaklarımın arasındaki kenara dokunuyor, ama ben onu sıkımdan. Onun yerine onu izliyorum. Gözleri ustaca yaptığı işlere yapışmış. Yavaşça içime girip çıkıyor. İnlemeye benzer ama inleme olamayacak kadar gırtlaktan gelen bir şey boğazımı dolduruyor. Bu hissi seviyorum. Tekrar bastırmaya başlıyorum ve o parmağını sabitliyor. "İşte benim küçük geyiğim."

Sıcak ve yoğun hava içinde yüzerken, kalçalarımı ileri geri sallıyorum, amımı yastığa sürtüyorum ve sonra parmağını yavaşça inçlerce gererek alıyorum.

"*Tanrım*," diyor ağır bir nefes vererek. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Bu çok iyi. Vücudun benimle dolu olmayı seviyor. Tüm güzel deliklerin müsait ve açık. Çok gerginsin, tatlı kız. O güzel küçük kıcının tadını çıkarırken beni izle."

Parmağını yavaşça içimden çekerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, tüm iç kaslarım dalgalanıyor ve vücudum son patlamada titriyor.

Aletin tepesini büzüşen rozetime bastırıyor ve gözlerim onu izlemek için açılıyor. Kaşları gergin, ağzı açık ve nefes nefese içime giriyor.

Aleti sıkı, meydan okuyan kenarı geriyor, kasın içinden kayarak pelvisimi yastığa daha sert bastırıyor. "Bu benim küçük kıcım. Benim tatlı, esnek vücudum. *Ona* asla zarar vermeyeceğim -*Tanrım*, iyi hissediyorsun," diye inliyor içime girmeye devam ederken.

Başım dönüyor.

Uyarılmam yastığı kaplıyor.

Onun kesik kesik nefes alışını dinliyorum.

"Siktir," diye ısıırıyor. "Seni böyle istiyorum. Eve geldiğimde sedirimin üzerine uzanmanı. Yastığını okşarken. Nefes nefese. Sikimin göt deliğini doldurmasını istiyorsun."

Bu iri adamın bedenimi ele geçirişine, kalın ereksiyonunun her santiminin içimde kayboluşuna perçinlenmiş durumdayım. Nefes almak için ağzımı açıyorum, dilim çenemin dibine yapışmış, hava almak istiyor. Onu alıyorum. Tek yapabildiğim bu.

Kukum kasılıyor.

Beni kazığa oturturken dirseklerine kadar alçalıyor ve pozisyon değişikliği arka tarafımda önceden uyarılmış bir heyecan yaratıyor. Dahası da var.

Daha fazlası var diye bağılıyor.

Daha önce kıcımla oynayan eli sedirin minderini kavrayıp sıkarken, diğer eli çenemin ve ağzımın etrafını sarıyor. "İyi bir kız gibi parmaklarımı em, küçük geyik."

İşaret parmağını ve işaret parmağını dudaklarımın arasına daldırarak beni yatıştırıyor. Beni sikmeye başladığında onları emiyorum.

Siktir... ben...

Nabzım şakaklarımın arasında sürekli atan bir zil gibi. Gözlerim hareketlerinin hünerine yapışmış. Kasları kasılıyor ve geriliyor, vücudu kontrollü, zahmetsiz bir dalgayla yuvarlanıyor, içime girmek için aşağı iniyor ve dışarı çıkmak için yukarı çıkıyor. Çok bunaldım-

Bedenimi kullanırkenki
görüntüsüyle. Şiddete yakın
inlemelerinin sesiyle.

Gergin kenarlarımdan içeri girmesi, kasılmalara karşı derinlere batması, sert vücudunun benimkiyle buluşması ve sonra tekrar kalkması. O çok güzel bir makine.

Parmaklarını daha sert emiyorum.

"Çok derindeyim, tatlı kız." İnliyor, durgunlaşıyor ve nefes nefese kalıyor. "Bak ne kadar iyi yaptın. Vücudunun sikimi ne kadar güzel aldığına bak. Benim için ne kadar iyi bir kızsın."

Sikini içime sokarken, kalçalarını kullanarak amımı yastığa sürtecek bir ritim tuttururken yansımasına bakıyorum, şehvetli bir sırtış büyük, tehditkâr bir kıvrıma doğru ilerliyor.

Kalçalarımın arasında zevk birikiyor ve orgazmım onun sallanma hareketiyle, kalçalarıyla mükemmel bir şekilde zamanlanmış olarak, horozu kedi duvarlarıma baskı yaparken yastık nabız atan etimi uyarıyor.

Bir şekilde, onu her iki derin şehvetli yerde de hissedebiliyorum.

Baş döndürücü. Yıldızlar görüşümün etrafında patlıyor. İzimi kaybediyorum. Hangi hissin nerede olduğunu... Tüm pelvisim acının zirvesinde oynayan, uyarıyla dans eden, coşkuyla dolup taşan acımasız titreşimlerle uğulduyor.

İnlemeye
başladım. Ve
durmuyorum.

Şehvetle ve çılgınca, parmaklarının tuzlu tadına açmışım gibi emiyorum, parçalanıyorum.

Ben bilincim üzerinde dengede dururken başını geriye atıyor, kalçaları daha sert bir ritme bürünüyor, kollarına dolanmış damar sarmalları çıkıntı yapıyor, güçlü fiziği içime boşalırken geriliyor ve kıvrılıyor.

"*Madonna Mia.*" Dondu kaldı. Çok derin. Alnı boynumla buluşuyor, dudakları omurgama yapışıyor ve ondan tenime ter damlıyor. Başka bir *dilde* konuşmaya başlıyor -övgü- beni övdüğünü anlayabiliyorum ama aklı zevkle o kadar meşgul ki İngilizce konuşmadığını fark etmiyor.

Parmakları dudaklarımdan kayıyor.

İçimde nabızı atarken uzun dakikalar geçiyor, sırtıma binmiş, ağırlığı beni ezmesin diye üstümden destek alıyor. Sonra başını kaldırdı.

Beni kollarının arasına aldı. "Beni bu kadar güzel kabul ettiği için küçük geyiğimle gurur duyuyorum." Gevşek, denenmiş uzuvları etrafına sarıyorum. Ayakta dururken siki içimden kayıyor ve boşalmanın verdiği his boğazımdan bir çığlık koparıyor. Döllerini içimden damlıyor ve boynumdan yanaklarıma doğru bir allık süzülüyor. Bu çok ilkel olan rahatsız edici derecede şehvetli bir his.

Banyoda yıkanıyoruz ve beni temizlemeye yardımcı olmak için *orada* parmaklıyor. Şimdi bu uyarılmadan ne kadar zevk aldığımı görünce bacaklarım neredeyse çöküyor. İki elimle sabunu sikine masaj yaparak onun uzunluğunu okşuyorum.

Birbirimizi kurutuyoruz.

"Uzan, tatlı kız. Birazdan döneceğim."

Yatağa oturuyorum, dizlerime sarılıyorum ve kapıya bakıyorum, şimdiden *kısa sürenin* yalan olduğunu tahmin ediyorum. Beklerken parmaklarının ve sikinin içimdeki hayali hissi hala vücudumu tahrik ediyor.

Bir dakika içinde elinde yavru kedimle geri döndü ve ben onu görmenin heyecanıyla biraz zıpladım.

Işıl ışıl parlayarak pofuduk hayvana uzandım ve anında göğsümü pençeleyip elimde debelenirken geriye doğru düştüm.

"Yatakta uyumasına izin mi vereceksin?" dediğimde ciyak ciyak miyavlamaları sesime karışıyor.

Bu beni şaşırtıyor. Yine de nedenini bilmiyorum. Sanırım yastıkları mükemmel elmaslarla dizilmiş ve rahatsız edici ferforje masaları en önemli uzanma alanlarına yerleştirmiş bir adam, siyah çarşaflarının üzerinde beyaz kürke izin veren ya da sabahın erken saatlerinde kedi yavrularının burun ve yanaklarını yalamasından hoşlanan bir adam gibi gelmiyor bana.

Yatağın üzerine kayarak, beni ve onun oyununu izlemek için bir dirseğinin üzerine yerleşiyor. Parmaklarımın ucunu küçük kürklü bacaklarında gezdiriyorum ve o da 'O bacakları *kullanmalıyım anne*' der gibi bacaklarını benden çekiyor. Kendi iç monoloğuma biraz gülüyorum.

"Şimdilik yatakta uyuyabilir," diye cevap veriyor. Pürüzsüz, şeytani bir cazibeye sahip bir gülümseme dudaklarının köşesine dokunuyor, onu daha genç gösteriyor ama daha az korkutucu değil.

Kalbim büyüyor. "Bu gece için mi?" "En azından bu gece için."

Onu inceliyorum, her zaman değerlendiren ve izleyen tereddütsüz gözlerle buluşuyorum. Isı yayıyor; kasları beni titiz bir şekilde becerdiği için hala yanıyor. Ben hiçbir şey yapmadım. Ben *pek bir şey* yapmam.

"İyi miydin?" Siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak soruyorum, en kolay kıkırdamayla ödüllendiriliyorum - en derin ve en memnun ve sadece... *Clay*.

"Ne kadar tatlı bir soru."

"Ben pek bir şey yapmadım." Omuz silkiyorum. "Sorun olur mu?" Miyavlayarak göğsümden Clay'le aramdaki küçük boşluğa düşen yavru kedimi okşuyorum. "Ben sadece-"

"*Beni* çok iyi *al*. Çok güzel görün. Benim için yıka. Benim için açıl. Sikimin etrafında parçalandığında sesin çok sevimli çıkıyor ve vücudunu kontrol etmemden hoşlanıyorsun. Ezilmekten hoşlanıyorsun, küçük geyik. Utanmana gerek yok. Benimle güvendesin, tatlı kız. Sen olmak güvende."

"Yeterli miyim?" Kalın kalın yutkunuyorum. "Böyle mi?"

"Sen fazlasıyla yeterlisin, küçük geyik," diye itiraf ediyor. "Benim güçlü, cesur, şımarık, tatlı kızım. Benim için ne ifade ettiğini anladığını sanmıyorum. Ben senin için değişiyorum, tam tersi değil. Sen rahatlık istedin; ben de evimi yastıklar ve şezlonglarla doldurdum. Yatağımın üstüne bir rüya kapanı astım. Kitaplarımı daha yumuşak hikayelerle değiştirdim. Şımartılmak istedin; sana her türlü tatlı şeyi sunmaya çalıştım. Bir amaç, sorumluluk istedin; ben de sana kedi yavrusu verdim. İlgi istedin; sana verebileceğim her anı sunacağım.

"Ve" -gözleri kararıyor- "disipline edilmek, sorumlu tutulmak istedin, bu yüzden yanlış davrandığında seni cezalandıracağım. Tehlikeli bir adam istedin küçük geyik, ben de karşılaştığın her pisliğin hayatını tehdit edeceğim. *Ve...*" Duraklıyor ve her kelimesi beni perçinliyor. "Zevk istiyorsun, bu yüzden sana arzu ettiğin her türlü zevki vereceğim. Çünkü *sen yeterli* değilsin. Sen daha fazlasısın. Bu yüzden etrafındaki dünyayı da daha fazla yapacağım."

Kalbim genişliyor. Başımın üzerindeki düş kapanına baktığımda gülümsemem *de* büyüyor -*her şey* büyüyor, şişiyor, geleceğe yer açıyor. Şu anda sahip olduğum tüm sevgi ve şefkati düşünüyorum. Arkadaşlıkları. Onu. Onun ailesi. Yavru kedimi.

Clay Butcher.

Yatağının üzerine rüya kapanları asan, isimsiz beyaz bir kedi yavrusuyla uyuyan *Cosa Nostra*'nın Don'u... Kim olduğumu derimden, kemiğimden ruhuma, yavaş yavaş inşa ettiğim özgüvenime kadar yakından anlayan bir adam. Neler yaşadığımı anlayan. İçinde yaşadığı tertemiz dünyayı, *benim* buruşuk ve eksantrik kişiliğime uyacak, ihtiyaçlarımı karşılayacak şekilde değiştiren bir adam.

Bir an için zihnimin içinde dumanla dolu bir orman ve sisin içinden bana bakan benimkine çok benzeyen gözler görüyorum. Ben o kahverengi gözlere odaklanırken, yavru kedim küçük iğneleriyle beni dürtüyor. İç çekiyorum. Bir erkeğe ihtiyacım yok

Bir babaya, bir anneye, bir kardeşe ya da bir amcaya ihtiyacım yok, tüm bu rollerin toplamı kadar her şeyi tüketen ve etkileyici *birine* sahipken olmaz.

O benim her şeyim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

LUNA.

Luna Butcher.

Bacaklarımın arasındaki elmas boşlukta geziniyor, ara sıra durup mısır gevreği kasemdeki sütü yalıyor. Televizyonda sabah haberleri yanıp sönüyor ve dün gece uyuduğumuzdan beri Clay'i ilk kez görüyorum.

Bu sabah gitmişti.

Ama işte orada, pürüzsüz, karizmatik zırhını giymiş, kusursuz bir kömür takımının içine mükemmel bir şekilde oturtulmuş. Artık o zırhın altında ne olduğunu biliyorum. Uçucu bir şey. Derin. Hassas. Öfkeli. O kadar tutku ve sahiplenme dolu ki, bu örtünün altında bu kadar *canlı* bir adam yaşadığı için sevinçten ağlamak istiyorum.

Tanıdık görünümlü kızıl saçlı bir kadın onunla yanmış bir sandığın önünde röportaj yapıyor ve arkalarında, çok çok uzaklarda bir helikopter parlayan ormanın etrafında dönüyor.

Ekranın alt kısmına kaydırılan turuncu başlıkta şöyle yazıyor: *Kanun kaçağı Stockyard Motosiklet Grubu'nun sekiz üyesi ve tanınmış işadamı Dustin Nerrock, motosiklet merkezlerine kestirme yoldan dönerken orman yangınında mahsur kalarak hayatlarını kaybetti.*

Clay sözlerine şöyle devam etti: "Üzücü haberi alır almaz Dubai'den geri döndüm. Şehir ve tüm üyeleri, aileye başsağlığı dileklerini iletiyor.

Stockyard Motosiklet topluluğunun ailelerine başsağlığı diliyorum. Bu gerçekten büyük bir trajedi. Perşembe günü Bölge'de bir anma sürüşü düzenleyeceğiz."

O zeki bir adam.

"Kasenden yemesine izin verme," diyor HJ, siyah takım elbisesi ve kravatıyla salonda belirip dikkatimi çekerek. "Solucanları var, Bayan Harlow."

Burnumu kıvırıyorum. "Luna'da kurt yok. Kurtları öldürmek için kürküne küçük damlalar damlatıyorlar."

Önümde durdu, elleri yanlarından aşağı sarkıyordu.

Sert bir şekilde nefes vererek kendimi takip edileceğim, kibarca karşılık göreceğim, koğuş muamelesi göreceğim bir güne daha hazırlıyorum. Olan oldu.

"Biliyor musun," diye başlıyor, "hala bir işim olduğu için şanslıyım. Hâlâ hayatta olduğum için şanslıyım. Bir ay önce, Bay Butcher senin kaçmana izin verdiğim için beni kovardı. En azından neden ortalıkta olmadığının hikâyesi bu olurdu."

Ona bakarken, yaptıklarım için değil ama onun için duyduğum pişmanlık yüzümde beliriyor. "Çok özür dilerim. Yapmak zorundaydım."

Sertçe başını sallıyor. "Biliyorum." Sert bir iç çekiş onu terk eder. "Seni güvende tutmanın benim görevim olduğunu hatırlamanı istiyorum. En azından seninle gelmemi istemeliydin."

Ona gülüyorum. "Gitmeme izin vermezdin."

"Hayır," diye itiraf ediyor, "çünkü Bay Butcher benim patronum. *Ve...* sizin güvenliğiniz de benim için önemli."

Luna elmas bacaklı kalemimden sürünerek çıkıyor ve yeni cilalanmış siyah ayakkabısına doğru tökezliyor, yüzünü yansıtıcı yüzeye sürterek salyasını bulaştırıyor. Sonra yana yuvarlanıyor, patileri havaya kalkıyor ve siyah bağcıklara vuruyor.

"Yani..." Başımın belası olmasına rağmen çok sevdiğim uşağıma/uşakıma/sıçanıma bakıyorum. "Başka seçeneğim yoktu. Bu arada ölmediğine sevindim. Bir sıçan olsan bile."

Luna ayakkabısına saldırırken onu görmezden gelir. "Fareler yeni kedilerdir. Cosmopolitan'da okumuştum."

Gülüyorum, yeni dostane olmayan düzenimizde bir şaka yapabilmesine şaşıyorum. "Biliyor musun, insanların idam hücresinde değiştiğini duymuştum. Bu kadar çabuk, bu kadar derinden olacağını tahmin etmemiştim. Espri anlayışın sonunda geri döndü."

"Bu da beni size söylemem gereken bir sonraki şeye götürüyor, Bayan Harlow-" derken daha hafif görünüyor.

"Bekle... Bu senin mizah anlayışınla mı ilgili yoksa ölüm hücresindeki destansı deneyiminle mi? Ne de olsa kırılgan biriyim."

"Kırılgan değilsin. Bence o gemi çoktan kalktı. Hayır, bu benim işimle ilgili," diye öğüt veriyor, sesinde bir eğlence. Özlediğim bir ses. "Bay Butcher kontratımı değiştirdi."

Ben deadpan. *Hayır.* Yeni bir uşak/sıçan istemiyorum. *Uşağımı/sıçanımı* seviyorum. "Oh. Seni benden uzaklaştırıyor mu?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Beni sana veriyor. Şu andan itibaren resmen senin emrin altındayım."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bekle..." Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken duraksıyorum ve Luna'nın onun bacağına tırmanmaya çalışmasını izliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Kasıklarına doğru ilerleyen yavru kediye bakarak, onu bacağından nazikçe silkelemeye çalışır. Kız kımıldamıyor. Bu yüzden onu bacağından kaldırıp tekrar yere bırakıyor. Kızgınlıkla ciyak ciyak bağırıyor.

"Benden ne istersen yaparım," diyor ve odağına tekrar gözlerindeki bilmiş ışıltıya çekiyor.

Bu jestin ardındaki anlamı kavradıkça ağzımda bir mutluluk ifadesi belirliyor. "Benimle sana güveniyor-"

"Size güveniyor, Bayan Harlow."

Nefesim kesildi. "Woah." İçimde küçük bir kontrol, yer, kimlik ve kabullenme titreşimi yuvarlanıyor. Işıldıyorum. "Bir çalışanım var. Bir çalışanım var."

"Bana Fawn demeni mi istiyorsun?" Sırıttıyor. "Evet, patron."

Gülmekten kırılıyorum, '*patron*' kelimesini çok heyecan verici buluyorum, Clay Butcher'ın neden güç gibi göründüğünü ve koktuğunu şimdi anlıyorum... Çünkü o öyle - yürüyen, konuşan, mükemmel güç kokan. Ve artık benim de ödünç alınmış küçük bir gücüm var.

Aklıma bir fikir geldi.

Artık babamın tehdidi bittiğine göre derin bir nefes alıyorum. "Evden çıkabilir miyim?"

"Alabilirsin." Tutmam için elini uzattı, ben de tuttum ve onun yardımıyla ayağa kalktım. "Nereye gitmek istersiniz?"

"Max ve Cassidy'nin evine. Sonra da Xander'ı görmeye," diyorum hemen, kot pantolonumdaki ve dökümlü pembe bluzumdaki kısa beyaz tüyleri fırçalayarak. Hızlıca zıpladığım için biraz başım dönüyor ama tüyler serbest kalana kadar etrafta çalkalanıyor.

Kaşları içeri çekiliyor. "Gidebileceğin onca yer varken, yine doğrudan dramaya mı yönelmek istiyorsun?"

"Evet. İyi olduğundan emin olmak istiyorum. Benim için kurşun yedi. Clay'i de kızdırdı. Cassidy de çok üzölmüş olmalı. Siktir, belki *benimle*..." Onu ve Shoshanna'yı en son gördüğümde onlardan kaçtığımı hatırlayarak bu istenmeyen düşünceye takılıyorum. Kederli gözlerindeki suçlamadan kaçmıştım. "Lanet olsun." Hatırladıkça yüzüm buruşuyor. "Evet. Gitmem gerek. Xander'ı da görmeliyim. Onun kaçırılması benim suçum. Ve o... *benim arkadaşım*."

"Ve gitmeden önce daha fazla yemelisin," diye ısrar ediyor. "Bir an için seni neredeyse bayılırken görmediğimi sanma-"

"*Neredeyse bayılmıyordum. Dramatik olma.*" Luna'yı kafesine geri koyduktan sonra mutfağa doğru yürüyorum. Beni takip ediyor, şüpheli ifadesi omzuma vuran bir el gibi.

"Doğal halinden daha beyaz oldun."

Maggie'nin taze pişmiş hamur işleri ve keklerle doldurduğu sepetten bir kek alarak, "Hayır, almadım," diye reddediyorum. "Gördün mü?" Portakallı ve haşhaşlı çöreği ona doğru sallıyorum.

Ön kapıya doğru yürürken bir ısırık alıyorum çünkü haksız değil. Yemek yedim. Mısır gevreği yedim. Ama ayağa kalktığımda, görüşümde küçük bir karanlık dalga oluştu, bir anlık zayıflık, ağır bir baş dönmesi, ama Clay'in kardeşlerini ve Cassidy'yi görmeye kararlıyım.

Yönüm -ön kapılara doğru- sanki her an kaçmaya çalıştığım için yere serilecekmişim gibi nabzımı hızlandırıyor.

Soldakini açıyorum ve yavaşça ferah havaya çıkıyorum, tamamen özgürüm, merdivenlerin tepesinde, gün ışığında duruyorum. Burası çok güzel bir arazi. Çitler, uzaklara doğru uzanan beyaz çitlere doğru uzanıyor.

Ön merdivenlerin dibinde, yan park yerinde parlak siyah araçlar sıralanıyor ve bir tanesi göze çarpıyor - kırmızı. Uşaklık Jeeves aniden yanımda belirliyor ve yersiz araba ileride parlıyor. Kilidin açılma sesi bağımsızlık gibi yankılanıyor.

"Bu senin aracın, Fawn. Ve onlar" -şu anda yakındaki başka bir arabaya binen dört adamı işaret ediyor- "bizi takip edecekler. Clay için çalışıyorlar."

Tabii ki.

"Kontrolü tamamen bırakamayacağını biliyordum." Merdivenlerden koşarak indim ve arabaya doğru koştum, ona dokunmaya hevesliydim. Parmaklarımı metalik kırmızı boyanın üzerinde gezdiriyorum - hayır, turuncu, hayır, altın... Açıya bağlı olarak, araba çeşitli benzer renklerle yanıp sönüyor. Gülümsüyorum. "Yine de güzel bir teklif. Öyle değil mi?"

"Öyle." Aracın etrafında dönüyor ve tek ayağıyla şoför mahalline girerek kırmızı/turuncu parlak tavanın üzerinden bana bakıyor. "Atla, seni Bay Kasap'ı görmeye götüreyim."

Tavanın üstünden sırtıyorum, sonra kaşlarımı oynatıyorum, kaşlarımda muziplik dans ediyor. "Sence bir gün bana sürmeyi öğretir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Her neyse,
ben varım." "Hmm. Onun üzerinde
çalışacağım."

Max ve Cassidy'nin mahallesine varmak yirmi dakika sürüyor. Evler çoğunlukla iki katlı, Connolly'dekilerden biraz daha küçük, ama zenginliğin görüntüsü hala temizlikte, mükemmel yeşil çimenlerde.

Bütün o ekili güller.

Fırtınalı Nehir'in diğer yakasından olduğum için sadece yoksulluk gördüm. Çimlerin üzerine terk edilmiş paslı bisikletler ve motorlu araçlar. Dışarıda garip pozisyonlarda duran kanepeler. Benim asla oturmayacağım türden. Bir milyon dolara bile. Sonra, birkaç ay önce, Clay'in refah seviyesinin kültür şokunu yaşadım.

Küçük bir tepenin dibinde yavaşlıyoruz. Park yeri yok, bu yüzden arabayı sokağa bırakıyoruz. Hemen arkamızda, Clay'in askerlerinin bulunduğu araba fren yapıyor ve birkaç metre ötede park ediyor.

Yardakçı Jeeves yolcu kapısını benim için açıyor ve ben de çakıl taşlı güzel yürüyüş yolundan eve doğru ilerliyorum.

Şimdi önümde, tepenin üzerinde, iki katlı bir ev ve bir verandanın etrafında alçak beyaz çitler var.

Güzel yapı Cassidy'ye benziyor ve Max'in tam tersi. Arkadaş canlısı görünüyor. Büyüleyici. Aşırı büyük değil ama açıkça zenginlikle inşa edilmiş.

İçimde kelebekler uyanıyor.

Bunu yapabilirim.

Kendi kendime başımı sallayarak kapıya yaklaşıyorum ve kapıyı çalıyorum, anında havlama ve köpek homurtuları ile karşılaşıyorum.

İri Bernese Dağ Köpeği'nin ilgisine karşı kendimi korumak için bacaklarımı açıyorum. Zahmetsizce ayaklarımı altımdan çekip alabiliyor.

Cassidy kapıyı açıyor, gürültücü köpek Clara da bana iyice bakabilmek için beline sarılıyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum, aniden göğsümü dolduran ve havadar bir his yaratan gerginlikle vuruluyorum. "Her şeyden sonra beni görmek istemeyebilirsin. Max'in yaralanması benim hatamdı ve-"

"Bak," diyor hemen, Clara'yı hafifçe okşayarak uzaklaştırıyor. "Max'ime karşı aşırı korumacıyım. Olanlardan hoşlanmadım. Bilmemek hoşuma gitmedi. Gerçekten çok acıdı. Hiç kimseyi onun kadar önemsemiyorum. O benim Max'im. *Benim* Max'im."

Nefesimi içime çekiyorum. "Biliyorum. Benim hatamdı-"

"Ama hayır, Fawn." Kapıyı açıp benim için kenara çekilerek ekliyor, "Max'in yaralanması Dustin'in suçuymuş. Senin değil. Bunu bana söylemeden yapması Max'in suçuymuş. Ama duyduğuma göre, eğer onunla gitmeseydin, Xander ölmüş olabilirmiş." Gözleri doldu. "Max söz konusu olduğunda her zaman bencil olacağım. Onu her zaman her şeyden ya da herkesten önce güvende tutmak isteyeceğim. Bunun için özür dilemiyorum. Özür dileyemem. Ama sen çok cesurdun Fawn, ona gittin ve Xander'ı düşündün. Xander'ın hayatı için kendi hayatını riske attın."

Rahatlayarak nefes veriyorum ama övgüsü karşısında başımı sallıyorum. "Kendimi hiç cesur hissetmedim. Olması gereken buydu."

"Dürüst olmak gerekirse, bundan önce senin bu yönünü görmemiştim," diye itiraf ediyor. "Koruyucu yanını. Özverili yanını. Her şey biraz... "*Fawn-ish hakkında*" oldu. Bunun için özür dilerim. Dışarıdan öyle görünüyordu. Clay seni bu kaideye koydu. Fawn'ı korkutma. Onu üzme. Yemek yediğinden emin ol.

"Ve bu çocuklar özel. Ve senden hoşlandım. Çoğu insanı severim, ama şimdi etkileşimlerimize baktığımda, seni *tanımak* için gerçekten zaman ayırmadığımı görebiliyorum." İç geçiriyor, sesinde küçük bir pişmanlık yuvarlanıyor. "Çocuklardan biri için hayatını riske attığını hiç görmedim."

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Demek istediğim, onca yolu hiç saygısı olmayan bir çocuğun intikamını almak için geldim- Oh. *Kahretsin*." Kızı Kelly'nin yakınlarda olabileceğini hatırlayarak sesimi alçalttım. "Kels burada mı? Muhtemelen onun yanında küfretmemeliyim, değil mi?"

"O anaokulunda. Ve sorun yok. Max hala onun yanında küfür ediyor ve o da '*lanet* olsun baba' diyor." Cassidy bir kez kıkırdadı, sonra "Hikayeni bitir." dedi.

İçimi çektim. "Beni hiç umursamadı ve ben de onu korumak için her şeyi yapardım. Tabii ki Xander'ı korumak için de her şeyi yapardım. O benim buradaki ilk arkadaşımdı. Herkesin içinde bana eşitmişim gibi davranan tek kişi oydu."

"Ve bu senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?" diye soruyor üzüntüyle. "Birinin size sadece temel insani nezaket ve ilgiyle davranması? O kişiyi kurtarmak için hayatını riske atmana yetecek kadar." Duygusallıktan boğazı düğümleniyor. "Zor bir geçmişin olduğunu biliyordum ama şu anki davranışlarında bunu gerçekten görebiliyorum."

"Hasar," diye şaka yapıyorum ve o da biraz gülümsüyor.

Güzel evine girdiğimde her şeyi anlıyorum. Geniş, açık planlı ve meşe rengi döşemeleriyle sıcak.

"Max'i etkiledin," diyor sanki bu en büyük saygıymış gibi. "Ve o etkilemesi kolay bir adam *değil*. Sanırım bu artık bir Kasap Kız olduğun anlamına geliyor." Sonra ağzının kıvrımı eğlenerek dans ediyor ve şöyle diyor: "Biliyorsun, Kasap Kız olmak büyük bir sorumluluk. Gizli bir kulüp binamız, toplantılarımız, kermeslerimiz var-"

Kapının önünde kollarımı ona doluyorum, bu jest beni olduğu kadar onu da şoke ediyor. Yüzümü saçlarına çevirip "Teşekkür ederim" diyorum.

Sarılmama karşılık veriyor. "Bana teşekkür etme. Az önce sana tüm sorumluluklardan bahsetmedim mi?"

Hafifçe gülüyorum ve ondan bir adım geri çekiliyorum. "Kek satışını her gün yaparım." Sonra derin bir nefes alıyorum ve "Max'i görebilir miyim? Kötü mü yaralanmış?"

"Tabii ki. Acı çekiyor ama çekmiyormuş gibi davranıyor. Nasıl olduğunu bilirsin... Hepsi dışarıda." "Beni takip edin" diyerek el sallıyor.

Pencereler ve sondaki cam sürgülü kapı tarafından iyi aydınlatılmış uzun koridorda yürüyoruz. Doğal ışık, beyaz duvarları kaplayan aile fotoğraflarını vurgulayarak mekânı aydınlatıyor. Yanlarından geçerken resimlere bakıyorum.

Gülümserken Kelly'yi, Max'i ve Cassidy'yi görüyorum. Clara'yı da. Sonra Bronson ve Xander'ın partilerdeki bazı fotoğrafları var. Ve son olarak, tüm ailenin olduğu düğün fotoğrafları.

Tropik bir yerdeki fotoğraf kolajı beni durduruyor. Ayaklarım hareket edemiyor. İşte... *Clay ve Aurora*, çok evli görünüyorlar. *Çift*. Gelinliği daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Aş bunları, Fawn.

Ben onun her şeyiyim.

Göğsümü ovuyorum. Onunla benim asla yaşayamayacağım bir şeyi başka bir kadının yaşadığını görmek hâlâ acı veriyor. Onun tüm deneyimlerini, onun her şeyini istiyorum. Bencil ve muhtaç olabilirim ama bu acı gerçek ve onların gülümseyen görüntüleri karşısında alevleniyor.

Gözlerimi dikip bakıyorum. Uzaklaşmasını diliyorum. Bir dedektif gibi tüm detaylara odaklanıyorum. Kameraya dönük yüzler. Birbirine kenetlenmiş ellerinin pozisyonu. Gülümsemelerinin şekli. O harika günde bile sadece arkadaş olduklarına dair bir mesaj, bir ipucu görmek istiyorum. Ama göremiyorum.

Aşkı görüyorum.

Kendimi ona bakarken buluyorum.

Cassidy yanımda durup resme bakarak, "Bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu bilmiyordum," deyince gülümsemeye çalıştım ama gülümsüyormuş gibi yapmakta hiç iyi olmadım. "Yani, tahmin edersin ki şok oldum, yani senin tarafından. Ama Clay robot gibidir. Okuması zor ve etrafındaki herkese karşı eğitilmiş bir cazibesi var. O her zaman... Bilmiyorum, *gösteri* yapıyor, bilirsin? Shoshanna onu tanıdığı günden beri böyle olduğunu söylüyor."

Alay ederek gülüyorum.

Kendi omzuyla omzuma dokunuyor, bir nevi küçük bir yumru. "Ve bana lisedeyken yaşadığı bir olayı anlattı. Clay onu evinden almış. Yolda ona aşk için evlenmeyeceğini söylemiş. Aurora ile olan aşk hikayesinin gerçek olmadığını. Ama kardeşleri için aşk istiyordu ve onları koruyacaktı... Ona aşık değildi, Fawn. Hiçbir zaman da olmadı ama neye benzediğini biliyordu. Shoshanna ve Bronson daha çocukken onlarda görmüştü. Sahip olmaya değer olduğunu biliyordu. Korunmaya değer. Sadece onlar için kendi şansını feda etti. Sana kadar."

Surat asıyorum. "Aşık görünüyor."

"*Küçük geyik*." Sesi, emredici tonundaki derin güçle neredeyse beni deviriyor.

Clay'in Max ve Cassidy'nin ön kapısından içeri adım attığını görmek için dönüyorum. Vücudu müthiş bir makineye dönüşmüş, ustalıklarla dikilmiş lacivert takım elbisesi içinde bana doğru yürüyordu.

Her zaman olduğu gibi nabzım hızlanmaya başlıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor, titreşiyor ve bana onun hâlâ sinirlerimin efendisi olduğunu hatırlatıyor. Nasıl oluyor da bu adama henüz alışamadım?

Yakınımda duruyor, özü bana doğru sıcaklık yayıyor ve ben sarı kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Evet. Dünyadaki, evrendeki tüm atomlar arasında Clay Butcher'ı oluşturanlar diğerlerinden çok daha üstün.

"Kameraya bakıyorum, tatlı kız," diyor işaret ederek. Parmağı çeneme dokunup kaldırıyor. "Gözlerimi sana diktiğim andan beri başka bir yerde olmak istemiyorlar. *Hatırladın mı?*"

"*Naww.*" Cassidy baygın baygın, köpek yavrusu gözlerle bize bakarken Clay irkilmiyor bile, Cassidy'nin sözlerini küçümsüyor gibi görünmüyor. O bunun üstünde. Utanç duygusunun üstünde. "Ben gidiyorum," diye sessizce ekliyor. "İkinizle dışarıda görüşürüz. Herkes dışarıda."

O uzaklaşıyor ve ben onun dikkati içinde eriyorum. "Burada olmanıza sevindim, efendim. Ama şimdi gidip kardeşinizle barışabilirsiniz."

Geri adım atarak hararetli bakışlarını üzerimde gezdiriyor, gözleri dökümlü gömleğimde ve yüksek belli kot pantolonumda geziniyor. Kot ile gömlek arasında bir deri parçası var ve gözleri onun üzerinde duruyor. "Çok güzel görünüyorsun. *Gençsin.* Bana kendimi pis bir ihtiyar gibi hissettiriyorsun, tatlı kız."

Gülümsüyorum, gözlerinin tenimde gezinmesi hoşuma gidiyor.

Elime uzanıyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor, avucunu benimkine bastırıyor, böylece onun her parçası benimkinin her parçasına değiyor. "Beni takip et, sonra seni dışarı çıkarabilirim."

Beni alabilir mi? Tanrım, çok otoriter.

Cassidy'nin kaybolduğu yerin tersi yönde yürürken bedenlerimiz arasındaki sıcaklık artıyor. Onun niyetine verdiğim şartlı tepki içimde kıpırdanıyor, sıcak bir ihtiyaç yumağı içimde şişiyor, ıslaklığa neden oluyor, hayvani bir içgüdüyü ateşliyor. Aşırı tahrik olmuş bir halde, tatlı Cassidy'nin stüdyosunda dans ederken çekilmiş fotoğraflarını, bale övgülerini ve koridorda beni takip eden birkaç Max boksunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kapalı bir kapının önünde durduğumuzda nefes nefese kalmıştım, nabzım hızlanmıştı, şimdi boğazımda küçük bir tırıs var. "Burası mı? Pek sessiz sayılmam.

."

"Neredeyse bayılıyordun, küçük geyik."

Anlaşılmaz bir şekilde kapıya uzandı ve açtı, beni içeri soktu.

-Seramik çanağa çarptım, tuvalet mi?

Sırtını kapiya dayayarak kapiyı kapatıyor. Elini cebine atıp küçük, plastik ambalajlı, pipet şeklinde bir paket çıkarırken yüzündeki ciddi ifadeye bakıyorum. "Kapağını çıkarmanı ve bunun ucuna işemeni istiyorum-"

"*Aman Tanrım!*" Tükürmeden önce haykırıyorum, "İşte bu yüzden buradasın! Dobber. Sıçan. Başımın belası. Artık benim için çalıştığını sanıyordum. Onu kovuyorum." HJ'nin muhtemelen evin içinde bile olmadığını bilerek kapalı kapiya doğru sesleniyorum, "Duydun mu? Kovuldun, uşak Jeeves-"

Clay çenemi sıkıca kavıyor, sesim boğuklaşıyor ve sonra tamamen susturuluyor. "Sessiz ol, tatlı kız. Şımarık tarafın seni becerecek." Tenime batırdığı parmaklarındaki yoğunluk nefesimi kesiyor; şu anda ölümcül derecede ciddi. Gözleri değişiyor; büyük, uğursuz gözbebekleri siyah bir boya gibi genişliyor, ta ki içindeki berrak mavi ince bir halkaya dönüşene dek. "Bunun için bir dakika bile beklemeyeceğim." Sesi derinleşiyor. "Neden neredeyse bayıldığını bilmem gerek. Şimdi. Otur. Dediğimi yap."

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, sıcak nefesi, tehlikesi, sahipleniciliği ve yayılan sıcaklığıyla beni uyarıyor. "O zaman dışarı çıkmadan önce o ağlayan küçük amcığınla parmaklarımla ilgileneceğim."

Çenemdeki tutuşunu serbest bırakıyor, parmak uçları bıraktıkları çukurlara yöneliyor, düşmeden önce birkaç kez yanaklarıma masaj yapıyor.

Doğrulur ve kâseye doğru başını sallar. "Seni muhtaç bırakmayacağım, tatlı kız. Beni endişeli bırakma."

Ondan küçük plastik paketi alırken nabzım boğazımda tırıs hızından dört nala hızına yükseliyor. Bunun ne olduğunu biliyorum. Bunu daha önce de yapmıştım.

Ve olumluydu.

Kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın altına kaydırıyorum, tuvalete oturuyorum ve tüpü kalçalarımın arasında klozetin içinde tutuyorum. Gözlerinin bu kadar dikkatle üzerimde olmasından utanmalıyım ama herhangi bir sıfatla yalnız olmak onun yanında olmaktan çok daha rahatsız edici geliyor. Ben yapmıyorum

Bunun ne zaman olduğunu biliyorum. Sadece bu güçlü adamın yakınında benim daha mükemmel bir şekle büründüğünde, daha mutlu bir şekilde ısındığında.

Çubuğa bakıyorum. Nefesimi tutarak ucuna işiyorum. Bu biraz mekanik. Biraz görev gibi, ama... başka bir şey de var, sanki-Önemli. Düşünüyorum. Aurora'da onun yüzüğü var, onun adı var, ama ben onun çocuklarını paylaşacağım.

Henüz gerçek değil.

Sadece bir olasılık.

Bunu gerçekten istiyor mu?

Tanrım, paniklemeye başlama.

Yutkunarak tüpü titreyen ellerimle yere bırakıyorum. Üzerine tekrar işlemem gerekebilir ya da daha fazla çişe ihtiyacı olabilir diye iç çamaşırımı yukarı çekmiyorum ya da düşünemiyorum. Hareket edemiyorum.

Sanki tek başıma o ikinci şeridin görünmesini sağlayabilecekmişim gibi tüpe bakıyorum. Beni *önemli*, onu da baba yapacak güzel, pozitif bir test.

Panik yapmayın.

Düşüncelerim içinde gözlerim açılıyor. Eğilip eline alıyor ve ben de onu takip ediyorum. Sütun ıslak, çişimin küçük bir kısmı plastiğe bulaşmış. Umurunda değil.

Clay silindire bakmıyor. Onun yerine yoğun mavi gözlerini bana diyor, sessizlik onun dikkati altında uzayıp gidiyor.

Nefes alışımı duyabiliyorum ama onunkini duyamıyorum. Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyorum. Boynumda ve yüzümde vuran bir davul gibi hissediyorum. Neden konuşmuyoruz? Ben neden konuşmuyorum?

Hamile değilsem hayal kırıklığına uğrayacak mı?

Vücudumdan dolayı hayal kırıklığına mı uğrayacak?

Daha önce de bir çocuk

kaybettim. Ya bunu

kaybedersem?

Hep doğru malzemedен yapılmadığımı düşünmüştüm-

"Sen bu düşüncelerden daha iyisin, tatlı kız. Sonuç ne olursa olsun seni seveceğim. Sana verdiğim tüm sözleri tutacağım ve sen ölene kadar seni becereceğim."

Boğazım sıkışıyor, gözyaşlarım yükseliyor.

Kendimi onun gözlerine sabitliyorum, yumruğundaki sütunun çekimine karşı koyuyorum, bakışlarımı ona sürüklemeye ihtiyacıyla savaşıyorum. "Ya artık yapamazsam? Bu da bir şeydir, değil mi? Bazen travmadan sonra içerideki şeyler çalışmayı durdurur, sonra..."

Zahmetsizce bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Bunu başaracağız, küçük geyik. Hayatının geri kalanı boyunca her gece seni dolduracağım."

"Ya sonuncusunu kaybettiğim gibi onu da kaybedersem." Panik galip geliyor, sesim yükseliyor, "Benden nefret edeceksin ve birini bulacaksın-"

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Çekime karşı koyuyorum. "Başka birini bulacak mısın?" "Ben çocuk istemiyorum, küçük geyik."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Senden çocuk istiyorum."

Artık tutamıyorum. Bakmak zorundayım, sonuçları bilmek zorundayım. Onun gözleri benimkilerde kalırken benim gözlerim test paneline düşüyor ve orada- Orada-

İki hat *var*.

Nefes alıyorum, duygu dalgaları bir sel gibi yükselirken dalgalı sesim dışarı düşüyor ve baskı altında gözlerimden taşıyor. Ben çok doluyum-

Mutlulukla.

Korku.

Mutluluk.

Korku.

Gözyaşlarım görüşümü engelliyor ama Clay Butcher'ın sonunda silindire baktığı anı hâlâ görebiliyorum.

Kaşları çatıldı.

Ve yapamıyorum. Yüzümü kapatıyorum, tüm bunların ne anlama geldiğinin, ağırlığının ve sorumluluğunun, heyecanının ve aidiyetinin, rahminde *onun*, onun lanet olası Clay Butcher'ın bebeğini büyütmenin sancılılarıyla başa çıkamıyorum.

Yapamam.

Ya

kaybedersem.

Oh Tanrım.

Onun bebeğini

doğuruyorum. Clay

Butcher'ın bebeği,

Clay.

Butcher's.

Bebek.

Şimdi önümde diz çökmüş durumda. Sıcak elleri yüzümü kapatan ellerimi çekiyor. "Hiçbir erkek için yüzünü örtme. *Kimse* için yüzünü örtme. Sen benim kraliçemsin. Başını dik tut, tatlı kız." Titreyen ellerimi tutarak bana bakıyor. Benden birkaç santim uzakta. Bu tuvaletin zemininde. Gözleri parlak, yoğun, ruhumu bulmak için bakışlarımın içine ulaşıyor ve onu otorite ve özenle tutuyor. "Bana bu hediye verdiğin için teşekkür ederim, tatlı kızım," diyor anlamlı, derin bir tınıda, ciddiyetle çığ. "Hayatımı benim için yarattığın çocuklara adayacağım."

Yavaşça başımı sallıyorum, onun büyük ellerinde korunan küçük ellerime bakıyorum. Gözlerimi kırıştırarak, kirpiklerimin her vuruşunda gözyaşlarım akarken, ellerini ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Muhtemelen onlarla öldürdüğü tüm adamları nasıl düşündüğümü... Şimdi, bugün, küçük bir bebeği nazıkçe kucaklarken nasıl büyük görüneceklerini hayal ediyorum.

"Ya hayatınızı mahvederlerse, efendim?" Ellerinden başımı kaldırıyorum ve en çarpıcı berrak mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Ya baba olmaktan nefret ederseniz?"

"İmkansız." Çenemi kaldırıyor. "Sen benim havamsın, küçük geyik. Yani senin herhangi bir parçan benim nefes alma sebebim."

Ve ikinci iyi şeyim var.
Clay Butcher: Bir numara.

Varisi: iki numara.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

KİL

Hayatımda pek çok unutulmaz an, beni derinden değiştiren olaylar oldu. Bu Clay Butcher'ı oluşturdu. Hareket etme nedenlerim. Davranışlarımın. Çalışmamın. İlk cinayetim ve annemin buna tepkisi beni değiştirdi, sertleştirdi.

Ve şimdi de bu.

Benim küçük varislerim.

Bu beni sonsuza dek şekillendirecek. Beni yumuşatacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Dün olduğum adam olmayacağım, çünkü artık kaybedecek daha çok şeyim, uğruna ölecek daha çok şeyim, gülümseyecek daha çok şeyim var.

Sarı kirpiklerinin arasından boncuk boncuk yaşlar süzölürken şaşkın, duygu yüklü, çift renkli gözlerine bakıyorum. O benim her şeyim. Aşk benim için sessizce gerçekleşti ve çoğu duygu gibi isteğim dışında mayalandı. Hayatımda duygulara yer yok... ama yine de hissediyorum. Bir yükseliş, sonra tıpkı bir dalga gibi çöküş. şimdi, tüm duyguların altındayım, akımı her kasımı, her düşüncemi ve motivasyonumu kontrol ederken onunla çevriliyim.

Hepsi onun.

Gözlerinin parladığını görene kadar, o anı kendisi yaşayana kadar pozitif teste bakmadım. Bu kez hamilelik *onun* ilk hamileliği olacak.

Testi cebime koyuyorum ve "Ayağa kalk, tatlı kız" diyorum. Yalpalayarak ayağa kalkıyor, ben de iç çamaşırını ve dar kot pantolonunu kalçalarına kadar kaydırıp göbeğinden ilikliyorum. Eğilip burnumu gömleğiyle kotunun arasındaki küçük yarığa sürterek onu içime çekiyorum. Burada dolgun ve yuvarlak olacak. Onun şişmesini, pürüzsüz etinin gerilmesini ve beni bir varis yapmasını düşünerek sikim seğiriyor. Yapabilirsem onu hamile tutacağım. Bu onun içinde olmasını istediğim bir durum. "Ağzıma ihtiyacın varmış gibi kokuyorsun, tatlı kız. Seni eve götüreyim ve amını şımartayım."

Çeneme dokunuyor ve ben de onun önünde tam boyuma doğru doğruluyorum. "Hayır," dedi. "Max'le barışmanı istiyorum. Lütfen. İstiyorum-"

"Nasıl isterseniz," diyorum, kapıyı açıyorum, sonra banyodan çıkıp koridorda beni takip etmesini izliyorum. Benden birkaç metre uzakta ama bugün bu mesafe derimin altındaki jilet gibi sızlatıyor.

Bu çok fazla.

Ona dokunamam.

Kıçı kot pantolonunu dolduruyor. Kotun her bir mükemmel kürenin etrafında esnemesini izliyorum, göbeğinin yuvarlak olduğunu hayal ediyorum, vahşi bir sahiplenme duygusu beni kaplarken, beni tüketirken gömleklerinin kumaşını geriyor.

Kalbim aniden göğsümde çarpmaya başladı. Parmaklarım avuçlarımın içine giriyor, onun kıcını kavramak istiyorum. Ağırlığını hissetmek. Sikimi her bir yanağın arasına sokmak, kendimi onun büzüşen kenarının içine sokmak istiyorum.

Onu becerme ihtiyacı, hamile olduğunu bilmek, kaslarımda şiddetli bir arzu uyandırıyor, damarlarımda bir adrenalin akışı. Her şekilde onun içinde olduğumu bilmek.

Arkasından yürürken sikimi avuçluyorum ve bu ihtiyaçla savaşarak sertçe nefes alıyorum.

Kazandı.

Öne doğru uzanarak elimi boğazına doladım. Onu geriye doğru çekerken avucumun içinde bir nefes tıkırdıyor. Sırtının alt kısmı elimle

birleşti.

ereksiyon oldum ve ona karşı srtndm. Kulağının dibinde hırlıyorum, ılđınca bölgesel. Onun zerinde. Bebek zerinde. Kokusu. O sonsuza dek benim ve Şu anda onu onlarla paylaşmak istemiyorum. Diğer elimle amını avuçluyorum ve belini kuru kuru sikerek ağrımın bir kısımlını azaltıyorum. "Beni sakinleŐtirmene ihtiyacım var, tatlı kız. Düzgün düşünemiyorum."

Boğazı avuç içime doğru yuvarlanıyor ve dönmeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum.

Boş odanın kapısına uzanıyorum ve onu içeri yönlendiriyorum. Kilitliyorum.

Küçük ayaklar parmak uçlarına kalkarak, yatağın kenarına gelene kadar yryŐme dikkat etmeye çalışarak önümde ilerliyor.

Onu zerine eğdim.

Gırtladığını ve amını serbest bırakarak onu düz bir Şekilde itiyorum. Kıcı iyi bir kız gibi yukarı kalkıyor ve kendini bana sunuyor. Sikimi çıkartıyorum, zonklayan uzunluğunu avuladığımda nefes nefese kalıyorum ve kendimi birkaç kez sarsıyorum. Acı. Kan ereksiyonumun içinde kaynıyor ve genişliyor, boŐalma ihtiyacı acı verici bir dürtü oluşturuyor. Sikimi saran damarlar avucumun içinde nabız gibi atıyor. Kalbim onların içinde atıyor.

Isı kulaklarıma vuruyor.

Uzun sert boyu zonklayan sikimi bırakarak, hareketlerini sınırlamak için malzemeyi kullanarak kot pantolonunu ayak bileklerine kadar çekiyorum. Sonra i çamaşırını yana doğru yırtıp dar, genç amını ortaya çıkartıyorum.

Sabırsızlanıyorum. İçine doğru kayıyorum, derinliklerine ulaŐtıđımda onu öne doğru itiyorum, aniden onu boŐtan alıp zonklayan kalın uzunluğumla dolduruyorum. ığlık atıyor. Sadece bir kere. *Aferin kıızıma.*

Hala. Uzun, derin bir inilti bırakıyorum, karanlığı görüyorum, parçalanma kararlılığımın karanlığı, sadece beni saran kaygan, güçlü duvarlarının kenetlenmesinde tutunuyor. Tutunuyor. Nabız atıyor. İstiyor. Daha fazlasını. "ŐŐŐ. Tatlı kız. Yapma bunu. nce sakinleŐmeme izin ver."

"Seni böyle istiyorum," diye inliyor, sesi gergin, boğuk, parmakları başının yanındaki çarşafları kazıyor.

"Hayır. Yapamazsın. Artık seninle kontrolümü kaybedemem."

"O zaman başka kiminle kontrolünüzü kaybedeceksiniz, efendim?"

"*Tanrım,*" diye homurdanıyorum amcığı bana masaj yaparken. *Lanet olsun ona.* "Çarşafı daha sert yumrukla, tatlı kız. Sıkı tutun." Elimi kışının dikişine bastırıyorum, başparmağımı kaydırarak güzel kış deliğiyle oynuyorum ve kendimi onun ahlaksız küçük kanalını becerirken izliyorum.

Aminin dudakları sikimin köküne sarılıyor. Çok gergin. Çok pembe. Sonra kontrol için etrafımda çalışan tüm kaslarına karşı hızla çekiliyorum. Tekrar içine giriyorum, bir çığlık daha atıyor ve sikimi tekrar nasıl yuttuğunu inceliyorum. "Siktir. Etrafımda çok duyarlı."

Dizlerimi onun her iki yanına indiriyorum, yumuşak omurgasını gövdemle örtüyorum, kalçalarımı büküyorum ve onu hızla beceriyorum, her itme beni daha derine götürüyor. Onu vahşi bir köpek gibi sikerken kalçalarımın ritmiyle homurdanıyorum. Elimi karnı ile şilte arasında gezdirerek rahmini okşuyorum. O benim çocuklarımı büyütüyor. "Hamilesin, tatlı kız. Artık her yönden benimsin. Doldurup kullanacağım küçük bedenim."

İşte bu kadar. Boğazımdan şiddetli bir inilti geliyor, yükümü daha önce hiç yapmadığım kadar hızlı bir şekilde onun içinde kaybediyorum. Kontrolsüzce. Sertçe pompalıyorum, sıcak bir şekilde fişkırıyorum, sarsılan pelvik kaslar boyunca titriyor.

Daha bitirmeden çekiyorum ve parmaklarımı şişmiş ıslak derinliklerine sokuyorum, spermimi daha da içeri itiyorum, yakın olduğunu biliyorum, onu boşaltmaya niyetliyim. Titreyip kıvranana kadar kıvranan küçük bedenini çalıştırırken sikim hala damlıyor. Elime ve penetrasyonuma geliyor.

Nefes nefese, "*Efendim,*" diyor ve yavaşça yatağa uzanıyor.

Birkaç dakika, parmaklarımın onun sıcak amcığında sabit bir şekilde dönmesiyle geçiyor. Zevki yavaş yavaş doruğa ulaşıyor, titreyen kasları gevşeyerek yatağa düşüyor. "Tanrım. *Efendim.* Benimleyken her zaman kontrolünü kaybedebilirsin... ama biliyorsun," -derken arsız sırtıtışını duyabiliyorum- "Ben de senin çalışmanı seviyorum."

Ağzımın kenarından gülümsüyorum. "Seni seviyorum, küçük geyik."

OTUZUNCU BÖLÜM

açık kahverengi

Clay'in dış alana doğru emin adımlarla ilerleyişine ayak uydururken, yavaş ve boğucu yürüyüşümde kalçalarımın arasında bir ikizleşme oluşuyor. Evin batı duvarının tamamı camla kaplı. Pencere camlarının aralığından, çimenlik alanın birkaç metre ötesinde daha küçük bir bina görünüyor. Büyükanne dairesi ya da spor salonu. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama çok lüks.

Geniş çim alan metrelerce uzanmakta ve küçük bir tepenin üzerinden aşağıya doğru inmektedir. Yeşilliklerle dolu büyük bir ağacın altında bir trambolin - koruyucu ağı olanlardan biri - kurulmuş. Daha önce hiç tramboline binmemiştim. Umarım çocuklarımızın da bunlardan bir tane vardır.

Bir tür açık havada, Max'in dışarıdaki bir şezlongda oturduğunu görüyorum. Karşısında Cassidy tatlı tatlı gevezelik ediyor, çilek sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu yapmış, konuşurken arkasından sallanıyor.

Camdan sesleri duyamıyorum ama Xander ve Bronson'ın başlarında dikildiklerini ve gözlerini Max'e diktiklerini görebiliyorum. Gülümsemelere ve kıkırdamalara neden olan konuşmalar geçiyor. Kasap kardeşler Clay'le birlikte olduğumdan beri alışık olduğumdan daha rahat -sıradan-. Kot pantolon ve tişört giymişler, Avustralyalı genç erkekler gibi görünüyorlar.

Bronson boynundan parmaklarının ucuna kadar rengârenk dövmelerle boyalı ve kaç tane olduklarını fark ettiğimden emin değilim... Ve Max'in kollarının üstünden kafamdan daha büyük kaslar fışkırıyor... Ve

Xander o kadar mükemmel görünüyor ki, vücudunda hiç yağ olmayabilir. Tüm oğlanlar mavi gözlü, siyah saçlı, kendine güvenen, kendini çimdikleyen türden muhteşem. Yani, gerçekten, deneseler bile 'sıradan' olamazlar.

Buna rağmen ayaklarım beni sabırsızca onlara doğru götürüyor, Clay'in biraz önüne geçip sürgülü kapıyı açarak üç Kasap oğlanın ve Cassidy'nin dikkatini çekiyorum.

Bebek mavisi gözleri üzerime düştüğünde Xander'a doğru koşuyorum ve kollarımı ona doluyorum, kucaklamasının sıcaklığı beni sarıyor. O benim arkadaşım. Yine olsa yine yaparım. "Bir şeyin yok."

"Hey, kızım." Beni önüne itmeden önce kısa bir süre için kendine doğru çekti. "Şimdi beni dinle. Bir daha benim için kendini tehlikeye atma. Her şeyi berbat *ettim*. Kendi başıma dışarı çıktım. Olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin. Ben suçluyum, duydun mu beni?"

İç çekerek başımı sallıyorum çünkü o haklı. Her şeyi berbat etti. "Sen batırdın."

Bunu bir daha yapma."

Komşu çocuk rahatlığında, soğukkanlı ve karizmatik bir şekilde gülüyor. Sesi açık havada hoş bir şekilde yankılanıyor. "Evet, patron."

Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek Max'e bakıyorum. Sol bacağı mindere dayanmış, bandajlar uyluğunun etrafına özenle sarılmış, kızgın kırmızı eti beyaz kumaşın altından ve üstünden görünüyor. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Acı çekiyor musun?"

Yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Biraz güldüm. "Bunu gerçekten ciddiymişsin gibi söyledin."

Cassidy'ye bakar, gri gözlerinde anlam ve şefkat vardır. "Ben yaptım." Sonra bakışları omzumun üzerinden Clay'e kayıyor, sırtışı düşüyor ve kaşları dalgalanıyor. "Bana zor anlar yaşatmak için mi buradasın?"

"Kardeşlerimi kontrol etmeye geldim." Clay Xander'a doğru ilerliyor, morarmış yanaklarını avuçluyor ve her iki yanını da öpmeden önce bir süre onu kontrol ediyor. Bu çok Avrupalı bir jest. Sadece birkaç kez yaptığını görmüştüm. "İyi misin?"

Xander, ağabeyinin avuçları yanaklarını kavrarken başını sallıyor. "Sen doğru olanı yaptın Clay. Biliyorsun-"

Clay onu göğsüne çekiyor, aralarında daha fazla kelime geçmesini engelleyen sıkı bir tutuş. "Bu kadar yeter. Acı olmadan karar verilmez." Xander'ı bırakır ve dikkatini Max'e verir. "Yaptığın şeyi hafife almayacağım." Uyarı her kelimenin etrafını sarıyor. "Yakında bir gün, iyileşip güçlendiğinde, o gece ringde birbirimizi yeneceğiz."

Kasap kardeşleri kavga ederken görmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Ama Max doğruca Clay'e bakıyor, gözleri meydan okumayı, uyarıyı kabullenmiş bir şekilde karşılıyor. Salonda daha da geriye yaslanıyor ama Cassidy'nin aynı anda acı çekmiş gibi titrek bir nefes almasına neden olan bir irkilmeyi bastırıyor. "Yatakta olmalısın, *Max*-"

"Önümüzdeki iki ay boyunca lanet bir yatakta yaşamayacağım, ufaklık." Uzanıp onun yanağını okşadı. "Bunu zorlama. Bu ben değilim."

"İhanete uğramış kardeş oyununu başka zaman oynayalım," diyor Bronson soğukkanlılıkla ama bir karşı çıkışa izin vermeyeceğini belli edercesine. "Maxipad'in şu anda derisi yüzülüyor. Yanıklar olduğunu biliyorum ve bu ona bir katman kaybetmiş gibi hissettiriyor olmalı. Ayrıca ben açım. Bu iki nokta birbiriyle bağlantılı değil..." Düşünüyor. "Sanmıyorum."

Cassidy burnunu yukarı kıvrıyor, ela çilleri köprü boyunca toplanıyor. "İğrençsin, Bronson."

"Butch'un ziyaret ettiğini biliyorum." Clay gözlerini Max'ten ayırmıyor ama beni boş bir sandalyeye götürüp oturmam için başıyla işaret ediyor. *Başım*la işaret edileni yapıyorum.

"Evet. İki kez," diyor Cassidy gururla.

Clay arkamda duruyor, ellerini omuzlarıma koyuyor, parmakları ensemdede yavaşça dolaşıyor. "Annem seni ziyarete geldi mi?"

Bakışlarını hızla odanın içinde gezdirerek aralarında anlamlı bir bakış fırlatırlar. Bu son derece kişisel. Acı verici de. Bunu görebiliyorum.

gözlerinde saklı. Clay bunu fark etti; boynumdaki parmakları donmuş uçlarındaki belirsizlikle hareketsizleşti.

"Neden ziyaret etsin ki?" Cassidy soruyor. O konuşurken Clay'in küçük kardeşleri bir şekilde büyüyor. Kendilerini gizlemenin, konudan kaçınmanın görsel bir göstergesi.

"Burada bazı sorunlar olduğunu biliyorum," diye söze başlıyor Clay, konuşmasında bir otorite havası var. "Hatalar yaptı çocuklar ama o sizin anneniz."

"Hatalar mı?" Cassidy fısıldıyor. Bunu endişeli bir şekilde söylemesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Küçüğüm, yapma," diyor Max derinden.

Clay'in parmakları hâlâ kıpırdamadı, tenimde memnun ve rahat bir şekilde ilerlemeye devam etmedi. Şimdi iğneler gibi sert.

Arkamdan derin ve hırıltılı bir sesle şöyle diyor: "Üçünüzün de sizi bu dünyaya getiren kadının ne halt ettiğini açıklamanızı istiyorum. Onun hayatı da kolay değildi. İngiltere'den, ailesinden koparıldı, Bölge'ye bırakıldı ve Butch ortalıkta dolanırken siz üçünüzü büyütmek zorunda kaldı. Soğuk biri olduğunu biliyorum. Ama yaşadığı onca şeyden sonra-"

"Ben onu hor görmüyorum! O *bizi* küçümsüyor." Xander'ın sözleri, ruhundan kovulmuş bir hayalet gibi üç kardeşin etrafında uğulduyor. Tüylerim diken diken oluyor, küçük sarı tüylerim diken diken oluyor. "Bizi öldürmeye çalıştı."

Clay'in parmakları seğiriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Max'in gözleri Cassidy'nin solgun yüzüne kayar. "İçeri gir, ufaklık. Seni burada istemiyorum-"

"Sakın buna cüret etme, Max Butcher." Başını meydan okurcasına sallıyor. "Sakın buna cüret etme. Senin yanından ayrılmayacağım."

Xander devam ediyor, "Bizi tokatladı."

Tanrım, neler oluyor... Onları

tokatladı mı?

"-O amcık Victoria ile işim bitti." Shoshanna'nın sözleri tekrar zihnime sızıyor ve yanaklarım buz kesiyor.

"Seni *disipline etti*," diye düzeltiyor Clay ve şu anki ses tonundan nefret ediyorum. Xander'ın yüzünü buruşturduğunu, Bronson'ın taşa döndüğünü ve Max'in Clay'in göz göre göre kovulmasına hırladığını görünce midemi korumaya alıyorum. Başlarına kötü bir şey gelmiş. Clay'le hiç paylaşmadıkları bir şey. Cümlelerin onları derinden etkilediği çok açık; tüm tepkileri sanki etkisinden kaçamıyorlarmış gibi taklit ve bar.

"Siktir git, Clay. Bronson'ı boğmaya çalıştı." Max'i işaret ederken Xander'ın yüzü acıyla buruşuyor. "Kalbi zar zor atacak kadar soğuyana kadar onu küvette bıraktı. Beni iki hafta boyunca bir dolapta bıraktı ve herkese bir arkadaşımın evinde kaldığımı söyledi. Bu daha yarısı bile değil! Max'i kontrol etmeyecek, Clay. Umurunda değil."

Ellerim karnımın üzerinde titriyor. *Clay bilmiyordu...* Sonra Max'in birkaç gün önceki çıkışını hatırlıyorum... "*Peki ya biz çocukken? Lanet olsun! Ağabeyimize ihtiyacımız vardı! Peki ya o zaman?*"

Sanki Clay de benim gibi bu sözleri duyuyor, nefesi sertleşiyor ve savunmaya geçiyor.

Üzüntü damarlarımda asit gibi yayılıyor. "Clay bilmiyordu," diye yüksek sesle mırıldanıyorum ve sanki başka bir kafadan konuşmuşum gibi bana bakıyorlar. "Neden ona söylemedin?"

"Bilmek istemedi," diye tükürdü Max.

"Bu doğru değil!" Clay dişlerini sıkarak küfrediyor. "Bunun koşulları neydi? Sen ne yaptın-"

"Beni iki hafta boyunca bir dolaba kilitlemeyi bir annenin çocuğuna vereceği uygun bir ceza haline getirecek bir durum var mı?"

"Hayır." Clay ellerini omuzlarımdan tamamen indiriyor ve sıkıca yumruk yapıyor. "Sadece şunu demek istiyorum-"

"Çocuğunuz bir şey kırdığında onu boğmak uygun bir ceza olur mu?"
Xander meydan okur.

"Hayır."

"Sarhoş olsaydı, akli başında olmasaydı bu mazur görülebilir miydi?" "Tabii ki hayır!"

Xander'ın gözleri yaşlarla dolar. "O zaman bunun neden olduğuna dair koşullara ve nedenlere neden ihtiyaç duyuyorsun-"

"Çünkü ben işleri böyle hallederim, lanet olsun!" Clay bağılıyor ve ben ayağa fırlıyorum.

Destek için omzuna dokunmak üzere döndüğümde, sıcak, nabız gibi atan ve hazır olan güçlü kasları hissediyorum. Kontrolü benzersiz bir adam olan Clay Butcher'ın sesi ve hissi sanki yıkılıyormuş gibi geliyor.

Clay omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri karnıma düşüyor. "*Kardeşlerin sadece yoluna çıkacak,*" diyor ve bu cümle, bakışlarında orman yangını gibi kıvılcımlanan bir anının içinde kayboluyor. Gözleri tekrar Xander'a kayıyor. "Bana söylemedin."

"Çürükler ele vermedi mi?" Xander soruyor, sesi alçak ve kırık, kalbimi sıkıştırmaya zorluyor.

Havuz kenarında benimle konuştuğunu, beni sorguladığını hayal ediyorum. Her zamanki gibi memnun etmek istiyordu. Clay gibi olduğunu sanıyordum. Sadece temkinli. Okunamaz. Belki yaşadığı zorluklar yüzünden biraz kırgın. Hayır. Hayır.

Yanılmışım.

Karnıma dokunuyorum.

Onu senin yakınında istemiyorum, tatlı bebeğim.

Clay öfkeyle, "Kavgalara karıştığını sanıyordum," diyor, sesi şaşkınlık ve pişmanlıkla karışık. Sonra kendi kendine "*Siktir*" diye ısıırıyor.

Bronson bir kez başını sallayarak "Diğer herkes de öyle." diyor.

"Ve sen de karşılık vermedin," diyor Clay kardeşlerinden çok kendi kendine. "Sana zarar vermesine izin mi verdin?"

Bronson mırıldanıyor. "Ne yapmamızı isterdin güzel kardeşim? Güzel annemize vurmamızı mı?"

"Butch bilmiyor," diyor Max sert bir şekilde. "Bu şekilde tutuyoruz. Kimse bilmiyor. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Clay sertçe başını sallar ve acısını bastırmak için verdiği savaşı kaybetmekte olan Xander'a uzanır. Dürüstlük içini parçalıyor. Kucaklaştıklarında gerçek ortaya çıkar.

Xander başını gömer. "Sana birçok kez söylemek istedim. Birçok kez sana gitmek istedim."

Clay küçük kardeşini tutuyor ve Hepsi. Geliyor. Dışarı. Bir duygu seli, çok iyi maskeleydiği tutsaklık duygusu, güçlü kalma, onları güçlü kılma ihtiyacı, hepsi ondan akıyor.

"Senin için orada değildim." Clay'in sesi gergin. "Biliyorum. Bunu telafi edeceğim... Eğer izin verirsen."

O an aralarında geçerken iki adam da hafifçe titrer. Geçmişlerini birbirine bağlayan önemli bir an, onları ayıran çatal yavaş yavaş kapanıyor. Onu el üstünde tuttuklarını sanıyordum, belki de tutuyorlardı, ama bundan da öte, Clay'in kardeşleri onun ulaşılmaz, mantıksız, umursamaz olduğunu düşünüyorlardı, belki de... Belki de öyleydi... ta ki şimdiye kadar.

Bronson omuzlarına doğru ilerliyor. "Jöle oluyorum," diye alay ediyor, tepkisini mizahın içinde saklıyor ama Clay'in zırhı artık yok. Takım elbiseli ve pürüzsüz değil. Kafası karışık ve eminim Clay Butcher gibi bir adamda kafa karışıklığı gerginliği körüklüyordur. Önemsiyor, bunu da Bronson'ı topluluğun içine çekerek gösteriyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor ona. "Sen daha iyi bir ağabeydin." Kelimeler boğazında düğümleniyor. "Doğru olan sendin."

Onlarca yıllık yalanları ortaya dökmelerini izlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Birbirlerini hep sevmişlerdi ama hiçbirini sevmeyen bir kadının davranışları yüzünden birbirlerinden koptular.

Clay toplandıkları yerden ayrılır ve sandalyenin etrafından dolanarak doğruca Max'e yönelir.

"Bunu yapma," diye uyarıyor Max.

Clay onu görmezden geliyor ve kardeşinin yanında diz çöküyor. Max bu yakınlık karşısında kaskatı kesiliyor ve ciğerlerim rahat bir nefes mi alsam yoksa panikle bedenimden mi fırlasam diye savaşıırken nefeslerim sığlaşıyor.

Clay alnını Max'in alnına dayayıp göz kapaklarının altından geçen kelimeler ve acıyla gözlerini sıkarak kapattığında, bu çiğlik karşısında neredeyse inleyecektim.

Max onu uzaklaştırmak için kollarını kaldırıyor. Hayır, kaldırmıyor.

Bunun yerine, savunmaya geçmek için geriliyor ama... kendini *durduruyor. Tanrım.* Omurgam çelikleşiyor ve açık havadaki herkesin - Bronson, Xander, Cassidy- enerjideki en küçük değişimin, bir kelebeğin kanat çırpışının Max'i bu anı kabullenmekten alıkoyması ihtimaline karşı topluca donup kaldıklarını hissediyorum.

Max, Clay'in yakınında kalmasına izin veriyor. Hâlâ sert ve köşeye sıkışmış bir köpek gibi görünüyor. Ağabeyi alınlarını birleştirirken Max'in boğazından acı dolu bir inilti çıkıyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor.

"Anlıyorum kardeşim." Clay'in güçlü tınısı gırtlaktan, öfkeli ve kederli; tüm bu seslerin bir araya geldiği ham bir senfoni. "Anlıyorum."

Kalbim bitkin, çok fazla duygu tarafından devrilmiş, Clay'inkilerin hepsini kendiminkiler kadar açık bir şekilde deneyimliyorum.

Bronson ve Xander'a bakıyorum, Clay ve Max'e gülümsemelerini izliyorum, eliyle ağzını kapatarak sessiz gözyaşları döken Cassidy'ye bakıyorum. Burada çok fazla sevgi var. Aşırı baskı altında, testlerden ve ihanetlerden geçerken bile ailelerinden asla vazgeçmiyorlar. Onu bir karavanda asla yalnız bırakmamayı düşünerek midemi tutuyorum...

Şehrin en güçlü adamları arasında önümde sergilenen aşkı düşünmek. Reddedilemez sadakatleri düşünüyorum.

Birbirimizden, *ailemizden* vazgeçmek. Ve peri masalının -bir yetimin peri masalının- gerçekleşmekte olduğunu fark ediyorum.

Ve işte; üçüncü iyi şeyim.

Clay Butcher: Bir numara.

Varisi: iki numara.

Aile: Üç numara.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

açık kahverengi

Max ve Cassidy'nin evinden ayrıldığımızdan beri bana tek kelime etmedi. Kucağında birleştirdiği ellerimize bakıyor, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden öyle yumuşak bir şekilde geçiyor ki rüzgâra değen bir tüy gibi kalıyor.

Gözlerinin içinde kayboldu ve kalbim bugün serbest bırakılan tüm gerçeğin ağırlığı altında düştü.

Arabadaki enerji yoğun, beni onun melankolisi ve pişmanlığıyla boğuyor. Bu onun hatası değil. Yoksa... başından beri şüpheleniyor muydu? Acaba içten içe biliyor muydu, annesinin küçük kardeşlerini taciz ettiğine dair işaretleri görüyor muydu ama tıpkı hastanedeki küçük kızda olduğu gibi soru sormadı mı?

*Cosa Nostra yanılmazdı. Cosa
Nostra onun ayıydı. Ve annesi
de bunun bir parçasıydı.*

"Sizi bir yere götürebilir miyim, efendim?" Vücudumu onunkine doğru çeviriyorum ve birbirine bağlı ellerimizi uyluklarıma doğru çekiyorum. Yeniden odaklanıp bakışlarını benimkilerle buluşturana kadar kolu ağır ve cansızdı.

"Hey," diyorum usulca, onu karanlık, tükenmiş, kendi mavi gözlerinin içinde kaybolmuş görerek. "Sizi bir yere götürebilir miyim efendim?" Ona doğru eğilip sıcak yanağına dokunuyorum; çene çizgisi yeni çıkan tüylerle kabalaşmış. Yüzünü tuttuğumda gözlerini kapatıp sertçe iç çekerek kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Sorun yok, efendim."

Daha yakın olmak için çaresizce kemerimi çözmek için dönüyorum, kucağına sürünmek, ona sarılmak ve bunun onun hatası olmadığını, bilemeyeceğini söylemek istiyorum, ama elimi kendi eliyle kapatarak beni durduruyor.

"Hayır." Başını bir kez sallıyor ve parmaklarımı tokanın üzerinde hafifçe sıkıyor. "Kemerin takılı kalacak, tatlı kız."

Yüzünü öne çevirdiğinde ona gözlerimi kırptıştırıyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

Düşünceleriyle tek başına başa çıkmaya çalışıyor.

"Stormy River Junction buradan ne kadar uzakta?" Ben soruyorum.

"Yirmi dakika kadar, küçük geyik," diye karşılık veriyor dalgınca ama ellerimizi otoriter ve baskın bir tavırla kucağına çekiyor ve başparmağıyla tenimi okşamaya devam ediyor. İşte bu; onun beni içeri alma şekli ve bunu kabul edebilirim. Clay Butcher gibi bir adam için en ufak bir kırılganlık bile el üstünde tutulmalı, fark edilmeli ve takdir edilmeli.

Elimi onun elinin içinde gevşetiyorum. "Size bir şey gösterebilir miyim? Sizi bir yere götürebilir miyim, efendim?"

"Tabii ki."

Temiz renkli camlardan Fırtınalı Nehir'in gecekondlu mahallelerine bakarken, bu mahallede yaşadığımdan bu yana milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyor.

Konutlar yolun iki yanında gölgeleniyor. Çimenlerin anlatacak hikayeleri var - bıçakların içindeki sırlar. Sanki her yama, her kurumuş toprak ve kök çemberi, bir partiden, soyulmuş bir araçtan ya da bir tahliye çadırından bahsediyor. Yoksulluk ve can sıkıntısı yankılanıyor, çimlerin iyileşmeye asla vakti olmuyor.

Bu yoksulluk.

Çimen parçaları.

"Burası." İşaret ediyorum ve araç kahverengi tuğlalı bir apartman bloğunun yanına yanaşiyor, merdivenlerinde benden yaşlı ama Clay'den genç bir düzine adam oturuyor.

Ayağa kalkıyorlar ve biz park ederken pırıl pırıl Chrysler'a bir ödül gibi bakıyorlar. Arkamızda, aralarında parlak kırmızı bir güzelliğin de bulunduğu konvoyumuz cadde boyunca sıralanıyor.

-Arabamı *uşağım/fiçim* kullanıyor.

Clay, bayıldığım o zahmetsiz özgüvenle adım atıyor. Herkesin çekindiği, kışkandığı, çılgılık atmaya ya da talep etmeye gerek kalmadan tehlike ve uyarıdan bahseden. Örtülü. Yanılmaz.

Aracın içinden onun acele etmemesini, kravatını düzeltmesini ve sakince mahalleyi, karşımızdaki parkı ve yanımızdaki apartmanları değerlendirmesini izliyorum.

Siyah kaputu yuvarlıyor ve benim için kapıyı açıyor. Arabaya girdiğimde hava bayat ve eksikti. Connolly'deki her şey bir şey gibi kokuyor: çiçekler, çim kırpıntıları, purolar, güller, ama burada, yerleşecek çok az şey var.

Aynı anda hem hiçbir şey hem de çok fazla şey.

Dışarı çıkıyorum ve sinirlerim zıplıyor, kelebekler uçuşuyor, artık ait olmadığım dünyanın yavaşça bize doğru kasıla kasıla yürüyen adamların bakışlarında bana yansıdığını görüyorum.

Clay onlara bakıyor, yüz ifadesi Şeytan'ın kızgın sokak köpeklerine bakarkenki gibi vurdumduymaz. Etkilenmemiş. Etkilenmemiş.

Şoförümüz Clay'in yanında beliriyor, arabanın yanında duruyor ve her iki kalçasını kavradığında siyah ceketinin kenarlarını geriye doğru süpürüyor. Her iki taraftaki silahlar güneşte parlıyor.

Adam çetesi kurumuş çimenlerin üzerinde donar. Orada yeni bir anı birikir. Clay Butcher'ın kasabaya geldiği gün. Adamlar sessizce sohbet eder ve sonra sorun çıkarmamaya karar vererek merdivenlerdeki yerlerine dönerler.

Caddenin karşısındaki eski mezar taşlarının bulunduğu açık parka bakarken derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımı Clay'inkilerin arasından geçiriyorum. Onu caddenin karşısına geçirip mezarlığa götürüyorum. O zamanlar bölgedeki en ucuz mezarlıktı.

Elimde sadece karavanın satışından elde ettiğim para vardı ve hepsi bu arsaya gitti. "Yakmak daha ucuz" demişlerdi bana. Ama bedenini yakarlarsa nasıl kelebek olacaktı? Bu dayanılmaz bir soruydu.

Hâlâ öyle.

Masumiyetimi temsil

ediyor. İdeallerimi

aşıyor.

Benim "o" olan parçalarım.

Gözlerim yanmaya başlıyor, gözyaşlarım dışarı akmak isterken sıcak keder okları içeri kayıyor. Nedenini bilmiyorum. Neden birdenbire bu yerden, ondan etkilendiğimi bilmiyorum. Clay'i annemle tanıştırmak istemiştim. Benim annem hakkında daha çok şey bilirse kendi annesi hakkında da konuşur diye düşündüm.

O noktaya vardık, en azından ben öyle sanıyorum. Onu bulana kadar sandaletlerimi kullanarak metal plakaların üzerindeki büyümüş otları hareket ettiriyorum. Sonra çimlerin üzerine oturup bacaklarımı kırımın altına katlıyorum.

Plakayı okudum. "Ashlee Harlow... *annem*." Duraksadım ve Clay'e baktım. Kara kaşları birbirine kenetlenmiş, aralarında kalın bir endişe çizgisi çıkıntı yapıyor. Kaşlarını çatmasını seviyorum. Aslında tüm duygularını.

Her biri. Tek. Bir.

"Anne, bu Clay Butcher."

Hüzünle gülümseyerek ismine baktım. Daha fazla harf için ekstra ücret ödedim. Bu yüzden sadece onun adını yazdım. "Sevgili annem ya da arkadaşım ya da... her neyse." değil. Sadece onun adını.

"Biliyorum, uzun zaman oldu." Saçlarımı omzumun üzerinden çekiyorum ve belimdeki uçlarıyla oynuyorum. "Ama sen hayattayken birlikte çok az zaman geçirdik; o kadar da garip gelmiyor. Seni gerçekten

özlemedim-" Bu gereksiz yalan boğazımın arkasına doğru ilerlerken aniden boğuluyorum,

Beni yutkunmaya zorluyor. "Seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum yüksek sesle ve kendime. "Şimdi seni özlemek daha kolay çünkü sen hayattayken seni çok özlüyordum. Şimdi seni *daha az* özlüyorum çünkü seni beklemiyorum... ama yine *de* seni özlüyorum."

Birden Clay arkama oturdu. Beni geriye doğru çekerek omurgamı sert, dolgun gövdesine yaslıyor, uzun kaslı bacakları benimkileri kavıyor. Bugün işlem yapıyor ve ben bunu anlıyorum. Yine de hâlâ orada ve bunu bildiğimden emin olmak istiyor.

"Hamileyim," diyorum tabağa ve yamalı çimenlere, Clay'in kalbi arkamda daha hızlı çarpıyor. "Ama mutlu bir hamilelik anne. Hata türünden değil."

Ona daha da yaslanıyorum, başımı sert göğsünde gezdiriyorum. "Efendim?" Düşünüyorum ve o da cevap olarak mırıldanıyor. "*Sanırım...* anneni çok iyi tanı mıyordun" -saçımı parmağımın etrafında döndürüyorum- "ve bunu anlayabiliyorum. Ama artık yalan söylememeliyiz. Annemi özlüyorum. Hayattayken de özlüyordum, şimdi de özlüyorum. Ve bence bu sefer soru sormalısın. Gerçeği bulmalı ve yalanların herkesi ayrı tutmasına izin vermemelisiniz."

Mırıldanıyor. "Şimdi de benimle mi ilgileniyorsun tatlı kız?" Buna gülümsüyorum. "Evet, çünkü bana izin veriyorsunuz, efendim."

"*Bu* gerçek tehlikeli, küçük geyik. Bundan iyi bir şey çıkmaz-"

"*Bence* kardeşlerinin bunu yapmana ihtiyacı var. Bence artık onların koruyucusu olmana ihtiyaçları var. Çok geç değil."

"Ne önerirsiniz?"

Yutkunuyorum ve fisıldıyorum, "Onu sorumlu kıl. Keşke benimkinin onun ne yaptığını görmesini, anlamasını sağlayabilseydim. Kendini öldürdü ve beni sisteme bıraktı. Hayatta olsun ya da olmasın benim için asla sorumlu *olmadı*. Şimdi de benim için asla sorumlu *olmayacak*. Annenin sorumlu olduğundan emin ol."

"Düşünmem gereken babam var."

"Bugün olanları görmezden gelerseniz kardeşlerinizi yok edersiniz."

"Bunu görmezden gelmeyi planlamıyorum, tatlı kız."

"Sırlara son verin, efendim. Eğer bu sırla yaşamaya devam etmek zorundalarsa. Şimdi büyük, güçlü adamlar gibi görünebilirler ama içlerinde hala onun kendilerini incitmesine izin veriyorlar."

"Hâlâ onu koruyorlar."

"Evet, ama onları kim koruyor?"

Sert bir şekilde nefes verir.

O düşünürken, esintiyle ve Stormy River'ın bayat havasıyla aramızda dakikalar geçiyor.

Sonunda Clay, "Benim küçük güzel kraliçem." dedi. Eğilip burnunu boynumun kıvrımına dayıyor ve beni sertçe içine çekiyor. "Güçlü, kendinden emin ve fikir dolu. Sesini kullanıyor."

Annemin mezarı başında, onun ideallerini ve kendi içsel gücümü kabul ederek, *kendimle* barışık bir şekilde, karnımı kucaklayarak ortama sarılıyorum. "Karnımdaki bebeğiniz için efendim."

"Hayır, tatlı kız." Kolları benimkilerin üzerinden geçerek pozisyonumu yansıtıyor. Kalbim göğüs kafesimde genişliyor, umut damarlarımda dolaşıyor ve geleceğimiz rahmimde büyüyor. "Gücünün benimle hiçbir ilgisi yok, küçük geyik."

BÖLÜM OTUZ İKİ

KİL

Fransız cam kapıların ardından ona bakarken, aramızdaki küçük mesafeden dolayı gerginim. Onun içinde yer alan derin şeyleri bilmek, onun içine ne koyduğumu bilmek, benim sorumluluğum, beni yerçekimi gibi ona çekiyor. Benim küçük güzel kraliçem. Benim çocuğum.

Benimkini.

Onu ilk ben sevdim.

Ve onun bana verdiklerine tapacağım.

Babamın bana söylediği her şey doğrudur; onu kaybetmek, anne olmak, çocuklarımızı büyütmek acıların en kötüsü olacaktır.

Ve annesi her şeyi kaçırdı. Tüm genç hayatını. Onu yalnız bıraktı. Hayatta kalması için.

Bunu yapmayacağım - onu yalnız ve şişmiş bir mideyle yatağımızda büzüşmüş olarak düşünmeye bile katlanamıyorum.

Ve kahretsin, o anları da paylaşmayacağım, dışarıdan temin etmeyeceğim, başkalarının onu korumasını, üzerine titremesini sağlayacağım, böylece şehirde çalışabileceğim. Kabul edilemez. Bir anı bile kaçırmayı reddediyorum, onun gençliğine benzer bir hayat yaşamasını reddediyorum, yalnız ve annesini istiyor, ben orada olacağım.

Sorumlu.

Madonna Mia.

Belediye başkanlığından istifa edeceğim.

Sigaramı içime çekiyorum, köz kâğıdı yiyor ve genç hamile kızımın beyaz yavru kedisiyle oynamasını izliyorum.

Küçük geyiğim pek çok şeye benziyor. İlk bakışta kırılgan ve narin, eşleştiği bir yaratıkla yerde oynuyor. Oysa iki gün önce kardeşimi korumak için yanmış bir ormanda yürüyüşe çıkmıştı. Bu sabah, içimdeki dalgalanmayı yatıştırmak ve sakinleştirmek için vahşi itişlerimi kabul ediyordu. Ve sadece birkaç saat önce, yaşının çok ötesinde bir bilgelikle bana danışmanlık yapıyordu... Dünya onu nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde bir araya getirdi, böylesine mükemmel bir yaratığı anlamak zor.

O benim için yaratılmış.

Masumiyet. Direnç.

Kararlılık. Cinsel

teslimiyet.

Ve o kadar doğurgan ki, bu beni çıldırtıyor. Onu hamile tutacağım ve bu kolay olacak. Varislerimi taşıyacak. Beni daha iyi bir adam yapacak... *Tanrım.* Bunu gördüm. Beni ayakta tutacak. Ailem için açık olacak. Geçmişte olmadığım halde kardeşlerime karşı empatik ve dikkatli-

Farkındalığım onların itiraflarına, Max'in içine kapanmasının, Bronson'ın aklını kaybetmesinin ve Xander'ın kendini gizlemesinin nedenlerine kayıyor.

Butch onları hayal

kırıklığına uğrattı.

Onları hayal

kırıklığına

uğrattım!

Cosa Nostra'ya, Jimmy Storm'a, varis olmaya odaklanmam bir kardeş olarak benim çöküşüm oldu. Bu bizi bölünmüş tutan yolu açtı. Babamın cehaletine üzülüyorum ama tutkusu için onu suçlayamam. Şimdi anlıyorum.

Çift renkli gözler pencereden bana bakıyor ve uzun süreli bağımlılığımın kokusu yerine onun kokusunu tercih ederek yarı içilmiş puroyu yere bırakıyorum.

Üzerine basıp içeri girdiğimde köz kaldırım taşlarını lekeliyor, nefes alma nedenime daha yakın olmak için seğiriyorum. O artık benim gerçekliğim. Kardeşlerimden gelen gerçeklerden, şimdiki zaman kavramından, geçmişimden, bu sırlarla delik deşik olduktan sonra, o benim değişmezim. Kendimi topraklamak için kullandığım şey.

Bana gülümsüyor, uzun sarı saçları altın bir dere gibi omuzlarından aşağı dökülüyor ve önünde dizlerimin üzerine çöküp alnımı göğsüne bastırıyorum.

Beni kendine doğru çekti, ben de iç çektim. "Söyle bana, tatlı kız. Kardeşlerimin bugün bize anlattıkları seni tedirgin ediyor mu?"

"Tabii ki."

Mırıldanıyorum, bundan duyduğum hoşnutsuzluk damarlarımda dolaşiyor. "Seni korkutuyor mu? Onun varlığı seni korkutuyor mu, küçük geyik?"

"Onu yakınımızda istemiyorum," diyor sessizce ve dürüstlüğü hoşnutsuzluğu alevlendiriyor.

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Yatağa gitmen gerek, tatlı kız," diyorum, sesim bu sırada sertleşiyor.

Boynumun arkasını kavıyor ve ben de yüzümü onun küçük göğüslerine doğru yuvarlıyorum. Esnek eti etrafımda şekilleniyor ve mükemmelliği için ona bir inilti kazandırıyor. Ona o kadar aşığım ki, ona karşı o kadar hamım ki, o kadar doğal olmayan bir şekilde korumacıyım ki, içim acıyor ve kanıyor. Katmanları kesiyor ve şiddetli düşünceler döküyor.

Aşk *İsa*'dır. Kalbin çarpması, yumrukların sıkılması, kasların gergin ve hazır olmasıdır. Savaş modudur.

Şimdi ne yapmam gerektiğini bildiğimden, "Yatağına git," diyorum sertçe. "Yatakta kal."

Bu akşam annemle viski içmeye gideceğim." "Ben de gelebilirim-"

"Kesinlikle olmaz. İnan bana, senden bir santim bile uzakta olmak isteyeceğim son şey. Eğer yapabilseydim, tatlı kızım, sadece seninleyken var olurum,"- Avuçlarımı ince bacaklarından ve kalçalarından yukarı kaydırıyorum ve karnını

Koruyucu ellerle kalça kalçaya- "Ve o. Bir gün, sadece senin için ve senin benim için yaptıkların için var olacağım... ama sormak zorundayım-"

"Sorular."

"*Evet.*" Gözlerimi kapatıyorum, alnımı göğsüne dayayarak onları birbirine bastırıyorum. Göğüs uçları tişörtünün altında çakıl taşları gibi parlıyor ve sikim tepki veriyor. Onları usulca ağzıma alıyorum ve inlerken parmakları saçlarımı sıkıyor. "Bana bunu yapmamı söyleyen küçük geyiğim için," diyorum etine karşı. "Ve kardeşlerim için." Yüzümü ona doğru çevirmeye devam ediyorum. "Ve seni hiçbir stresli duruma sokmayacağım. Senin için rahatlıktan başka bir şey yok, küçük geyik." Bana tekrar meydan okuyuşunu, kaçışını, karnında bebeğimle otoparkta koşturuşunu, annemin yanında olmaktan duyduğu tedirginliği hayal ederek hırlıyorum. *Hay sikeyim.* "Şimdi beni zorlama. Ya sana söyleneni yapacaksın ya da beni deliliğin sınırına sürükleyeceksin. Bana karşı gelmeni kaldıramam. Yapmayacağım. Gibi. Sana. Söyleneni."

"Evet, efendim."

Gözlerimi açıyorum ve bana bakan canlı bir yeşil ve bulutlu bir mavi irisle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Belirsiz ama korkmuyor.

Beni görüyor.

Bir elimi kaldırarak kaşlarından aşağıya doğru iniyorum, parmak uçlarımla gözlerini kapatmaya zorluyorum, büyüleyici bakışlarına dokunmak istiyorum. "Sana tapıyorum," diyorum, hala onun için dizlerimin üzerindeyim; bu neredeyse lanet olası bir dua pozisyonu. Tam boyuma yükseldiğimde, göz temasını sürdürmek için boynunu büküyor, güzel yüzünde bir parça endişe geziniyor. Bu beni daha da heyecanlandırıyor. Rahatsız olduğunu bilmek, onun için biçilen kötülüğü uyandırıyor. Sadece onun için. Sabitleme şeyler.

Eğilip dudaklarını avuçluyorum, kendime ait olduğunu iddia ettiğim zevk iniltilerini zorla ağzıma alıyorum. Dilimin etrafında nefes nefese kalıyor.

Öpüşmemizi keserek merdivenlere doğru başımı sallıyorum, sonra da onun güzel vücudunun dönüp merdivenleri tırmanışını dikkatle izliyorum-

Sikeyim.

Bizi birinci kata taşımak zorundayım.

Gözden kayboluyor ve artık gözlerim onun üzerinde olmadığına dişlerimi yumuşak bir gülümsemenin içinde sıkıyorum. Uçuculuk orada, kaynıyor.

Kravatımı düzleştirerek evin uzak tarafındaki puro salonuna doğru yürüyorum, Que'ye annemi bana getirmesi için çağrı yapıyorum.

BİRKAÇ AN İÇİNDE, sesi yüksek topuklarını aştı. "Ne kadar güzel bir davetiye."

Arkama yaslanıp içkimi yudumlarken beyaz bluzu ve lacivert saten pantolonuyla yaklaşmasını izliyorum.

Bu oda loş, samimi ve mahremiyet için mükemmel. Jimmy öldüğünden beri kullanmadım. Eskiden bu duvarlar arasında toplantılar yapardı. Sonu şehvet dolu teşhircilikle biten türden. O zamanlar hoşuma giderdi. Şimdi, küçük geyiğimi herhangi bir kapasitede izlemekten başka bir şey istemiyorum.

Solumdaki sürgülü kapıların ardında, saunası olan bir müştemilat duruyor ve Jimmy'nin stratejik olarak yerleştirilmiş gözetiminin altında bile o alanda kadınlardan payıma düşeni aldım.

Fawn'ı oraya götürmeyi, güzel, beyaz kalçalarını açmasını, terlemesini ve ben izlerken boşalmasını sağlamayı not ettim.

Bakışlarımı anneme çevirerek, "Aylardır benden bir içki istiyorsun. Çok meşguldüm. Bu yüzden sana zaman ayırıyorum." Karşıdaki koltuğa başımı sallayarak oturmasını emrediyorum.

Que, köşedeki yükseltilmiş bara doğru ilerliyor ve *bir* şeyler içmek için emrime amade olmaya hazırlanıyor.

Karşımda başka bir viski bekliyor ve kahverengi havuzun içinde birkaç şeyden oluşan bir karışım var, yani sodyum pentotal - diğer adıyla doğruluk serumu.

Bunu geçmişte sorgulamalarda kullandım; *Cosa Nostra* bunu tarih boyunca kullandı.

Sokak ismi bir yalan. Kullanıcısını dudaklarını döverek gerçeği söylemeye zorlayan sihirli bir serum değildir. Ancak beyni rahatlatan ve zekice düşünmeyi engelleyen bir yatıştırıcıdır. Buğu yapar. Gerçekleri hatırlamak kolaydır, oysa etki altındayken bir yalan uydurmak çok daha zordur.

Yakut rengi kanepeye kayar ve içmeye başlamak için sabırsızlanarak kısa bardağa uzanır. *Aferin kızıma.* "Buna ne sebep oldu Clay?"

"Birkaç gün önceki toplantıda konuşma tarzınızdan memnun değildim," diye azarladım biraz da hoşnutsuzlukla. "*Görünüştünden* de memnun değildim. Babam sana iyi davranıyor mu?"

"O kendi işini yapıyor." Yarı saydam koyu liköre bakıyor, ondan heyecan duyuyor. Eski dostuna. "Ben de kendi işimi yapıyorum. Clay, senin ilgilenmen gereken çok daha önemli şeyler var."

Kestirip atıyorum. "Ben neyi seçersem onunla ilgilenirim anne. Ve şu anda bu sensin."

"Alkolü bırakmamı istediğini sanıyordum. Her zaman benim için endişelenirdin. Huyundaki bu ani değişikliğe ne sebep oldu?"

O aptal değil.

Onun kim olduğunu hatırla.

"İçki içmenden hoşlanmıyorum. Kendimi sık sık sana karşı korumacı buluyorum... Ama Fawn hamile." Fikir değişikliği, geleceğimi ve *anneliği* tartışma arzumu açıklamak için bunu öneriyorum. "Kendimi hiç düşünmediğim bir konumda bulduğum için bu gece bir istisna yapıyorum. Ve belki de içinde bulunduğum durumu anlayabilecek tek kişi sizsiniz. Hiçbir zaman çocuk istemedim," diyorum bileğimi dizime yaslamak için kaldırarak. "Kardeşlerimin *Cosa Nostra* için varisler üretmesinden memnundum."

Bir kalçasını diğerinin üzerine katlıyor, viskisini yudumluyor. Gözleri kolayca yüzümde geziniyor. "Kızı kullanmana sevindim Clay."

Çenemi sıkıyorum; Fawn hakkında fikir yürütmeye layık değil. Dudaklarım tamamen ölümcül bir gülümsemeye dönüşüyor. "O senin gibi değil," diyorum, bu bir iltifat olarak ifade edildiği için dilimde asit taşıyorum.

"Ben de senin gibiyim." Üstteki bacağına diğerinin üzerinde sallıyor. Bir erkeğin alanında rahat. Bunu biliyor. Kırmızı boyalı dudaklarını büzerek işimizdeki kadın düşmanlığına zehirle baktı. Bu onda nefret uyandırmış olmalı. "Erkek olarak doğmalıydım."

"Çocuklardan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle," diyor soğukkanlılıkla. "Sen benim için çocuk sayılırdın. *Cosa Nostra* tarafından yetiştirildin. Benim için çocuk olan sadece kardeşlerindi. Ama sen çocuklarına mahkûm olmayacaksın Clay. O kalacak. Onlarla ilgilenmek zorunda kalmayacaksın. Sadece onları yap. İstedğin gibi gelip gidebilir ve istediğin kişiyle yatabilirsin. Bu senin hakkın."

Viskimi yudumluyorum, bir puro içmek istiyorum ama artık içeride sigara içmeyeceğim. Elimi uzatıp çenemi ovuyorum, onun sözlerini düşünüyorum. Acı doluydular. Ses tonu, gerçek bir motivasyonu maskeliyor. O içerken zamanın, onun memnuniyetinin ve benimle eşit sayılmasının aramızdan geçmesine izin veriyorum.

Sonunda, "Yapmamı istediğiniz şey bu değil." dedim.

"Evet, öyle," diye bastırıyor, hiç de sağlıklı olmayan bir gülümsemeye, Fawn'ı pek önemsemediğini, sadece Fawn'ın bize verebileceklerini önemsemediğini gösteren bir şekilde kıvrılmış. "Erkek kardeşlerinin kadınları için yaptıkları gibi onun üzerine düşmediğine sevindim. Bu beni çok hayal kırıklığına uğrattıyor. Daha çok benim gibi olmana sevindim."

"Babam gibi değil mi?" İçkiden bolca keyif almasını izleyerek burnumu sokuyorum. "O da hiç ortalıkta yoktu. Onun gibi olmamı istiyorsun ve-"

"Hayır, Clay. Baban yumuşak biri. Baban hiç ortalıkta yoktu çünkü hayatının çoğunu sürünerek geçirdi-" Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben de

yarısı boş viskisini içti. "Boş ver. Sen, sen her zaman benim gibi oldun. Kimseye karşı yumuşak değilsin. Biz aynıyız."

"Ben hep öyle hissettim."

"Kardeşlerine hiç benzemiyorsun." Onaylarcasına gülümsüyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. "Bronson bebekken çok pısırdı. O kadar çok ağlardı ki. Ve her şeye. Buna dayanamazdım. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sadece onları şımartmadığından emin ol. Onları sertleştir. Onları sert bir şekilde disipline et. Yoksa zayıf çocuklarınız olur."

Kendimi rahatlamaya zorluyorum, yumruğumu çenemin altında dinlendiriyorum, onun her ifadesini değerlendirirken rahatım. "Ben olsam onu boğardım," diyorum neşesiz bir şekilde.

"Neredeyse yapıyordum," diye itiraf ediyor istemedi. Damarlarım alev alev yanıyor ama dışından sadece kıkırdıyorum. Bunu o kadar kolay, o kadar kusursuz bir şekilde açıklıyor ki. Devam ediyor: "Evde yalnızdım. Bu benim hatam değildi. Mücadele ediyordum. O da çığlık çığlığa bağıyordu. Annem İngiltere'deydi. Kocam

- "Dudaklarından alay ve küçümseme damlayarak alay ediyor. "Başka bir kadının peşindeydiler tabii ki. Onlarla baş etmek için tek başımaydım. Bunu yapmak zorunda kalmayacaksın."

Suçlamalarla dolu, anılarla köpüren gözlerine odaklanıyorum. Erkekler ve kadınlar hoşlanmadıkları şeyler, nefretleri üzerinden bağlantı kurmaktan daha fazla bir şeyden hoşlanmazlar. Zehirli tartışmalar bağımlılık yapar, bu yüzden onları kullanıyorum. Onun yalnızlığını, kendine acımasını kullanıp "Başka hangi kadın?" diye soruyorum.

"Clay,"-boş viski bardağını sallayarak büyük bir jest yaptı- "üvey kardeşinin annesi. Bu artık bir sır değil. Luca sana söyledi."

Aşağılanmış bir kadın.

"Rahat hareketlerin ardından gelen daha büyük jestler tutkunun arttığını gösterir." Rahmetli Don'un sözlerini duydum. Jimmy Storm vücut dilini, her pandomimi, her tiki okuma ustasıydı, lanet bir av köpeği ve bana anlatmayı öğretti.

Que'ye başımı sallıyorum ve o da itaatkâr bir şekilde ona alçakça karışımından yeniden doldurmayı teklif ediyor. Her zamanki gibi, ona dikkatini vermeden kabul ediyor. Her bakışıyla bir elitist.

"Konnor'un annesi," diye onaylıyorum.

"Evet. *Madeline*." Adı annemin ağzından zehir gibi döküldü. "Bölgedeki bütün erkekleri peşinden koşturuyordu. O küçük fareye katlanamazdım. Ve şimdi, baban bu anıyı iyileştirmeye kararlı. O piçe onun hakkında konuşuyor. Onu evimize getiriyor." Beklentiyle bana bakıyor, sempatimi ve öfkemi bekliyor. Kaşlarımı sıkıyorum. Bırakın içini döksün. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Piç kurusu.

Çocuklarım piç olacak.

Viski bardağımı kaldırarak sessizce Que'ye doldurmasını söylüyorum, böylece ben de cömertçe içiyormuşum gibi görünüyorum. "Bu yüzden mi bu kadar keyifsiz görünüyorsun?" Yumuşak bir sesle söylüyorum.

"En azından *sen* fark ettin." Omurgası arkasındaki koltuğa çarpıyor, pozisyonu çöküyor. Kolları eskisinden daha ağır görünüyor, ama o fark etmiyor, ikinci kadehini bitirmek için ağırlıkla mücadele ediyor. "Birkaç gün önce ölüm yıldönümüydü, ya da insanlar buna ne diyorsa. Oğlan da yasını tutmak için yanındaydı. Gözümün önünde böyle bir şey varken o evde bulunmaya dayanamıyorum."

Bardağımı masaya bırakıyorum, arkama yaslanıyorum ve içimi saran pişmanlığı bastırıyorum. Onlardan nefret ediyor... *herkesten*. "Bundan hoşlanmadım."

"İstemediğini biliyorum." Başı sandalyenin arkasına çarpıyor, boynu artık kontrol edemeyeceği kadar gevşek. Mantıktan uzaklaşıyor. Gözleri sersemlemeye başlıyor ve konuşması bulanıklaşıyor. "Bana her zaman beni tüm bu dünyadan korumak istiyormuşsun gibi baktın. Gençken bile. Böyle baktığın tek kadın benim. Aurora değil. O Fawn değil, kızım. Sen anneni önemsiyorsun."

"Ama baban tam bir hayal kırıklığı oldu, o Avustralyalı fahişenin peşinden koştu, bunun için Nerrock ve tüm *Cosa Nostra* ile ittifakı riske attı. Şey-" Asi bir kıkırdama çıkarıyor. "Buna yıllar önce bir son verdim."

Göğsümde bir tedirginlik dalgası yükseliyor ve "Buna nasıl son verdin anne?" diye sorduğumda bu konuşmanın riskini artırıyor.

Gülümsemeye çalışıyor, ama dudaklarının kıvrımı yerleşmiyor, ağzını kontrol etmek zorlaşıyor. "Ona *yardım* etmeye çalıştım Clay. Onun üzerindeki etkisini azaltmaya çalıştım," diye mırıldanıyor. "Onu bu kadar zavallı görmek çok *acımasızcaydı*. Ona ne kadar eziyet ettiğini gördüğümde Luca'nın hayatını kolaylaştırmaya çalıştım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Başımı salladım.

"Bitirmeye yardım etmek zorundaydım."

Tekrar başımı sallıyorum, sessizliğimi kullanarak onu boşluğu kaygısız kelimelerle ve düşüncelerle doldurmaya teşvik ediyorum.

"Dustin'e gittim," diyor ve ben dişlerimin arasından tıslayarak gözlerimi onun ölümcül itirafına kapatıyorum. "Ona çocuğun ondan olmadığını söyleyecek kadar önemsedim. Luca ve Madeline'in bir ilişkisi olduğunu. Bunu onun için yaptım. Baban için. Ve senin için. Sen daha iyisini hak ediyordun, Clay. Böylece o çocuğun ve o kadının cazibesinden kurtuldum."

İsa.

"Ama onu hayatta tuttular, değil mi?" *Abartılı* bir iç çekişle yüzünü sallıyor. "Onu canlı tuttular ve işte buradayız. Dustin'in yerinde olsaydım onu kendim öldürürdüm. Bu herkes için daha kolay olurdu." Uzun, ince parmağını bana doğrultuyor, viskinin derinliklerinde boğuluyor. "*Senin* yapman gereken de bu. Patron olarak. Bitir işini. Benim için ondan kurtulmalısın."

Tehlikeli bir şekilde hareketsizim.

İsa.

Az önce benden üvey kardeşimi öldürmemi mi istedin?

Az önce ne yaptın anne?

Ona doğru eğilirken acının sıcaklığı boğazıma yapışıyor, dirseklerim dizlerime değiyor, gözlerim onu delip geçiyor. Çarpıcı bir kadın. Buz gibi soğuk. Şu anda pek bir şey göremiyor. Gözleri cam gibi, anılarında, karanlık gerçeklerinde, umursamaz hatıralarında kaybolmuş.

Sadakat siyah ve beyazdır.

Beni doğuran kadını görünce kaşlarım çatılıyor. Künt bir acı göğsüme çarpıyor, kaburgalarımı delerek atan kalbimi ele geçiren bir yumruk gibi -Onun gerçek yüzünü daha önce görmediğim, onu sorgulamadığım için. Babama ihanet etti, kardeşlerimi incitti ve Nerrock ile Kasap arasındaki tüm kan davasını harekete geçirdi. Tüm husumet ondan kaynaklanıyor. Bir katalizör.

Kardeşlerimin yaşadığı travmanın ne kadarı onları sevemediği için?

Annem viskisini özensizce yudumluyor, birazını bluzuna döküyor, içki içeri sızıp yalanları gibi beyaz kumaşa yayıldığında farkına bile varmıyor.

"Oğullarınızı incitmekten zevk aldınız mı?" Sonunda sessizliği bozuyorum; sesim daha derin ve kaba, sanki viski çakıl taşıyla karışmış gibi. Bu ıstırap. Elim zorlanıyor. "Hoşuna gitti mi yoksa utanıyor musun?"

"Utanmak mı?" Lafı ağzında geveliyor. "Elimden geldiğince onları disipline ediyordum. Vahşiydiler. Bana karşı korkunçlardı. Hepsi benim yüzümdendi..." Bir an duraksıyor ve sonra geri dönüyor. "Onlar kötü tohumlardı. Kötü çocuklar. Babaları da kötü-"

Que'ye başımı sallıyorum ve o konuşmaya ve inlemeye devam ederken odadan çıkıyor. Mırıldanan, gevşek haliyle ona bakıyorum, bir anlığına karanlığın içinde kayboluyor.

Onu yakından incelediğimde, bakışlarımı *Cosa Nostra*'nın satın aldığı pahalı mücevherlerin ve kusursuz makyajının üzerinde gezdirdiğimde, o daha da akılsız bir yere kayıyor. Vücudu yana doğru eğildiğinde, omurgası garip bir şekilde aşağı kayıyor.

Senden özür dilemek istiyorum anne.

Kahretsin, o benim kanımdan bir
kasap. Onu affetmek istiyorum...

Sadakatle ilgili olan şey siyah ve beyaz olmasıdır. Ya sadıksınızdır ya da değilsinizdir.

Tam boyuma yükseliyorum.

Önümüzdeki masayı yuvarlayarak ona yaklaşıyorum. Vücudunun her iki yanındaki kanepeyi kavrayıp yakınına geliyorum. O uyuyor. Sessiz. Huzurlu. Bir an için zararsız görünüyor ve bu durumdayken kininden dolayı onu nefret kusarken olduğundan daha fazla hor görüyorum. Her zaman kafamı karıştıran, bir zamanlar beni katmanların altında savunmasız olabileceğine dair umutlandıran çarpıcı yüz hatlarını küçümsüyorum.

Anlıyorum anne.

Sarı bir saç telini yüzünden süpürüyorum. *Sen bir erkeğin dünyasına hapsolmuş, göz ardı edilmiş, değer verilmemiş, kadın düşmanlığının ihmaliyle boğulmuş ve çürümeye terk edilmiş bir kadınsın. Cosa Nostra, sadakat ve sevgi duyguların da seninle birlikte çürüdü anne.*

Geri dönüşü yok.

Sana güvenemem.

İşin özü bu.

"ONUN VARLIĞI SENİ KORKUTUYOR MU, küçük geyik?"

"Onu yakınımızda istemiyorum."

Bu hatırlamayla birlikte, ayaklarını hafifçe kanepeye yaslamak için kaldırıyorum, sanki sadece uyuyormuş gibi rahatça yerleştiriyorum. Oğlu tarafından uyuşturulmamış. Sarhoş değil.

Sonra başının yanındaki elmas şeklindeki siyah yastığı alıp yüzüne yerleştiriyorum ve sertçe bastırıyorum. Misilleme yok. Seğirme yok.

Yanıt yok. İlaçlar kol ve bacaklarındaki tüm mücadeleyi yok etmiş.

Yüzünü kaplayan koyu renkli kumaşa boş boş bakarken, kendimi on yıldan daha uzun bir süre önceki o hastane odasına geri dönmüş buluyorum. Karanlığın beni ele geçirdiğini hissediyorum. Sıcak gözyaşlarının yüzümden aşağı döküldüğünü hissediyorum. Onlardan nefret ediyorum.

"Kasaplar ağlamaz."

Yastığa bastırıyorum.

"Bronson tam bir pısırikti."

Gerçeği biliyorum.

"Bana her zaman sanki beni tüm bu dünyadan korumak istiyormuşsun gibi baktın."

Soruları ben sordum.

"Benim için ondan kurtulmalısın."

Ve onu sorumlu tutuyorum.

"Zor kararları ver."

Dişlerimi sıkıyor, çenemde ağrılar oluşana kadar onları birbirine çarpıyor, ağırlığımı yastığın arkasına daha fazla veriyor, saat yavaşça ilerlerken annemi boğuyorum, tekrar tekrar, saniyeleri dakikalara sürüklüyorum, ta ki onun cansız özü ve acı hatırası kalana kadar.

"Bugün yaptığın şey sadece başlangıçtı" diyor ve ben onu dinliyorum. Her zaman dinlerim. "Sen herkes gibi değilsin. Sen daha iyisin. Bir gün ihanetleri ayıklamak senin işin olacak. Yarım kalmış işleri tamamlamak. Zor kararları vermek."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

açık kahverengi

"Sana ihtiyacım var, küçük geyik. Aç ağzını."

Parmaklarının dudaklarımın arasındaki yarıktan aşağı kayması ve sesindeki tehlikeli ihtiyaç beni uyandırıyor. Yan yattım. Başım yatağın kenarında. Sessizliği bozan klimanın uğultusundan geç olduğunu anlayabiliyorum.

Gözlerim hala kapalıyken, dudaklarımı onun için ayırıp parmağını dişlerimin arasına alırken içimden bir inilti süzülüyor.

İki uzun işaret parmağını dilimin uzunluğuna daldırıyor ve ağzımın tuzlu parmakların etrafında salya akıtmasına neden oluyor. Yavaş. Gergin. Nefesleri ağır ama kontrollü.

Öğürmüyorum, bunun yerine dilimi yukarı ve onlara doğru dalgalandırıyorum, becerilerimi gösteriyorum, onun övgüsünü istiyorum.

"İşte benim iyi küçük kızım," diye homurdanıyor, sesi daha derin, daha sert, daha soğuk çıkıyor. Bunu söyleme şekli eskisi gibi değildi. Kopuk kopuk geliyordu. "Gözlerini kapalı tut. Bu gece bana karşı gelme."

Bir şeyler ters gidiyor.

Elini geriye kaydırıp ensemden sıkıca tuttuğunda parmakları ağzımı bırakıyor. Aletinin dudaklarıma ıslak bir şekilde süründüğünü hissettiğimde, pürüzsüz tepesinin tamamını kabul etmek için onları daha geniş olmaya zorluyorum.

Tüylerim diken diken oluyor.

Teninin aromaları, ağzımın sulanmasına neden olan tuzlu, erkek kokusu, beni ayak parmaklarıma kadar sızan bir uyarılma ile dolduruyor. Yavaşça penetrasyonunu derinleştirirken onları kıvırıyorum. Ama o çok kontrollü. Çok yavaş. Karanlık, müthiş enerji beni ve onu çevrelerken, uyarılmışlığım aniden sinirlerin seğirmesiyle karışıyor ve-

Neredeyse öğürecektim, bu yüzden konsantre oldum. Boğazım tacın etrafında kapanıyor ve nefesim burnumdan zor ve gergin hale geliyor. Bu gece çok karanlık. Kalçalarımı sıkan, tenimi ateş basan ve kalbimi kulaklarımın arasında dörtnele koşturan bir aurası var.

Gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, boğazımın derinliklerindeki yavaş penetrasyona odaklanarak bakma riskine girmiyorum. Ellerimi kaldırıp yüzümün yanından kalçalarına destek oluyorum-

"Hayır!" diye kısık sesle bağılıyor ve kalbim hızlanmadan önce duruyor. "Eller aşağı. Dokunma bana."

Yüzüme bir tokat atmasını tercih ederdim. Gücüm ve kendime olan güvenim tınısındaki ısılıkla ezildi. Hafifçe siniyorum ama doğuştan gelen geri çekilme, neler olduğunu sorma ve bu sefer beni içeri alması için yalvarma tepkime karşı koyuyorum.

Beni sevdiğini söyle. Sorun olmadığını, tatlı kız. Seni seviyorum. Sadece kızgınlım... Bir şey oldu...

Hep benim hakkımda. Ben lanet bir Harlow değilim. Zayıf ve muhtaç, beni istemeyen erkeklerin peşinden koşan, kırıntılar için çaresiz. Ben bundan daha fazlasıyım ve kendime olan güvensizliğimin üstesinden gelmeli, onun ses tonunun beni nasıl küçülttüğünü görmezden gelmeli ve beni tüketmek için mücadele eden güvensizlikleri bastırmalıyım.

Eski benliğimle savaşmak zorundayım.

Bana inandığı, ihtiyacı olan kadın olacağım çünkü Clay Butcher sonsuza dek içindeki karanlıkla yalnız yaşamayacak. Onu ve kötülüğünü kucaklayacağım.

Dilim kalın bir damarın altında titreşiyor, o yavaşça girip çıkarken onu takip ediyor. Bu hız beni öldürüyor. Acıtıyor. Çok metodik. Cansız.

Gözlerimi sıkıyorum, açmaya can atarken onları kapalı tutmak için savaşıyorum. Yüzünü görmek için. Sesinde duyduğum acının gözlerinde parladığını, mesafesinden belli olan incinmişliği görmek için.

Üzüntümden inliyorum ama ağzımı kullanma şeklini kabulleniyorum; onun bu *halini* kabulleniyorum...

İnliyor. "Oh. Siktir."

Ellerimi göğsümde yumruk yapıyorum.

Daha fazlasına, daha fazla tutkuya ihtiyacım var, bu yüzden onu emmeye ve ağzıma almaya başladım. Karşılık olarak dişleri sıkılıyor, gıcırdama sesleri nabız atışlarımın arasından bile duyuluyor.

Arzuladığım hızı benden esirgemiyor, inliyor, "Pekâlâ, küçük geyik. Gelmemi sağla."

Boynumu ve başımı çalıştırıyorum, onu derinlere çekiyorum, çekiyorum, pürüzsüz, peluş kafa sallanıyor ve sallanıyor. Tekrar aşağıya dalıyorum, hareketlerim çaresiz ve muhtaç, boynumdaki sıkı tutuşu ise inatçı ve mesafeli.

Gözyaşlarım kapalı gözlerimden fışkırıyor, hızla yüzümden aşağı akıyor, beni ve onun sikini ıslatıyor.

"Benim kötülüğümle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun, tatlı kız?" diye alay ediyor ve bu canımı acıtıyor ama öfkesi bana değil. İhtiyacı var. *Biliyorum, biliyorum, zikrediyorum.*

Oh. Tanrım.

Bu gece ne oldu, efendim?

Neredesiniz?

Uzaklığından, zalim ve kışkırtıcı havasından korkarak, kalbim ağrırken ve gözyaşlarım dökülürken bile onun herhangi bir parçasıyla, tümüyle başa çıkabileceğimi kanıtlamak için ağzımı kullanıyorum. Onun kötülüğüyle başa çıkabilirim. Baş edebilirim.

Nefesi aniden kesiliyor, kalçaları titriyor ve ben baskı altında inleyene kadar enseme sıkıyor. Ağzımı kökünün etrafında genişçe tutuyor, uzunluğu boğazımdan aşağı iniyor, spermi sert ve hızlı bir şekilde dışarı atıyor.

"Hepsini içimden çıkar, küçük geyik," diye tıslıyor. "Bunu istiyorsun. İyi bir kız gibi tüm kötülüklerimi yut."

Vücudu titrediğinde, dişleri bir hırıltıyla kırıldığında ve ben derin penetrasyonun etrafında yutkundugumda, onu ve kötülüğünü kabul ettiğimde, her ikisini de içimde içtiğimde, tüm taşlı kopukluğunun arasındaki ilk tutku işareti ortaya çıkıyor.

Zar zor bitirdi; durdu.

Nefes almak için

savaşıyorum.

Ellerimi yumruk yapıyorum.

İtaatkar bir şekilde gözlerimi

sıkıyorum.

Sessizce geri çekiliyor, siki boğazımın derinliklerinden kayarak beni soluk soluğa bırakıyor.

Bir sıçrayışla doğruluyorum, havayı içime çekiyorum ve kendimi tutamayarak hıçkırmaya başlıyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Oda loş ama yine de yüzümü kapatıyorum, parmaklarımın aralıklarından bakıyorum ve onun bulanık silüetinin gözyaşlarımın havuzları arasından yatak odasından yürüdüğünü görüyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

açık kahverengi

"O YAPTI," diyor, omzumu yatak odasının duvarına dayadığımda beni hissediyor ya da duyuyor, o gittikten sonra tüm malikanede onu aramış ve şimdi onu parfüm kokan garip bir odada bulmuştum. "Onu suçladıkları her şeyi ve *daha fazlasını* yaptı."

Tedirginlik içimde dalgalanıyor.

Tamamen beyaz ve gri yatak odasında dolaşırken yürüyüşü yavaş ve anlamlıdır. İki duvarda beyaz sıvada 3D kabartma-geometrik desenler var. Bu evdeki hiçbir oda sıkıcı ve düz değil. Hepsinin bir boyutu var.

Lüks mekânı tarıyor, hiçbir şeye ve her şeye ilk ve son kez bakıyormuş gibi bakıyor. Ona beni incittiğini söylemeye geldim ama onu benden daha fazla acı çekerken buldum.

Dolabın kapısının yanında durur ve avucunu kapıda asılı duran elbisenin kırmızı kumaşında gezdirir. Bu *onun* elbisesi. Kumaşından, sütun stilinden anlayabiliyorum.

Nefes alış verişlerimi sığ tutmaya çalışıyorum, soluk soluğa kalmamın onu çevreleyen karanlık varlığı harekete geçireceğinden, uyandıracağından ya da ürküteceğinden endişe ediyorum. "Bu gece ne oldu?"

"İtiraf etti," diye tıslıyor, başucundaki çekmecedeki duran bir şişeye dokunmak için duruyor. Dokunuşu sertti. "Kardeşlerimi dövmek için," diye devam ediyor. "Kardeşlerimi

Onları hor görüyorum." Yüzünü buruşturuyor. "*Tanrım*. Onlardan nefret ediyordu. Bunu daha önce nasıl göremedim?"

Nefret edilen geçmiş zaman. "Nefret mi?"

Tanıklığını dilinde hissederken, ölümcül tınısında duyarken, bir şeylere dokunduğunda, parmak uçları anıları biriktirirken önümde görürken, kelimeler için neredeyse hiç isteğim yok.

"O muhbirdi, tatlı kız. Nerrock'a -babana- oğlunun kendisinden olmadığını söyledi."

Yatağın etrafında dönerken durdu. Kenara oturup kapıya bakıyor ve pervazda donmuş bana bakıyor. Bakışları altında doğruluyorum.

Nerede o?

Clay elleriyle bir piramit yapıyor, parmaklarını alt dudağının üzerine koyuyor. Bakışları boş.

Bir karanlık bataklığı gözlerinin üzerinde ilerliyor, ince mavi halkalardan başka bir şey kalmayana kadar göz bebeklerini büyütüyor.

Nerede o?

Kaldığı yer burasıydı ama saat gece yarısını geçmişti ve ev sessizdi. Koridorlarda bile ev çalışanları yoktu. Ona göz kırpıyorum.

Kalbim ona gitmemi, onu kucaklamamı, öpmemi, sesimi kullanmamı söylüyor ama bir şey beni durduruyor.

Bana bakıyor. "O... her şeyden sorumluydu. Konnor'un kilit altında tutulmasının sebebi oydu. Dustin'in bizden nefret etmesinin nedeni... ama yine de o benim annemdi, küçük geyik. Tıpkı Jimmy gibi ben de ona karşı sevgi besliyordum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Geçmiş zaman.* "Annen miydi?"

"Evet," diyor, tüyler ürpertici bir sesle kulaklarımın içine süzülüyor ve cevabı başka söze gerek kalmadan veriyor.

Evet, öyleydi.

"Benden Konnor'dan kurtulmamı istedi," diyor kararlılıkla. "O piçin gitmesini istiyor."

"*Aman Tanrım,*" diye soluk soluğa kaldım. Ayaklarımla güreşerek ona doğru hareket etmelerini istiyorum. Yapıyorlar da. Beni yavaş ve istikrarlı bir şekilde yaklaşıyor ve hareketlerimi takip ettiğini hissediyorum.

Şimdi ben daha yakın olduğum için çok hareketsiz, sanki hareket etmesinin güvenli olup olmadığından emin değil. "Oğullarımı sertleştirmemi söyledi," diyor duygusuzca.

"*Hayır,*" diyorum, küçük bir adım daha atıyorum, gözlerim ondan ayrılmıyor. "Yapma bunu."

"Onu ben öldürdüm" dediğinde ondan yayılan ısı odanın öbür ucundan bana çarpıyor.

Adımlarımın ortasında duruyorum, ayak ucum yere basıyor, topuğum kalkıyor, nabzım kaçmak için o ayağı kullanmak üzere damarlarımda çılgılık atıyor. "*Clay.*"

"Onu ben öldürdüm," diyor tekrar, her kelimesi havayı yumrukluyor. Öfkeyle titremeye başlıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, öfkesi kabarıyor. "Zor bir karar verdim," diye vaaz veriyor-bir kitaptan ya da hikayeden bir satır, kendi doğal kelimeleri değil. "İhanetleri ayıkladım. Onu sorumlu tuttum. Kardeşlerimi korudum. I-"

Ağzımı kapatıyorum, ellerimin üzerinden ona bakıyorum. Ayağa fırlıyor, yatağın başucundaki şişeye doğru hamle yapıyor, şişeyi duvara fırlatıyor, parçalar kırılıyor, çarpma sesi koridorda yankılanıyor.

Geri sıçradım.

Durmuyor. Bir diğerine uzanıyor, daha önce sevgiyle dokunduğu elbiseye fırlatıyor, kutuyu kırıp açıyor ve içindekileri kumaşın üzerine döküyor.

Bir tane daha

bulur. Sonra bir

tane daha.

Bir tane daha.

Ve odayı parçalara ayırırken, o da odayla birlikte parçalanıyor. Her yerde cam kırıkları var. Vücudu titriyor. Şişeler patlıyor. Sıkılmış dişlerinin arasından hırlıyor.

Ama onun için candan, ateşten ve dumandan geçerdim. Enkazın ve külün içinden. Yürüdüm. Yine yürüyeceğim. Ona doğru bir adım atıyorum.

Bir anlığına donar. Yıkım durur. Yumruğunu o kadar sıkar ki omuz kasları şişer ve kabarır. Büyür. Şeytani bir şekilde. İçlerindeki güç kıyafetinden dışarı taşar. "Lanet olsun!"

Acıtıyor. *Tanrım*. "Clay," diye ileri uzanıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. Onu bu kadar değişken görmek canımı yakıyor ama yine de onun kötülüğüyle başa çıkabilirim. Yapabileceğimi söylemiştim. Gözyaşlarım onun için, onun için değil, hep onun için akıyor.

Mesafemi korumam gerektiğini biliyorum ama onun kötülüğü odaya yayılırken bile her şeyimden korkmuyorum.

Ona doğru yürüyorum. Bir yerde duruyor, kendini tutuyor, yan gözle beni süzüyor, cinsel dürtülerini zar zor dizginleyen bir hayvan gibi nefes nefese kalıyor.

Ona doğru uzanıyorum, meydan okuyan kalın kolunu beni engelleyememesi için aşağıya çekiyorum. Elimi usulca göğsüne koyduğumda seğiriyor, gözleri bana dikiliyor ve bir uyarıyla beni olduğum yerde sabitliyor. Nefes nefese kalıyorum ama ona yakın duruyorum.

İhtiyacı olan şey ben olabilirim. "Kötülüğünüzle başa çıkabilirim, efendim." Çenesi çalışıyor. "Hayır. Bunu istemiyorum. Git buradan."
"Seninle paylaşabilirim."
"Dur."

"Artık zor kararları tek başına vermek zorunda değilsin." Şimdi parmak uçlarımda, eğilip çenesine dokunuyorum. Altındaki kaslar öfkeyle nabız atıyor, avucuma doğru bastırıyor ve beni itiyor. "Yalnız değilsin."

"Kes şunu," diye homurdanıyor, yan gözle bana bakarak. "Bunu ben yaptım. Jimmy'nin infazını ben planladım. Dustin'inkini ben emrettim. Bıçağı her zaman ben itmeyebilirim ama kararı ben veririm. Kendimi... kaybediyorum." Boynu gergin, kolunun aşağısı kabarık.

Onun sert ve yakıcı ateşinin aksine ben yavaş ve yumuşak kalıyorum. "Yalnız değilsin *Clay*." Onun adını kullanıyorum, açıkça söylüyorum, duyduğundan emin oluyorum.

Ben. *Clay*.

Başını sallayarak acı acı gülümsüyor. "Bir lider her zaman yalnızdır, Fawn."

Benim adım... Ona gülümsemeye çalışıyorum çünkü o çok güzel ve ailesi için böyle bir adam olmasından gurur duyuyorum. Merkezini yıkarken bile nefes kesici, tüm klasik kontrolünü kaybederken bile. Ve tıpkı gülün dikenlere ihtiyacı olduğu gibi, güzel şeylerin de çirkin savunmalara ihtiyacı vardır. Dikenler çoğalmak, var olmaya devam etmek, köklerini yaymak ve onları topraklamak için güle ihtiyaç duyar. "Birlikte liderlik edebiliriz."

İç çekerek gözlerini kapatır. "İmkansız."

"Neden?" diye soruyorum ve bakışları benimkileri bulup derinlere yerleşiyor. "Dikenlerin de güle ihtiyacı var. Çocuklarını büyütebilirim," diyorum. "Onları sevebilirim. Seni de sevebilirim. Ve kardeşlerini de. Onlar için burada olacağım ve bu aileyi birlikte iyileştirebiliriz. Bana inanmıyor musunuz, efendim?"

Yukarı, yontulmuş çenesine doğru ilerlerken bileğimi yakalıyor. Nefesim kesiliyor ama o küçük uzvumu sıkarken bile onunla göz temasını kesmeyi reddediyorum.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, çenesi yukarıda, dudakları yüzünü boydan boya kesiyor. "Annemi ben öldürdüm."

Küçük başımı salladım. "Biliyorum."

"Ona ilaç verdim. Onu boğdum," diye ısırarak kışkırtıyor. "Que onu sabah bulacak. Her şeyi hazırlayın. Bu odayı temizleyin. Aşırı doz olacak. Paçayı kurtaracağım. Diğer yüzlercesi gibi. *Yüzlerce* ölüm." Bileğimi sıkıyor. "Benim ellerimde. Ve kardeşlerim gerçeği asla öğrenemeyecek. Bu benim kötülüğüm. Anlıyor musun? *Benim kötülüğüm*. Bu hayatın benim için ne demek olduğunu anlıyor musun, tatlı kız?"

Ciğerlerim zorlanıyor. "Hayatım."

Kaşlarını çatıyor. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Bileğimi kelepçeleyen eline bakıyorum. "Yapabilirim."

"Ŗu anda ihtiyacım olan Ŗey sen olma," diyor ve bileğimi bırakıyor,
sanki avuçlarını yakıyormuŖum, direncimle kaslarını kavuruyormuŖum gibi,

onun acımasız tutuşunu alt etti. "Az önce yaptığım şeyden sonra olmaz-"

"Artık bundan incinmiyorum," diye itiraf ediyorum, onu ve o anı anlıyorum, ısırığını, içindeki kötülükle benimle alay etme ihtiyacını anlıyorum. Kendisiyle alay ediyordu.

"Bu dikkatsizceydi. Bencilce-"

"Hayır. Dürüsttü. Gerçekti. Ve sen benim bundan dehşete düşmemi istiyorsun. Şok olmamı. Gitmeme asla izin vermeyeceğin halde beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Farkında olmadığın şey... Senin kötülüğünle başa çıkabilirim, Clay."

Tekrar ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip avuçlarımı boynunun iki yanına yerleştiriyorum ve onu nazıkçe öpüyorum. Dudakları gergin, tıslamaya hazır. Ama ağzında bir inilti buluyorum ve şefkatimi kabul ettiğinde, sıkılmış öpücüğünü kendi inlememle dolduruyorum.

Öpüşmemizi kesip dudaklarımı boğazına götürüyorum. Gergindim, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Elleri saçlarıma geliyor, beni anlam ve kabulle sıkıca kavırıyor.

İhtiyacım var.

Çenesindeki sert deri dudaklarımı en şaşırtıcı, acı verici ve şiddetli şekilde sürüyor. Bu onun enerjisine ve benim onun tadına varmak için katlanmaya hazır olduğum şeye uyuyor.

"Bana ihtiyacın vardı," diyorum tenine karşı. "Bunu kendin söyledin. Ne zaman ihtiyacın olursa, ihtiyacın olan şey olabilirim. Senin için doğru kadın olabilirim Clay Butcher. Senin güzel küçük kraliçen olabilirim. İzin ver."

Beni boynundan itiyor, dudaklarımı koparıyor ve yüzümü sertçe incelemek için paranteze alıyor. Bana dik dik bakıyor. "Ama yine de benim tatlı kızım olacaksın."

Ölümcül mavi bakışlarının altında nefes nefese kalıyorum. "Evet." Sertleşiyor.

"Üşümeyeceksin."

"Hayır."

"*Bir heykel*," diye mırıldanıyor ve sonra ısırıyor, "Kahretsin, Fawn. Kediciğinle oynayacaksın! Kendine dokunduğunda kızaracaksın. Uyumak

için sikimi yala.

Lanet olası aya bakın ve oğlumuzun yatağının üzerine bir rüya kapını asın!"

Gözyaşlarımın yükseldiğini hissediyorum, sonunda neden kötülüğüyle *baş*a çıkmamı istemediğini anladım. Karanlık işlerle uğraşırken neden beni uzakta tuttuğunu. Benim değişmemi istemiyor. Ben zaten onun için doğru kadını. "Birdenbire değişeceğimi mi sandın?"

"Kötülük bizim liflerimizi değiştirebilir, küçük geyik."

"Ama biz kötülüğü biliyoruz, efendim. Acıyı biliriz. Travmayı. Bizim gibi insanlar için sadece sevgi liflerimizi değiştirebilir," diye karşı çıktım, güçlü mavi bakışlarını kendi bakışlarımla tutarak. Önünde daha küçük bir beden. Ama güçlü bir kalp, nazik bir dokunuş, bir itaatkâr, bir velet ve onun küçük geyiği. *"Ve çok daha fazlası, küçük geyik."*

Devam ediyorum: "Biz diğer çocukların sahip olduğu pamuk yünü gibi bir sevgi içinde büyümedik. Girip çıkan insanlardan gelen ve giden bir sevgimiz olmadı. Bir anneden koşulsuz sevgi görmedik." Acı dolu bakışlarını tutuyorum. "Bizim sevgimiz bir *koza* gibidir, efendim. Sadece bir kez olur ve etkisi geri döndürülemez."

Aylar önce, tehlikeli bir adamı aramaya geldim. Şeytan'ın prototipini kusursuz koyu renk bir takım elbise içinde buldum. Masmavi gözleri, siyah saçları, hayattan daha büyük bir aurası ve renklerden oluşan bir kaleydoskopu vardı; *bugün bile görebiliyorum anne.*

Vahşice öldüren, bölgesel olarak sikişen ve duygularını yumuşak kontrol katmanlarının derinliklerinde saklayan bir adam. O *Cosa Nostra*'nın Don'u. Kötü. Güzel. Acımasız.

Ama hikayemin kötü adamı o değil.

O benim her şeyim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KİL

Que kapalı yatak odasının kapısından "POLİS BURADA PATRON" diye sesleniyor ve bakışlarımı tatlı kızımın, benim güçlü küçük geyiğimin, onun sözünü kesmesi üzerine uykulu bir şekilde bir omzundan diğerine yuvarlandığı yere kaydırıyorum.

Daha da kıpırdanıyor. Minik beyaz kedi yavrusu Luna yatağın etrafında dolaşıyor, dalgalanan çarşafları silkeliyor.

Fawn'ın kirpiklerinin yanaklarına dökülüşünü, gözlerinin yavaş ve uykulu dalgalar halinde açılışını izleyerek iç çekiyorum. Yaşayan hiçbir yaratık benim gibi bir adam için daha mükemmel olamazdı.

Dayanıklılık. Hayatta kalma. Güç. Masumiyet, bana güzel şeylerin karanlık dünyalarda bile hayatta kalabileceğini hatırlatan tatlı, düzgün, kusursuz bir figürün içine sarılmış.

Que kapıdan çıkmaya devam ediyor ve ben onu uyandırdığı için kovmayı düşünüyorum. Kovmayacağım. En azından bugün. "Ve basın dışarıda. Lorna Bayan Butcher'la konuşuyor."

Bayan

Butcher.

Karım.

Yansımama dönüp bakıyorum, anneminki gibi mavi gözler içimde delikler açıyor. Mermer bir heykeldeki mavi taşın gözleri, kucaklaması hoş olmayan.

Siyah kravatı boynumdan geçirip siyah gömleğimin yakasından aşağı sarkıtıyorum; kendime kederli bir evladın kıyafetlerini giydiriyorum. Kederli bir aile babası.

"Kudos, Satan."

Küçük geyiğimin, dik göğüslerinin bazı kısımlarını örten ama tellerin arasından fırlayan çakıllı meme uçlarını örtmeyen uzun inci sarısı saçları dışında çıplak bir şekilde ayakta durduğunu görmek için dönüyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Kukusu, kalçalarının arasında bir delta, güzel sarı tüylerle hafifçe kaplanmış. Doğal halini seviyorum.

Soyunma odasına giriyor, sikimde yankılanan bir güvenle bana yaklaşıyor.

Sessizce sedirin üzerine bakıyor ve boynunun ince sütununda bir pembelik beliriyor.

Dün gecedен sonra, kötülüğümü yuttuktan, kararlılığıma uyduktan ve kendi başına kaldıktan sonra, kötülüğümle başa çıkmak için onun yanında olmadan var olmayı hayal edemiyorum. Benim için kızaracak. Benim için açılacak. Beni kardeşlerime ve ona karşı sorumlu tutacak.

"Az önce ne dedin sen tatlı kız?"

Yanımda durup boynunu yukarı kaldırıyor, 1.85'lik minicik bedeni 1.85'lik bedenimin gölgesinde kalıyor. Sarışın kaşları boy farkından dolayı çatılıyor. Bana uzun uzun bakıyor ve küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor. Sonra uzaklaşıyor, bir adımla hızla geri dönüyor.

Ağzımın kenarında bir sırtış beliriyor.

Basamağı indiriyor ve üzerine tırmanıyor, artık benden sadece birkaç santim daha kısa, ama yine de minyon. Yeni boyu onu benim bakış açımdan daha az kırılğan yapmıyor, ama benim seviyemde ne kadar kendinden emin olduğunu görmem için çenesini kaldırıyor.

Tatlı kızım uzanıp kravatımı düzeltiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Kudos dedim, Şeytan."

Kravatımla uğraşıyor, ben de çekip çıkarmasına izin veriyorum, dudaklarındaki tatlı kıvrımdan göğsüm ısınıyor. Her zaman yaptığım gibi kravatımı düzeltiyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. Bana çok şey hediye eden bu güzel kız için ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Önünde diz çöktüm. "Ben senin annen gibi olmayacağım, sen de benim annem gibi olmayacaksın." Taburenin yardımıyla başım karnıyla buluşuyor ve doğmamış bebeğimizi kucağıma alıyorum. İri ellerim karnının tamamını kaplıyor. "Bugün istifa edeceğim. İznimi alacağım. Annemin ölümü... istifamı vermek için makul bir zaman gibi görünüyor."

"Ama ne-"

"Hayatının bir anını bile kaçırmayı reddediyorum, tatlı kızım. Tüm zamanını, tüm ilklerini istiyorum. Tüm deneyimlerini. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

Elleri başımın arkasına düşüyor, narin parmakları saç tellerimi yatıştırıcı bir şekilde tarıyor. Işıldamasını, zıplamasını, teklifimi kabul etmesini bekliyorum ama o buna karşı çıkıyor. "Ve Aurora'dan boşanacaksın. Ne istediğime dair bir liste istemiştin. Şimdi senin için bir tane var."

Karnına doğru bir sırtışı bastırıyorum. "Devam et."

Abartılı bir nefes alıyor, gücü tatlı bir tereddütün ipuçlarını saklıyor. Bu kızın nazlı gücüne, küçük sesine ve büyük sesine bayılıyorum. "Liste bu. Benimle evlenmeni istiyorum. *Fawn Butcher* için sonsuza dek mutlu bir evlilik ve daha azına razı olmayacağım," diye tekrarlıyor sözlerimi. "Cassidy, Shoshanna ve Jasmine nedimelerim olacak. Aurora da baş nedimem olacak. Başarılarımı iyi bir anne ve eş olmakta bulacağım. Ve sen de tek başına başa çıkmakta zorlandığın tüm anları bana bırakacaksın. Kötülüğünle başa çıkmama izin vereceksin."

Eğlenerek ve etkilenerek ayağa kalkıyorum, kolları kalkıyor, elleri boynumun iki yanına yerleşiyor. Onunla göz göze geliyorum, ölümcül bir ciddiyetle "Başka bir şey var mı?" diyorum.

"Evet," diyor kısa bir kıkırdamayla. "Bana araba kullanmayı öğretmeni istiyorum- Ah! Ve Dubai'ye geri dönmek istiyorum. Tüm şehri görmek istiyorum,

her santimini."

O lanet sırtışıla savaşıyorum. "Hepsi bu mu?"

Alt dudağını çiğneyerek düşünüyor. "Şimdilik."

"Ve sana istediğin her şeyi vereceğime söz verdim. Değil mi, tatlı kız?"

"Evet, efendim." Bakışlarını tutuyor. "Yaptın."

Biri bulutlu mavi, diğeri yeşil olan çift renkli gözlerini içime çekerek -Başımla ona bir emir veriyorum. Sessiz komutumla çenesini kaldırıyor ve sonunda dudaklarımda oluşan sırtışa yenik düşüyorum. "Ve benim kötülüğüm şimdi neye benziyor biliyor musun, küçük geyik?"

Aynada bana bakmak için dönüyor, vücudumu tarıyor, beni yakından ölçüyor, benim gözlerim ise başka bir yerde olmak istemeyerek onda kalıyor. Yanımda, benim hizamda, çıplak, açıkta, davetkâr ve tamamen kendinden emin bir şekilde parlıyor. Tatlı, alçakgönüllü bir güvenle, güzel beyaz yanaklarının altında kıpkırmızı bir ton kıvılcım saçıyor.

"İstediğim *her şeye* benziyor, efendim."

"Aferin kızıma."

SON

onların kırık efsanesi

Bölge Çocukları Serisi'nin uzun zamandır beklenen finali
(*Ağlama, Nicci*).

Xander Butcher'ın hikayesi.

Onların Kırık Efsanesi

Buradan

Ön

Sipariş

Verin

Bu sürümden ve Butcher ile ilgili her şeyden haberdar olmak

için: Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine Katılın

Bizi takip et.

onun mükemmel küçük varisleri

Epilog severler, müstehcenlik düşünleri, size veriyorum:

Onun Mükemmel Küçük Varisleri.

Bir Kasap Kardeş Novellası

*10 ay

*10 bölüm

Bu sürümle ilgili güncel bilgileri takip etmek için:

[Harris'in Karanlık Romantik Aşıklar Haremine](#)

Katıl [Bizi Takip Et.](#)

İnceleme zamanı. . .

BİRİNİN SIZE YORUM BIRAKMASINI NASIL SAĞLARSINIZ?

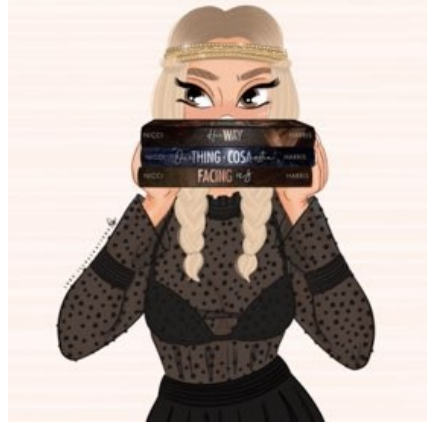
Onlardan bunu istiyorsun.
Lütfen bana bir yorum bırakın.

[Amazon](#)
[Goodreads](#)

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#) Katıl [Bizi takip et.](#)

Nicci kim?

Ben karanlık ruhlar için gerçek aşk hikayeleri yazan Avustralyalı bir hatunum.

[Beni takip et.](#)

**Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanış. [Harris'in Karanlık Romans Severler Haremine](#)
Katıl [Bizi takip et.](#)**

Bir biyografi yazmak yazarlık kariyerimin üç yılını aldı çünkü kabul edelim ki Avustralya'da yaşamam, baykuşlardan nefret etmem, ayık olmam ya da kocamın adının Edward ya da Eddie değil Ed olması muhtemelen umurunuzda değil... kim oğluna 'sadece' Ed adını verir ki? (Kayınvalidemi seviyorum, bu arada). Her neyse, oğlumun adının Jarrod ya da Jason değil de Jarrah olması, babasının *Ed* adını telafi etmek için muhtemelen umurunuzda değildir...

Saçmalıyorum.

İşte gerçekten bilmek istediğin şey. Ben bir çelişkiyim. Çelişkili insanlar benim favorimdir. Ben hayatı boyunca her şeyi yanlış yoldan, düşüncesizce, riskli yoldan... kendi yolumdan yaparak yaşamış bağımsız bir kadınam. Zengin bir aileden gelmiyorum ama varlıklı insanların şansını denedim. Kendi işimin patronuyum. Yapamayacağımı, yapmamam gerektiğini, yapmayacağımı söyleyen onca insana rağmen tam zamanlı bir yazarım, Amazon'un en çok satanlar listesindeyim... Ben o kişiyim.

Ben feminist bir hayat yaşarken. Öldüren, kontrol eden, kadınlarını son nefesleriymiş gibi alan, onları sıkıştırıp "iyi kız", "benimsin", "bana aitsin" diye fısıldayan ve çoğu bağımsız kadının gözlerini beyinlerini görecektik kadar devirmesine neden olacak tüm kırmızı bayraklı sözler söyleyen erkekler hakkında yazıyorum.

Kadınlarını koruyan erkekler hakkında yazıyorum. Onları kontrol eden erkekler, çünkü o kadar takıntılılar ki, o kadar aşıklar ki, yapmamaktan korkuyorlar... Baba sorunlarım var mı? *Muhtemelen.* Çocukken daha fazla kontrol edilmeye ve korunmaya ihtiyaç duydum ve bu benim çıkış noktam mı? *Muhtemelen.*

Yani... eğer bundan hoşlanmıyorsanız... eğer kadın kahramanlarımdaki içsel gücü, onların bu kontrolcü *alfa* erkekleri için nasıl duygusal kayalar olduklarını görmüyorsanız... o zaman kitaplarımı okumayın. Onları sevmeyeceksin. Yine de arkadaş olabiliriz.

Ama ben ikisini de istiyorum. Pastamı istiyorum ve 1.75 boyunda, dövmele bir alfa female de yesin istiyorum.

bizim şeyimiz - birinci ve ikinci kitap

Max ve Cassidy'nin hikayesini okudun mu?

Blurb:

Şehrin altın kızının kalbi karanlık bir yeraltı dünyasına düşer.

Hayatta iki şey istiyorum: akademimde lider balerin olmak-

Ve Max Butcher.

İri yarı, dövmele bir boksör ve ünlü bir haydut. Ve benim ilk aşkım.

Onun için aptal küçük bir kız olabilirim, ama o beni her şekilde korumaya, sahiplenmeye ve sahiplenmeye niyetli - onun küçük saflık parçası.

Ama Max Butcher'ın zırh gibi giydiği soğuk ve acımasız yüz ifadesinden daha fazlası var. Biliyorum; biz daha çocukken bir gün onun içindeki kırık çocuğu gördüm.

Bu yüzden, onunla birlikte gölgelerde dursam bile, insanlar incindikçe... *insanlar öldükçe*... Ailesinin yozlaşmış imparatorluğunun bir parçasından başka bir şey olmadığına inanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Max Butcher'ın içinde iyilik var ve onun sonsuza dek karanlıkta yaşamasına izin vermeyi reddediyorum.

[Kitap al](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.